زبیښاک

ناول

صفیه حلیم

Ketabton.com

د چاپ ځای: ایډمین پریس (پیښور)

نیټه: ۲۰۰۲ نومبر ۱۳۸۱ ل، لړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې په نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی باب

۱۹۳۸

عیسوي کال

ه د اوسپني د جرندې(قلف) بندولو وروسته یو واري بیا ځان
په زوره راښکله او د تندی ګونځی یې تتې شوی. د خپل کور دا
لویه زړه تمبه یې شا ته ورتیله کړه او په بل لاس یې کنجي د خپل
س په تخر کښ جوړ لوی جیب ور واچوله، هغي چې کوڅې ته
مخ ور ړو نو سترګې یې له اوښکو ډکې وې. د مني پدي
مازیګري د کلی په کوڅه کي د زهره د چم ګاوند ښځي راتولي
وې. هغي سترګې د بر جومت د امام په ښځې ولګیدې چې کله
به هم له خپل کوره نه راوتله. زهره لاسونه ور وړاندې کړل او
دواړه ښځې غاړه غړی شوی. نن زهره له کلی روانه وه، هرې
ي پخپل وار دې ته یو څو د تسلیت خبرې کولی، غاړه به یې
ورله ورکړه او بیا به هغې پسې روانه شوه. ښځو دا وړه قافله
ورو ورو خوځیده. ځیني به پکې په لاره د خپلو کوروڼو په
دروازو ودریدې، لکه چې وړاندې تګ ور باندې حرام وو.

لی پدې کوڅه کې به هر وختې ماشومان لوبې کولی. ولې اوس
و ماشوم هم نه ښکاریدو. ا تول د زهره د څلورو اولادونو سره
د وخته د شند توت خواوشا راتول وو. دا د کلی د تانګو
وروستی پړاو وو، د هغو څلورو تانګو چې د ورځې به دوه ځلې
ار ته تللی او پکې به د پیو(سودو) منګې بار وو. اوس د شند

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوت سره یوه ټانګه ولاړه وه. نی پدې مازدیګری، د مناف ماما په ټانګه یوازې د زهره د کور هاغه لوښی لرګي بار وو چې له ځا ه سره ښار ته وړل. د هغې څلورواړه ماشومان د خوشالی نه په ټوپونو وو چې ښار ته روان وو.

ولې د زهره په زړه لکه چې لویه تیږه رالویدلې وه. هغې له سهاره ره ژړلی وو چې اوس یې اوښکې هم وچې وې. . کلي په منځ ې بهیدونکی د لویې ویالې د پله په سر د هغې ګاونډی ورسره خدای په امانی وکړه او زهره د ټانګې په لورې روانه شوه نو احساس وشو چې هغه اوس پدې ټوله نړی کې په ربښتیا یوازې پاتې وه.

و مخامخ په ټانګه کې یې واړه ولیدل چې ښکته پورته کیدل نو زړه یې ډاډه شو. غه ټانګی ته ور وختله او چې د پله نه ورآخوا د کورونو په وکتل خو ځینې ښځې اوس هم ولاړې وې. ف ماما د اسپې د مخې نه د وندې توبره لرې کړه او واګې یې د ټانګې د اوسپنې د جنګلې نه ورپرانیستلې. اسپه ورو ورو روانه شوه او مناف ماما په پایدان ودردېدو او اسپې ته یې د خپلې ژبې مخصوصه اشاره ورکړه. . کلي ښځو تر هغې ټانګې ته کتل تر دا د ګل شرف دوې د مالتو د ونو پناه شوه.

زهره خپله سپینه بورقه کلکه له ځانه سره تاوه کړه. او مناف ماما اسپې ته یو چابک را خلاص کړو نو هغه په منډو شوه. په ټانګه د هغې دولس کلنه لور ښاپیرۍ د مور د ژړا په سوب پوهیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو غږ يې نه کاوو. هغه د مور نه سخته وېرېده. يوولس کلنه شفا هم د مور په خفګان خفه وه، ولې ښار ته د تللو لپاره لېواله وه.

لس کلن اعظم او د شپږو کالو جانۍ د مناف ماما سره د ټانګې مخامخ سيټ کې ناست وو او دواړو سې ګڼله لکه چې اسپه ددې په اشاره روانه ده. جانۍ به کله نا کله د مناف ماما په شان د خولې ه ټکارې هم ويستل. انګه چې د کلي د کچه لارې نه د ښار لوی سړک نه راووتله نو زهره د شا د سيټ نه مناف ماما ته مخ وګرځوو او ورته يې وويل، " لالا، په هديره کې ايسارېږو."

مناف ماماسر وخوځوو اسپې ته يې بيا يو چابک غوځار کړو. هديره د کلی نه رې نه وه، خو په پښو ورته ډېره لاره وه. مناف ښبر وو چې زهره به په هديره کې کوم ګوټ له ورځي. هغه واګې راښکلی نو ې قدمونه ورو کړل او اخر ټانګه د بيری د يوې زړې ونې لاندې ودريده.

زهره په پايئيدان پښه کېښوده او په کوزيدو يې په سخته ژبه ټولو ماشومانو ته ووييل، " ښوک دې نه راکوزيږي. زه په منډه ورځم." خو زهره چې خبريده نو جانۍ بيا د ټانګی نه ټوپ وهلی وو او په يوې وړې نګې لارې په منډه وه. د زهره له خولې بې واره يوه ښېرا راووتله.

"ملا د ماته شه...جانۍ...مه ځغله...پرېوزې...وه جينۍ..."

خو جانۍ د مور د غږ هيڅ پروا ونکړه. هغې ته د خپل پلار قبر معلوم وو. نېغه ولاړه او قبر ته نږدې ودريده. بيا يې خپل واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـونه پورته کړل او د مشرانو په شان يې د شونډو په منځ کې پس پسی وکړې.

زهره قبر ته را ورسيده و د خپلې لوپټې په يو پلوو کې تړلی د خپل کور د رام بل څو ګلونه يې په قبر وشيندل. فاتحه يې وکړه، بيا يې د قبر په خازه لاس کېښودو او ورو ورو لګيا شوه، داسې لکه چې خپل مړ خاوند ورته مخې ته ولاړ وي. " ته خو پوهيږې تېر کال په ما څومره سختې تېرې شوې. مزکې درته ساتلی شمه. ، لونږو عزت به دې څوک وساتي. اعظم لا ماشوم دی... ، د عابدې مجرمه يمه...څه وکړمه. ،ې کلي کې مې ګوزاره نه کېږي... ما ته بخښنه وکړه."

زهره څو شيبې همدغسې ولاړه وه. ې جانی د نږدې قبرونو نه څو کاڼي راټول کړی وو، د خپلې نانزکې قبر يې جوړ کړی او مور ټولې خبرې يې هغه وړوکي قبر ته کولی. زهره د خواښې او خسر قبر ته هم ودريده. يا يې جانی له ګوتې ونيوله او بېرته ـنګې ته راغله. د ببرې د ونې لاندې ناست مناف ماما نسوار وتوکل، خوله يې د پټکی د ر ځوړند پيڅکی پورې پاکه کړه او لکه د مشين ټانګی د روانولو مراسم يې پورا کړل. ټانګه د بوډنۍ د ړه نه چې تېريده نو جانۍ نابېره ناره کړه، " بي بي څه شوه؟ مورې بي بي ولې مونږ سره نه راتله؟"

د زهر ، زړه کباب شو، هغې هيڅ هم ونه و ل، د جانۍ بي بي د ـې نازولی لور عابده نن سحر مور سره د خدای په امانۍ لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی وه. د خویندو سره یې ډېر پټ رازونه وئیلی وو او چې تله ر جانی یې د هغې د ب مکې نوی بورقه ځان ته راښکله چې، "ښې ښې مه ځه... مونږ ښار ته ځو...موږ سره راځه..." او عابدې ورته وئیلی وو چې زه بیا درځمه. زهره په تصور کې لیدل چې عابده به اوس له پنډېرې اوږه راوباسي.

عابدې پخپلو وړو وړو لاسونو د پنډېرې نه اوږه راوویستل او خپلې یور ته یې په شکرې کې اړول. هغه د دلاور د نازولی زوی . خان ناوی وه. او د ناوی توب د ورځو دا لومړۍ دنده وه چې د هغې په غاړه لویدلی وه. هغې خپلې لپې شمیرلی او د مور د کور ډوډۍ یې یادوله. خپلو لاسونو ته یې وکتل، نکریزو رنګ اوس هم تازه وو. د هغې مړوندونه دومره نازک وو چې د صابون کلک والی به یې نشو زغملی. هغې د ښایست درز په نږدې کلو کې هم خپور شوی وو او با دا ښایست ورته جنجال جوړ کړو. دا ' د یوولسو کالو وه چې خلک یې غوښتلو ته را مات وو. خو د هغې پلار سید کرم به هر چاته وئیل چې لور یې ماشومه وه.

عابده پلار ته ډېره ګرانه وه ځکه خو به یې ورته په کور کې سبق ورښودلو. دی د خپل لی په یو څو لوستو کسانو کې و انګریزانو به یې د پښتو درسونه ورکول. دوه کاله پخوا د شاه ګل کلی لک ورسره په ښار کې پیژندګلی شوی وه او سید کرم ورسره لوظ کړې وو چې عابده د شپاړلسو کالو شي نو د هغه زوی ته به یې ورکوي. خو د مرګ لاس پرې بر شو او دې د ملاریا(ملیریا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ناروغی مړشو. د زهره د سر نه لکه چې چت لیرې شو. د هرې خوا نه بادونه را والوتل او خس و خاشاک یې د دې په کور کې وروېشتل چې د دې سیلی لومړی قرباني عابده وه. د کلی خان، دلاور چې پخوا به یې د سید کرم نه حیا کیده، د هغه په لوېښتې کې زهره ته د عابدی لپاره خواست وکړو.

هره حېرانه وه چې څه وکړي، د خاوند په غم پوهه نشوه او د لور په غم اخته شوه. یوه ورځ به د شاه ګل ملک له خوا پېغام راتلو او په بله ورځ د دلارو خان له کوره. دواړه کورنۍ د یوې ډغری وې او ورو ورو د واده د خولست سره به یو ګواښ هم مل وو چې که لور یې بل له ورکړه نو... د دې...نو...په آوریدو به زهره وارخطا شوه. سید کرم یو ناسکه ورور وو چې له پښو معذوره او د کلی په هټۍ به ناست وو هغه هم د دلاور خان نه سخت وېریدو. زهره پخپله پدې کلی کې پردۍ وه. هغه د سوات نه راواده شوی وه. یو ورور به یې په کال چرته راچکر شو، که د تپوس پوښتنې یې وک نه وو. ې ورځو شپو کې هغه د یید بابا زیارت ته روانه وه چې په لاره کې یې شمانۍ ولیده او هغې ورته په غوږ کې داسې خبره وکړه چې زهره وارخطا بېرته کور ته راوګرځیده.

ابدی ته هغه ورځ ښه په زړه وه. لو خویندو کور پاک کړی وو. کټوۍ په انغرې باندې وه او دوې په غولی کې ناستې وې. هغې پخپله په کروشیې د کټ ځادر بوښلو. اپیری په وړو لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارګاه ټینګه کړی وه، پرتوګاښ یې جوړوو او شفا په یو ټوکر کې د خپلې خور نه چارسوتي کښیدې چل زده کوو. کله چې مور یې وارخطا د وخت نه وړاندې کور ته را دننه شوه نو هغه پوهه شوه چې خبره ورانه وه. جانی د اعظم کور ته نه راتلل ځکه دوي هم مور سره روان وو او د دوې میله خرابه شوی وه. نور کله به زهره ورته یوه یوه خپېړه راخلاصه کړه، خو نن د هغې وضع ښه نه وه. نو ورته اوبه راوړی، چا ورته ببوزی وهلو او زهره په زوره زوره مریم ته ناری کړې چې د دوې سره یې دېوال په دېوال کور وو. مریم په منډه راغله، ورپسې د هغې خاوند هم راغی او بیا دوې په کوټه کې څه صلاح مصلحت وکړل چې څوک ترې خبر نشول. نو په هاغه ماښام د دلاورخان په کور کې ډزې وشوې. دا د صمد خان او د عابدی د کویژدنې اعلان وو. له ورځ د دلاور خان له کوره سړي راغلل، ګوټ ووشو او سمدلاسه د عابدی د واده نېټه ټاکل شوه.

عابدی د پنډیری خوله وتړله، او ورو د خمبې نه راښکته شوه. هغه تراوسه خپل واده ته حېرانه وه، د دیارلسو کالو عابدی میاشت خکې هم د خپلو خویندو او همزولو سره به د شپې پټ پټوني کولی. دا کومه ټکه رالویدلی وه چې مور یې د شهید بابا زیارت ته د تلو برخای، د دې د واده په غم کې شوه. په هاغه شپه دې څومره ژړلی وو، ... ته یې څومره زاری کړی وې چې ورته حالووایی. که نه د ګاو ... بانو د کور کوهي(څاه) ته به ورودانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پدې خبره ورته مو ووئيل’ " ښاه ګل ملک وايي چې که عابده و رانکړه نو ووبه يې تښتوو."

د عابدې د واده په اوو ورځ زهره هوډ کړی وو چې نورې لوڼې به د خپل کونډتون نه، نه زاروي. د سيد م يو ډېر نږدې ملګرې د رشيد کونډه، محبوبه په ښار کې اوسيده او د زهره د حال نه چې خبره‌شوه نو په هم هاغه محلت کې يې ورته د کرايې کور پيدا کړو چې محبوبه پکې اوسيده. ، د زهره د کلی پدې مازديګرى همدې کور ته روانه وه.

دويم باب

۱۹۳۹

زهره خپلې تولې خنداګانې کلي کې پريښې وې. به ښار کې هغه د "ببو" په نوم يادېده. دا نوم ورته د رشيد اولادونو ورکړی وو. محبوبه د کابل نه را واده شوی وه. هغې به د بورقو(ادری) لپاره توکر کابل ته ورليږلو چې ورپښمين جالی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ږ(چين) ورته وګنډي. نو ښځو به خپل ټوکر او ورېښم ورته ورکول او محبوبې به پکې خپله ګټه اخيسته. د هغې په کور به يو څو ښځو په اجوره (اجرت) کار کوو او زهره هم د ښځو په دې ډله کې شامله وه. حبوبې ورته د جامو ګنډلو يو زوړ ين ورکړی وو او هغې ته يې چل هم ورښودلی وو. زهره به س پخپله هم د محلت د کورونو لپاره جامې په مزدوری ګنډلې.

شفا او ښاپيری د محبوبې د لور سره د ښار د لاسي کارونو مرکز کې داخلي شوی وي چې حکومت پرانيستې و. ازديګر به دوي د مور سره لاس کوو. اعظم لا پخوا د ښار په ښوونځي کې داخل و و اوس د کلي نه ښار ته د ځانګې سفر نه خلاص وو. له کوره به ړه پېښو ورتلو او زهره به سحر وختي شفا، ښاپيری او اعظم له ډوډۍ پخوله. بيا به د جانی سره بازار ته ولاړه، د سود سودا نه وروسته به يې ټوه باندې کړه او بيا به يې ټوله ورځ مشين لاستی تاوولو. ازديګر به دواړو لونو ورته د خپل سټر چې دوې به ورته "څرخه سينټر" وئيل، کيسې کولې. د هغه ځای د استادانو، د نورو جينکو، خاله، د څوکيدار، څوک به يې يادول چې د زهره په ژوند کې يې يو خوږ بدلون راوستې وو.

ښاپير ۍ به اوس کتابونه ولوستل، د څرخه سينټر نه به يې کله نا کله د کيسو کتابونه کورته راوړل. د شپې به يې د لاتين (هري کېن) په رڼا کې دا کيسې لوړغږ ولوستلی. د زهره په کور کې تر وسه برېښنا (بجلي) نه وه، خو هغه خوشاله وه. ې ورځو شپو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلی زړې ښځې چې به ښار ته د سودا لپاره راتلې نو د
هره په کور به هم را وګرځیدی. بیا به یې ورته د عابدی او د
هغې د سخر ګنی حال ووئیلو. زهره هم د کلی د ښو بدو او د
بلې مزکې د فصل د حاصل لپاره ځو وارې کلی ته ورغلی وه.
د کلی د کور صفایي به یې وکړه خو شپه به یې پکې نه کوله.

عابدې حال به یې ولیدو نو ټوله شپه به ناارامه وه. د دلاور خان
په حجره کې به مېلمانه ډېر وو او عابدې خواښې د کور کارونه
په انړیندو ویشلی وو. پدې ډک کور کې د عابدې ورځ بده وه.
هغه د عمر نه وړه وه او وجود یې هم نازک وو، د کور په نورو
کارونو کې به ورسره د کلی ځو ملګرو او کله نا کله خپلو یونو
مرسته کوله خو د ې خانکه اوړو د اخښلو په وار به یې ژړل.
بدې به خانک په کټ ایښې وو او پخپله به ورته په زمکه ولاړه
وه. یوه ورځ همدغسې د اوړو په دریم خانک کې یې ایله اوبه او
مبیره اړولی وو چې سر وربانډې وګرځیدو او راپرېوته. په کور
، یو غوبل جوړ شو او د عابدې خواښې هم وارخطا شوه. زهره
تېر ځل ورسره ت جنګ کړی وو چې د هغې لور د دې کارونو
نه ده. د کلی دایي شمې راغوښتل شوه او هغې په منډه د عابدې په
واښې زیرې وکړو چې عابده د ملشوم سره وه. بیا نو عابده د
ماشوم تر زیږیدو د اوړو اخښلو نه بې غمه شوه.

د عابدې د زوی د کیدو خبر نورجانی راوړی وو. زهره ورته په
سر لوپټه واچوله ، عابدې ته یې ځواب وکړو چې په بله جمعه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلی ته ورځي. ښاپیرۍ، شفا او اعظم د کلي ورتګ ته خوشاله وو. پدې تېر یو کال کې دوی عابده یو دوه وارې لیدلی وه او دا ځلې یې وررور و خویندو زهره ته ښه په کلکه وئیلی وو چې دوې به په کلي کې لس شپې کوي. زهره چې د جوړو شوو جامو یوه لویه غوټه د محبوبې کور ته وو رسوله نو په هغې یې هم د عابدې ته زوی زیرې وکړو. محبوبې ږله ژر د کوڅې په ګوټ د شیام حلوایی دوکان نه شیرینۍ را وغوښتله. بیا یې په زهره ټینګار وکړو چې کلی کې دې ډېره نه پاتې کیږي. یو خو د ودونو جامې ورته ډېرې را روانې وې او بله د اعظم د سبق یادونه یې وکړه چې سالانه امتحان ښی آزموینې) یې په سر وې.

زهره تر اوسه د ښوونځي د سبق په حساب ډېره نه پوهیده خو دومره خبره وه چې محبوبه هره خبره د هغې د ګټې لپاره کوي.
کې سپینې شین خالی محبوبې به په دریو ژبو خبرې کولی شوي.
د اردو لیک ولوست یې د خپل خاوند رشید نه زده کړی وو،
ـهره به یې هم کله نا کله راهځوله چې یو څو تور ـکې دی ولولي. خو هغې ـ ځان په زړو کې حساب کړی وو. د جمعې په ځ زهره د ټانګو اډې کې منف مام ـه ځواب وکړو چې سپینین دی ورپسې کور ته رالشي. او په هغه ـازدیګر د مناف ا ټانګه په کلی کې د شنډ توت لاندې چې ودریده نو زهره خپلو دونو ته د غوښې، چای، وریژو او د سابو غوټې په سر کړې.
ی ته یې د کور کنجیانې ورکړې چې دوی دې هر ـنې ځای پر ـ کړي. پخپله د ویالی بلې غاړې ته د دلاور خان کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه شوه. عابدې د کور ښځو ورته د ستړی مشي سره مبارکي هم وویله. زهـ مړی لور او بیا لمسې ښکل کړل او وې لیدل چې عابده نوره هم کمزوری شوی وه. ې یو ځو وارې دروازې ته وکتل نو مور یې پوهه شوه چې د خویندو په انتظار وه. زهره ورته وویل، " نن ناوخته وو صبا به درته راشي." کور ښځې لاړې د مازدیګر تناره او د کټوې په غم کې شوې نو زهره د ډوکي نه وه غوړه کاغذي کڅوړه راوویسته او عابدې ته یې په لاس کې ورکړه. پدې کې هـ ه معجون(مساله) وه چې په تېرو څو ځو کې زهره پخپل لاس جوړ کړی وو. ځلوپښتو توکو جوړ دا ځوندور خواړه د اعظم او د جانۍ ډېر خوښېدل خو زهره ایله یوه یوه چونډۍ ورله کړی وه. اعظم پدې سخت غصه وو چې د مسالې، بادام، غوزان، چارمغز او بې شمېره نور ناآشنا توکي خو ده ورته له بازاره راوړی وو نو په هغه مسالې د ده حق زیات جوړیدو. هغه په دې نه پوهیدو چې مور یې هره شپه د یوې یوې پیسې په حساب کولو اوده کېده.

ې کڅوړه په یوې طاقچې کې کېښوده او مور ته یې د چایو تابیا کوله چې زهره پاځیده. غې اوس ژر تر ژره کور ته ځان سول غوښته. عابده هسې هم پوهیده چې زهره به هیچرې د هغې کور کې ایساره نه شي. د هغې راتګ به همدغسې په منډه وو. واده راهیسې مور د هغې په کور کې بې له اوبو نور څه نه وو څښلی، زهره به وئیل چې د واده کړی لور کره ډوډۍ خوړل د بې غیرتو خلکو کاروي. ه څه هم خلکو به ورته ډېر وویل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره یوازې د سړو لپاره ده خو زهره دا دود پخپله په ځای ساتلی وو. غې د سید کرم او اعظم لپاره هم سوچ کوو او ځان یې د عابدې پلار ګڼلو.

ن هم چې هغه د دلاور خان له کوره خپلې کوڅې ته روانه شوه ښځو ورباندې ډېر تینګار ونکړو. د زهره د چم ګاونډ ښځې که چې د هغې ښکالو اوریدلی وه. هر چا به د خپل کور له دېواله ورته سترې مشرې وکړل او بیا به پخپلو کارونو اخته شوی. تر ېل کوره چې رسیده نو د مازدیګر لمونځ ترې قضا شوی وو. هغه لړه ګړندې شوه ځکه جانۍ یې هم نه لیده او خبره وه چې د هغې نه وړاندې په منډو منډو کور ته به رسیدلي وي.

ه کور کې ښا ې او شفا ځای سم کړی وو او درې کټونه په غولی کې پراته وو. په انغری ، اور بل او ښاپېرۍ ورباندې د خاورو په کټوۍ کې ښه باندې کړی وه. شفا اوړه خښلی وو او اعظم د جانۍ ره د لرګي په اندره پایه(زینه) ښکته پورته کیدو. ښفا د لاټین(هرې کېن) شیشه پاکوله او د تیلو ډبوه یې هم ځان ته دې ایښې وه. زهره ته دا هر څه ډېر ښه ایسیده خو د سید کرم ای تش وو. پداسې وخت کې به هغه خپل کتاب سرته ایښې وو په کټ به نیم ملاست وو او په آسمان به یې د الوتونکو مارغانو سیل کاوه. نا کله به ورسره اعظم او جانۍ هم ملاست وو او هغوې به یې د مارغانو نومونه ښودل. د ملا انګ، د هغې د تصور دا نړۍ ړنګه کړه. ې اودس تازه کړو او د لمونځ نه وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډېره وخته يې خپلې وظيفې کولې. شفا چې هريکين بل کړو نو زهره د مصلی نه را پاڅېده. هغې ته د لالټين شيشه صفا نه معلومېده خو اوس ناوخته وو. واړه ورړي وو او خپلې لوبې يې بس کړې وې. ل د انغرې چاپېره ناست وو. ښاپېرۍ کټوه د خوړلو لپاره ابره کړې وه او مور ته په انتظار وه چې په تبۍ ډوډۍ پخه کړي.

زهره چې ډوډۍ پخولو ته کيناسته نو پام يې شو چې ټولې بسترې تراوسه دننه ي پورې څوړند اړولي کټ کې پراته وو. اوس دننه تياره وه او پداسې وخت کې اکثراً په توشکونو کې به لړم يا کربوړی پټ وو. پدې سوچ د زهره وجود نارامه شو او لونو ته يې ويناوې پيل کړې. د ښاپېرۍ د سترګو اوښکې ونه ليدې. ښاپېرۍ همدغه ګيله ترې پيدا شوه ې هغې به ټول کارونه سم کړې وو خو مور به ورته يوه خبره د آفرين نه کوله او په يوې غلطۍ به يې پکه کړه. دواړه جينکۍ راپاڅېدی، شفا ډېوه بله کړه او دننه خور ته يې ونيوله. پېرۍ يو يو توشک را بهر کړو، وې ندلو او بيا د يو بل پند نه يې د سان چاپه دار څادرونه راوويستل کټونه د خوب لپاره جوړ کړي.

ې ټول وخت کې زهره ډوډۍ هم پخوله او ځان سره بونګيده، " هره خبره زما په سر ده. ه ښځه هم يم او سړی هم... د کور او ر ټول کارونه ماته پاتې دي." د هغې پام نه و چې جانی او اعظم د تبخی د تودې ډوډۍ نه نمړی ماتولی او سپور يې خوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زهره له دې عادت نه ډېر بد راتلل. یو وارې چې اعظم لاس وړاندې کړو نو زهره د ګي د څمڅۍ سره ورته تیاره وه او په لاس یې ووهلو، خو اعظم خپل کار کړې وو. د ډوډۍ نه وروسته ره د ماسخوتن لمونځ ته ودریده او لونړو یې لوبنې راټول کړل.
زهره به د ماسخوتن د ل ځ نه وروسته ډېرې اوږدې وظیفې ولې خو نن د هغې د دعاګانو سلسله د ډمامو په شور ماته شوه د شپې پدې چپتیا کې غږ د ډېر لرې راتلو او هغې د مصلی نه خپلې اونډۍ مریم ته غږ وکړو. " مریمې دا د چا په کور کې تماشه ده؟" مریم د کوهي نه اوبه راویستلې چې په غولی کې تړلی مال ته یې واچوي. هغه یوه شېبه غلی وه لکه چې غوږ یې ایښې و، بیا یې هم هاغسې په لوړغږ وویل. د دلاور خان دوی په حجره کې ا جوړې ډنګ ډونګ دی.

زهره پوه شوه چې د هغې د لمسې شاه جهان زیږېدو خوشالی ځکه سبا ته د ماشوم سرکلی وو. د عابدې مشرې یور ورته وئیلی وو چې نن ماښام له ښاره یوه نامتو ډله سازیان رابلل شوی وو او سبا به د دوی په حجره کې تماشه وي. خو داسې ښکاریده لکه چې تماشه هم اوس پېل شوې وه.

زهره په بله وره یو څه خوشاله معلومیده. لونړو یې خپلې خوښې جامې اغوستې وې او دې ورته هېڅ نه وو وئیلی. اعظم سهار د چایو نه ورو ته چې په کلی کې د خپلو ملګرو سره یو ای شوی وو نو بیا تر غرمې مور نه وولیدلی. خو هغې نن د کلی د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په شان اولادونه هیر کړي وو. عجیبه خبره دا وه چې نن
رمه د نورو ښځو او د لور په ټینګار زهره د عابدې په کور کې
ـ لومړی ځل ډوډۍ هم وخوړه. ماښام د لمانځه نه وروسته د
دلاور خان په حجره کې تماشه وه، ښځو له کارونو ځان اوزګار
کړې وو او د حجرې خوا وشا په کوټو(بامونو) ځان ته ځایونه
نیولی وو. ماپیرۍ او شفا د خپلو خورل او عابدې سره یو ځای
ناستې وې. د زهره زړه نه کیدو چې د ماښام نه وروستو نوره
ایساره شي. ازونه په هغې هسې هم بد لګیدل خو د لونو لپاره
ناسته وه. د هغې په شان نورو زړو ښځو د ډمو د ګډا ننداره
دومره نه کوله، څومره چې پخپلو کې خبرو ورله خوند ورکوو. د
ره د چم ښځې هم راغلی وی او ځینو واړه ماشومان لرل چې
سر له ماښام په غیږه کې ورته اوده وو. جانۍ هم څو شپږې سیل
وکړو او بیا راغله د مور په غیږه کې اوده شوه. زهره پدې وخت
کې فیصله وکړه چې خپل کور ته به ولاړه شي.

ـ ښځو یوه جوپه راپاسیده، یوڅو تنه د لرګي په اندرپایه راښکته
کیدې چې په حجره کې شور ماشور جوړ شو. هغه ټولې چې
ښکته او نیمې بره ولاړې وې د کوټې هغې دېوال ته یې منډې
کې چې ښکته ترېنه حجره ښکاریده. زهره م د ښځو د یوې
جوپې سر راپورته کړو چې ښکته په حجره کې وګوري چې څه
پیښه وه. جرې په میدان کې ګلفام او آینې سندرې ویلې.
ـاړو به په ګډه څو مصرعې ووئیلی، بیا به یې د ډولکی په درز
ـپلو ګونګروګانو ته شرنګ ورکړو او د حجرې یو او بل سرته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې ځرخ تیر کړو. زیاتو خلکو د هغوې سندرو ته غوږ نیولی وو
ږ ګلفام چې به کوم لوري ته ورغله ها خوا به ډېر جوش لیدل
کیدو. زهره د دوې دواړو جامو کالو ته ځیر شوه. دوې په سرو
اوښنو رنګونو د کوچیانو کمیسونه اغوستې وو او پرتوګونه یې
تور وو. په‌سرونو ، سرې اوږدې لوپټې وې او د وجود غړې
یې نه معلومیدل و د ګلفام سور کمیس په ملا کې تنګ وو او د
ېښې غاړې نه به یې کله کله لوپټه والوتله نو د سړو له خلې به یو
زوږ راپورته شو.

زهره په تلو کې ه چې د ګلفام د یوې مصرعې په وئیلو د غلام
سخي زوی لاس ورواوږد کړو، د غې غځیدلی لاس یې وونیولو. د
فام پښې بې توله شوې او غه په ناستو ځوانانو پریوته. هرې
خوا ته‌شور چیغې شوې نو د غلام سخي زوی هغه نځا ګره
راپورته کړه. هغه وخت په ښځو کې ناسته د غلام سخي ښځه
ښپل زوی ته په ښکنځلو سرشوه. زهره چې د وړاندې نه د
حجرې په حال نارامه وه، پدې حالت نوره هم ناقراره شوه. لوېو
ته یې غږ وکړو چې" راځئ" ښفا یې په زوره پاڅوله خو ښاپیرۍ
عابدې سره ونښته او ډېرو ښځو په وینا او مینت زاریو، زهره
ښاپیرۍ نه لاس واخیستو. بیا د کلی په خاموشو لارو هغه د
خپلو دریو اولادونو سره د کور په لورې روانه شوه. زهره د
ې د دروازې زنځیز یو وارې بیا ولیدو چې له دننه کلک شوې
و. او جانۍ د وخته اودې وې. اعظم یې په زوره د دلاور خان
ـجرې کور ته راغوښتې وو او یو څه وخت هغه پښې په ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

در بولي. بیا له خپلې خور سره په لوبو شو او اوس هغه هم کوږ ووږ په خپل کټ پروت وو. زهره په تیاره کې د هغه په کټ څو شیبې کیناسته په ویښتو کې یې ورته ګوتې ووهلی او بیا ولاړه پخپل کټ پریوته.

د دلاور خان له حجرې اوس د سازونو غږ د دې تر کوره راتلو. هغې ته خپل د واده شپه رایاده شوه، په هماغه شپه هم ډمامې غږیدې. دې ژر د قران سورتونه رایاد کړل، یا یې سر د بالښت لاندې پټ کړو خو اوس ددې په ماغزو کې موسیقي غږیده. هغې د لاحول وظیفه پیل کړه نو وور ورو موسیقي بنده شوه خو اوس د هغې وجود په خوړیدو شو. دا لکه د ماهي، چې له اوبو بهر وي، اوړیده راوړیده. پدې کې د هغې د ذهن په پرده یوه ښځه رابښکاره شوه. دا ګلفام وه، د سور کمیس او تور پرتوګ د پ‌سه د بوډې تال رنګونو لوپټه به والوتله، د ګلفام مخ د هغې خپل مخ شو. د غلام ـي د زوی پر ځای د هغې خاوند سید کرم ناست وو، د دې لاس یې ونیولو ـ دا ړنګه بنګه د هغه غیږ ته ورپریوته. د هغې ټول احساس کاوا که شول. له خولې یې یوه کریکه راووتله، وجود ې خولې خولې وو... ساه یې ښکته پورته کیده او د شفا غږ یې له لرې اوریدو ، " موری! چل درباندې شوی دی."

د هغې د کمیس د غاړې توکمې خلاصې وې او شفا یې لاس نیولی وو. زهره اوچته راپاڅیده او خپل ځان ته یې پام شو. شفا ژړغونې وه، دې ژر ته ووئیل،" هیڅ نه دی...لکه چې خپسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندي ناسته وه. ِ کوټ اوبه راکړه." شفا پاخيده و د سپوږمۍ
په تتي رڼا کې يې ګړونج ته ځان ورسوو. بيا خاورې د منګي نه
يې **دسلورو** جام ډک کړو او مور ته يې ونيولو. زهره اوبه
څښلی او شفا ته يې ووئيل چې ويده شه. د حجرې موسيقي اوس
نه آوريدل کيده **او** د کلی سپو غپل. زهره پوهه شوه چې د حجرې
خلک اوس خپلو کورنو ته روان وو.

دريم باب

۱۹۴۰

اپيرۍ د کروشيې ځادر پوره کړی ِس يې په لوی پالنګ
ړولی وو چې مور يې وګورې. ِهره د ځادر يو يو کوټ پخپل
کې نيولو او په مخ به يې د تسلې ځپې خپرې شوې. په تېرو
ِ مياشتو کې ښاپيرۍ د کيسو د کتابونو **ولوستل** بند کړې وو او
کور کې به يې پدې ځادر کار **کوو.** ِه ځرخه ِنتر کې ښاپيرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښفا ول ژمی د نورو زده کوونکو جینکو په شان : پوځیانو
لپاره د خړو وړیو نـ دستانی، جرابې او سویټرې اوبدلی. ، جنګ
کې زور پیدا شوی وو او ټولو ، د هټلر خبرې کولې چې ډېر ظالم
سړی وو. کله نا کله دوې به په "پربهات" او پیسه اخبار راټولی
ې چې د ښوونکو له خوا ورته راغوښتل کیدو. هټلر د خبرې
سره ي ټولې اشنا وې و ښاپیرۍ ته به د هغه د غصې ډکې
سترګې د خپلې مور سترګو ته ورته ښکاریدې.

ن هم هغې لکه د یو پوځي جنر ، د ښاپیرۍ د کار جاج واخیستو.
ښا یې څادر قت ړو او ښاپیرۍ ته یې ورکړو چې په لوی
دوق کې یې کیږدي. د ښاپیرۍ لپاره د اوسپنې دا لوی صندوق
زهره په ارزانه بیه د یو لوهار نه ا ېستې وو چې د پیرنګیانو د
کورونو د زاړو شیانو نیلامې ته به ورتللو. په صندوق کې د
جانی له خوا ښاپیرۍ لپاره راوړل شوی نور ډېر سوغاتونه هم
بند .و. کله چې ښاپیرۍ دا صندوق خلاصوو نو په جانۍ به لکه
چې بوي .لګیدو. اوس هم هغې د کر ثیی څادر د صندوق په
یوې خوا کېښودو نو جانۍ ورته ودریده او سمدلاسه یې د سپینو
زرو پایزیبونه را واخیستل. پیرۍ پوهه شوه چې جانۍ څه
غواړي، هغې د دروازې شا ته وکتل نو مور یې په پخلن اخته وه.
، دواړه پایزیبونه په پښو کړل، پرتوګ دواړه پایڅې یې په
لاسونو کې پورته ونیولې او په مکیز مکیز کله یوې خوا او کله
بلې خوا وګرځیده. جانۍ خوشاله شوه، بیا هغې په صندوق کې
ې اودي رنګه بنارسي م راښکله او خور ته یې ونیوله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوې شه. اپېرۍ بیا له دروازې تا کړل او بنارسي یې په سرکړه. ج له ډېرې خوشالۍ کټ کټ وخاندل او پدې وخت کې ـاپېرۍ بهر د اعـ م غږ واورېدو چې د کور زنځیر یې کړنګوو. هغې ژر ژر بنارسي او پایزیبونه په صندوق کې وروا چول او سر یې بند کړو.

ـنۍ له وخته د دروازې خلاصولو لپاره د اوسپنې ـ جنګلې سره لۍ پړې رابنکلې وو. د هغې لپاره دا هم یوه لوبه وه، د کوڅې د دروازې په سر کور کې دننه د ـرسپنې په یوې څلور ګوټیزې ټوټې ـ دننه درې ګوټیزه پټره وه چې ښکته پورته کیده. د دې سره یو لوۍ پړې د کور تر ـولو اوچت منزل غځیدلی وو. هر چا به دروازه وټکوله نو د کور خلکو کې یو کس به ورته د بره نه هغه ـې رابنکلو. دې ته به یې "هوړه" وئیل او ـه ښار کې دا خبره ـامه وه چې د دروازې په ټکولو، د کور د بارۍ نه یو وارې ښځو ـو مرو دا پوښتنه کوله چې څوک یې؟ اعظم د پښو درزارې زهر په پخلن ځي کې اوریدو. ـن څه خاص خبره وه چې هغه په ـوڅه کې د لوبو نه وروسته داسې په منډه کور ته راننوتلو، که نه هره ورځ به مور ورته د بـ ـۍ (کړکۍ) نه یو وارې غږ ضرور کوو.

اعظم چې په پونو راوختلو نو په لاس کې د کاغذ تاو شوی نل (توتوړو) نیولی وو. هغه په دالان کې یبنې د لرګي په تخت ـښیناستو او خویندو ته یې غږ وکړ چې راشئ. بیا هغه را تاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې غوړ کاغذ يې ورو ورو په تخت هوار کړو او د ټولو له خولې د حيرانتيا يوه چغه را وتله. زهره نور صبر ونکړای شو، هغې ژر ژر لاسونه د کميس په لمنه وچ کړل او دالان ته راغله.
نکو مور ته لږ ځای پرېښودو . زهره چې په تخت څه ووليدل نو زړه يې يو درز کړو. نه پوهيده چې څه ووايي ځکه پدې لوی غوړ کاغذ ښاپېرۍ جوړه وه.

ناپېرۍ ته ورته څيره، کټ مټ هم هاغه آبي سترګې، ژېړ ويښته، په سرو شونډو هم هاغه مسکا... د ې ښځې تصوير تر ملا جوړ وو. د نازک شيفون تکه سره ساړي تړلی وه، لږ په څنګ ته وه او په لاس کې يې سيګرټ نيولی وو. دا نه معلوميده چې تصوير خيالي وو او که د ريښتياو ښځه وه... ورسره يو څوټکی ليکلی وو چې شفا په زوره ولوستل، " ل بادشاه سيګرټ" زهره نځ نه پوهيده چې څه و ايي، جانۍ به بيا بيا تصوير ته اشاره وکړه او اپېرۍ ته به يې ګوته ونيوله چې، " بې دا خو ته يې." نابېره د تصوير د نکلا جادو د زهره په غږ مات شو. " دا چا درکړې دی؟" هغې په سترګو کې د شک ښامار ښکاريدو او خوله يې اعظم ته وه. " هيچا نه دی راکړی." اعظم ډېر په اعتماد ووئيل،" دا کلنډر ما په دوو پېسو د کلديپ ګرټ وال نه اخيستی دی." زهره وارخطاشوه ، " دوه پېسې دې له کومه کړې وې؟" عظم د تخت نه راپاڅيدو، کلينډر يې راووچت کړو او مور ته يې په هم غه لهجه ځواب ورکړو، " نه يې وايم...زه د هر ځای نه مې چې کړې دی." ـهره خپلې ځپلې ته لاس کړو ٫ " ته ودرېږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه..." اعظم کوټې ته منډې کړې او شفا د مور د لاسه څپلی ونیوله، رپرېږده موری... زه به ترینه پوښتنه وکړم." زهره ړته پخلن ځي ته د تللو په ځای هم هلته په تخت وغځېده او شفا ته یې وویل "کټوی ته پام کوه." ې جانی چې مور په تخت غځېدلی ولیده نو ژر یې ورته بالښت راوړو.

هره د ښاپېرۍ د واده په هکله فکرونه کول، هغې نورجا ی ته انکار کړې وو او د خپل زوم صمد خان خبره یې هم نه وه منلی. خو کله چې عابدې ورته خبر رکړو چې ښاپېرۍ پخپله هم د اکرام سره واده کول غواړي نو زهره ځان له ویښته وشوکول. دوه میاشتې وړاندې چې کوم فساد هم پدې تخت شوی و، ګازې یې اوس هم د زهره په غوږونو کې تازه وې. په هاغه سخر اعظم او فا ښوونځي کې وو او انی په کوڅه کې د خپلو ملګرو سره لوبې کولې. صمد خان او عابده دواړه زهره ته په جرګه راغلی وو او د خپلو خبرو نه وروسته صمد خان بازار ته د کارونو لپاره تلی وو. ې تخت عابده ښاپېرۍ او زهره ناستې وې. د ښاپېرۍ مر ټیټ وو او د عابدې سره جوخته ناسته وه. زهره ورته د اکرام په هکله لګیا وه. دا چې هغه ولې د ې کور ته نه راځي...دا چې ډېر کاله کېږي، سید کرم هغه د کلی د دوو نورو هلکانو سره بربنډ ی وو او ځای پر ځای یې درې واړه رټلي وو. کرم ته یې ښه وره وره څېړه هم ورکړې وه او ورته یې وئلی وو چې ټول کلی به ورباندې خبروي. د ، پېښې نه یواځې زهره او د اکرام مور نورجانه خبری وې. اکرام له دې وروسته د زهره کور ته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتلو، ان تر دې چې د سیدکرم په مرګ هم په حجره کې به یې فاتحه ورکوله.

یو ځلی زهره هغه د کلی په لاره چې ولیدلو نو ورته یې وویل چې دې ولې ورکړه نه راځي. اکرام په هم غه ځای زهره ته ځواب ورکړې وو چې زما د ستاسو ټولو نه بد راځي. دا خبرې زهره هغه وخت ښاپیرۍ ته کړې وې چې نور جانۍ ترینه د اکرام ره د ښاپیرۍ لاس غوښتې و. ا یې څو څو واره خپلو ټولو اولادونو ته وئیلی وو چې اکرام له دوی کرکه کوي. خو ښاپیرۍ ته هاغه شپه په زړه وه چې د عابدې د نکریزو په موقع کله چې دوی ـلاورخان د کور په لوی انګڼ ، د نږدې خپلوانو د ځوانانو ګوتې په نکریزو سرې کولې، نو اکرام ورته تر ټولو زیاتې پیسې لاس ایښې وې. ې مور ته څو وارې دا خبره یاده کړې وه. خو زهره به ورتـ وویل چې هغه خپلې پیسې خلکو ته ښایي. د اپیرۍ پدې خبره به تسلي نه کیده چې اکرام او نورجانۍ دواړه د خپلو پیسو او د مال په نمایش ښاپیرۍ او نورو ته ځان ښکاره کوي. هاغه سحر عابدې په لومړی ځل د مور سره په لوړ غږ خبرې کولې او زهره هم خپل زیار ایستلو چې عابدې ته قناعت ورکړي خو اخره ستړې شوه او توره ډال یې ور ، وغورځول.
هغه د ښاپیرۍ په طبیعت پوهیده چې د هیچا خبره به یې نه منله. دا هم خبره وه چې اعظم به د خویندو پلوي کوي . ماښام د اعظم دې برې د هغې په احساس ټاپه ولګوله چې د ښاپیږ ۍ خوښه وي نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به هم خوشا ،وي. د ښاپېرۍ د قسمت فیصله وشوه او زهره یو وارې بیا ماتې خوړلې وه.

جانې په ټول کلي کې د خپل زوی سیاله نه موندله ښاپېرۍ ورته خپله ښکاریده. زهره د هغې د معذور اخښې وریندار وه. د هغې خاوند بې تعلیمه سړې وو خو په زوی اکرام یې تر شپږمه سبق ویلی وو. اوس هغه په ښار کې د پیرنګیانو په یو ګودام کې منشي وو. دې د شپاړسو کالو وو او تنخواه یې د میاشتې شل روپۍ وه. د کلي ښځو به وئ، چې زهره کبرژنه ده چې د جنګ ې سختو ورځو کې یې داسې هلک ته خپله لور نه ورکوله. نورو به ویل چې د زهره اروا اوس د کلي د خلکو سره نه ډېرې. خو اوس چې زهره واده ته غاړه ایښې وه نو نابېره د دې خبرو بڼه بدله شوه. هم هغو ښځو چې زهره یې کبرژنه بلله، ویل یې، "زهره خپله لور درنوی." بلی به ویل،" د اپېرۍ سبق ورته اوس غم جوړ شویدی."

ښاپیرۍ لپاره ژوند یو ښکلې خوب ګرځیدلی وو. نورجانه به په هړه دویمه دریمه ښار ته روانه وه. خپلې نازولې امږور ته به یې زلوبۍ، کله بادام او پسته او کله نه کله ولایتي کلچې راوړې. و ځلې یې د کلچو یوه ډبه ورته راوړې وه چې د تین جوړه او پاسه پرې یوه ښکلې ښځه او یو سړ په انګریزي جامو کې یو بل سره ج خت ولاړ ښکاریدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

، پدې زمانه کې به هرڅه په راشن خرڅېدل ټولو د ګوړې
ی ځښلی. ولې د ښاپېرۍ لپاره به نورجانۍ پخپله د چینو پاو دوه
وه کاغذي لفافه رواړه. نورجانۍ ورته د واده لپاره هم ډېر ښکلې
ان اخیستل. د کمخواب جوړه یې د بمبۍ نه ورته را غوښتې وه.
د سپینو او سرو زرو کالي په اندر شیر کې تر ټولو اوچت زرګد
(رام) به لاس جوړ شوی وو. د خیال او د خیوی توکي، سرخي
ډېر، عطرونه په صدر کې د پیرنګیانو له یو دکانه اکرام پخپله
اخیستی وو.

ۍ ته به د نورجان خوږې خوږې خبرې د یو خوږ ژوند
مه وې. هغه به تل د ښاپېرۍ کښیده شوو شیانو نه زار و قربان
کیده. اخر د پنځلس کلنې ښاپېرۍ د واده نېټه وټاکل شوه او زهره
د خپلو بچو سره بیا کلی ته ولاړه. هغه به ټوله ورځ لکه د لیونو
پخپلو پټو ګرځیده. غنم کرل شوې وو او د ی دهقان ګل شرف
به هر کال د اوبو ستونزه لرله، د زهره د اوبو په وار به اسلم دوی
له نا کله د اوبو مخه واړوله، او تر څو به چې زهره خبریده نو
هغوی به د یو پټي اوبه ترې غلا کړې وې. سږ کال هم دغه لانجه
وه او ـهره به پخپله اوبه ښارلی. هغې بورقه غورځولی او د لیلن
پړونې کې به یې ځان نغښتی وو. د کلي ټولو خلکو د زهره
ډېر عزت کاوو. خود ـرندې او د پټیو اوبو په سر ځان ځانې
وه. دا به په پټیو کې په منډه د یو سر نه بل ته روانه شوه، جانۍ
او اعظم به ورپسې وو. اعظم چې به د مجبورۍ مور قهر او د
ـښکو ډکې سترګې ولیدلې نو ځمکې ته به یې لغته راخلاصه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په چغه به يې وويل. سوری دا ځمکه خرڅه کړه" زهره به د
ےغه په خوله لاس کېښودو، " نه بچيه داسې مه وايه... د کلي خلک
پورې وخاندي دا ځمکه ستا د پلار امانت دی... داستا ده...
زه خو يې نشم ںرڅولی... او ته هم پام کوه چې دا خبره بل چاته
ونکړې."

ا اعظم ښار ته ور ولیږل شو. محبوبې د زهره سره لوظ کړې
وو چې تر امتحانونو به دی د هغې په کور کې اوسي. ښاپېرۍ د
ده ورځ هم راغله او د نورجانۍ په کور کې د ټول کلی خلکو
ډوډۍ خوړله. ت رام ورته لس ورځې وړاندې یو من(څوبښت
سيره) مټايي تياره کړې وه چې هغې د نکاح لپاره ترينه يوه
وکرۍ ببله کړې وه. د ډوډۍ نه وروستو اکرام د خپلو ملګرو
سره په حجره کې ناست وو او ور ورپسې څو وارې اب کړې
وو چې کورته ورشي، خو دی خپل ځای نه نه خوځيدو. دلاور
خان ل زوی صمد ته په غوږ کې څه وويل نو هغه اکرام د لاسه
ونيولو او د خپلو دوو نورو ملګرو سره په بدرګه يې د کور په
لورې بوتلو. هلته ښځو هم ډوډۍ خوړلې وه، د وريژو خانکونه د
ې بل د پاڅه اېښودل کيده، د کور محلت ټول چرګان او ماشومان
ه ځمکه توبو شوو وريژو اخته وو. ځوانو جينکو چې اکرام
وليدو نو تمبل يې راواخيستو او سندرې يې پيل کړې.

هلک نر چينار دی جينۍ د ګلو ونه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورجانی د خپ ، کچه کور په غولی کې زوی له یوه بله کوټه جوړه کړې وه او اوس د ې کوټې مخ ه یې په ځمکه د خاورو اووه کنډ لی په یو قطار اړولی ایښې وو. د اووم کنډولی سره خوا کې د کلی نایېه بصری ببو په لاس کې چج نیولی ولاړه وه. د اکرام د ترور انړور او د زهره لیورزی تجلی، په لاس کې د خاورو هاغه منګوټې نیولی وو چې اوړمه ورځ یې د کلی د اوو کورونو د کوهیانو په اوبو را ډک کړی و. ی ټولې د اکرام په انتظار وې چې اوس پ ځوړند سر او سستو قدمونو د کوټې له دروازې د جینکو په بدرګه د کوټې په لورې روان و. ځو هم د جینکو سره غړ ګډ ړې وو او ټولې ورو ورو کوټې لوري ته روانې شوې. نورجانې خپلې زوی د خاورو د کنډولو قطار ته ودروو. بیا یې ورته په غوږ کې وور ورو وو ، چې څه به کوي. اکرام هم د اندې نه خبر وو ځکه د کلی د ودونو دا دود هرچاته معلومه وو.

اینې اوس خپل چج د اکرام په سر اړولی ونیولو او تجله په کټ ودریده منګوټې یې د چج د پاڅه ورکوړ کړو او نورجانی خپل وی ورو غوندې کوټې ته ورتیله کړو. د تجلی په لاس کې د وټې اوبه په یو شړق په چج واوړېدې او هم پدې وخت کې رام په پوره زور خپله پښه لومړی کنډولی ته راخلاصه کړه، بیا له پښه او د پښو درز د ماتیدونکو کنډولو د غړ سره یو ځای، د تمبل په غړ کې ورک شو. ورجانې د جیب نه یوه سپینه روپۍ راووسته او د تجلی په لاس یې کېښوده. بصری ببو ته یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټاسو کڅوړه ورکړه او هغې د ورا اتې ښځې په مخه کړې چې د
ـ نه تر کوټې پورې ورو ورو خوځیدې. دننه به کوټه کې
ـام ښه شیبه په پالنګ ېښو جامو ته کتل په دې نوي کوټې کې
نور سامانونه نه وو. یوې خوا ته پټنوس پروت وو چې مړې
شمعې پکې په نکریز ، ګډې شوی وې او په منځ کې د کاغذي
ـنو د ګلدستې پاڼې په نکریزو لړلی ښکارېدې. دی هم هغسې
ولاړ وو چې شا ته یې د مور غږ واوریدو، "شابه هلکه زر کوه...
ناوخته کیږي."

بهر غولی کې اوس لږې ښځې پاتې وې او دوی هم بورقې په
سر ورو ورو د زهره د کور په لوري روانې شوې. صمد او د ده
ـکري کوڅه کې یوې خوا ته ولاړ وو او مخونه یې دېوال ته
ـو چې ښځې په ارام تېرې شي. دوی د اکرام په انتظار وو. څو
شېبې وروسته نورجانه او اکرام دواړه له کوره راووتل. اکرام د
بوسکی کمیس او سپین د سان پرتوګ اغوستی وو، د تیلې څپلی او
په سر هم هغسې ټوپۍ، لاس کې یې لوی د وریښمو رومال وو.
دا د هغه څپلې جامې وې، بصرۍ ببو ورته په دروازه کې سپیلنې
لوګي کړل او بیا سرې د حجرې په لورې روان شو ، او نورجانی
په منډه د بصرۍ سره یو ځای د نورو ښځو سره مله شوه.

څلورم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـِه د کور دروازې ټږلی وه او د ورا (جنج) ښځې په کوڅه کې ولاړې وې. عابدې او شد ـپلې ټولې ملګرې راټولې کړې او لاره یې ورته نیولې وه. دوی د و ا د ښځو نه پېسې غوښتلې، ې جینی تمبل(چمبه) وهلو او په ټپو کې یې د اکرام د کور ښځې یادولې.

ی مې څوانی ته قدم کېښود- د واده غم ورته کووم چې راضي شینه

په ډول و ډال کې حمزه خان وې- کورته دی راغلم مور دې ګ وهلی وونه

ـې مې وې په لاس مې نکړې- . موزیګې په خویندو راغلم تش لاسونه

د اکرام یوه زړه دای چرته د بل ى نه راغلی وه او ښځو هم هغه وړاندې کړې وه د ناوې د ملګرو سره خبرې وکړې. آخر نورجانی راښکاره شوه او ښځو مخې ته ورتیله کړه چې زمونږ پېښې په ولاړه ستړې شوې، د دې جینکو خوله بنده کړه چې دروازه خلاصه کړی. ورجانی له جیبه یوه سپینه روپۍ رااخیسته او د دروازې د یوې ویټکی نه یې جینکو ته ونیوله. ـدې روپۍ واخیسته او د جینکو په شور او خنداګانو دروازه خلاصه شوه. ښځې ټولې وردننه شوی او چار چاپېره ایښو کټونو کې یې ځان ځای کړو. تمبل وهونکی جینې اوس د غوی په منځ کې ودریده او د ورا ښځو ته یې اشاره وکړه چې نڅا وکړې، یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شپې يې همدغسې په يو بل يې ملنډې وهلې، اخر تجله را
ـاندې شوه او څرخ يې پيل کړ.

ـاپېرۍ دننه په کوټه کې د خپلو ګوټ خيليو سره ناسته وه. لاسونه
و پښې يې په نکريزو سره او ويښته يې په خوشبوداره تيلو
غوړوو. جينکو ورله اوربل جوړ کړې وو خو د واده جوړه يې لا
نه وه په غاړه کړې. ـ سيدانو د کور يوې ښځې د ډېوې په تته رڼا
کې د قران تلاوت كوو. کله نا کله د ښاپېرۍ په ملګرو کې به يوې
ـرته په ټيټ غږ يو څه ووېل او هغې به سر نور هم ټيټ کړو.
ـر ښځو اوس د ناوې شيانو ته کتل چې نورجانې د صندوق نه
راويستل. هغه د يو صندوق سره ناسته وه چې په ځمکه يې په يو
ـادر ايښې وو او وار په وار ترينه يو يو شی راوتلو. تجله ولاړه
وه او هر شی به يې په لاس کې را واخيستو، چارچاپېره به يې
ـ ته ښکاره کړو او بېرته به يې ترور ته وسپارلو. د کمخواب
ـړه او بنارسي د مازديګر په لمر کې ځليدل. د سپينو زرو کالو
ـولې ښځې ګوته په خوله وې. ا يې لاڅه کوې چې نورجانۍ
ـ له د سرو زرو دورونه او ګلوبند هم جوړ کړی وو چې په
ـول کلی کې چا سره نه وو. عابده تر اوسه به د خپلې غاړې د
سرو زر ـ زنځير ته خوشاليده چې سخر ورته په واده کې جوړ
کړې وو خو اوس د خور کا ، چې يې وليدل نو ځان ورته ډېر
خوار او غريب ښکاره شو. ځکه د واده په وخت د سپينو کالي د
کلي هرې ناوې ته جوړېدل خو دومره سره زر چا نه ورکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننداري نه وروسته خو ټولو ښځو ته هم دا موضوع په لاس
ِغله چې ښاپیرۍ ډېره خوش بخته جینۍ وه. ځینو سپین سرو
ې د سرو زرو ګلوبند یې چیرې نه وو لیدلی، غوښتنه یې کوله
چې دوی به هغه "شې" ړدې نه ګوري. د دریو تولو د سرو
زرو ګلوبند ډېی تر ډېره وخته لاس په لاس ګرځیدو. د ناوی
ندوق دننه کوټې ته یوړل شو نو هلته جینکو د یو څادر نه پرده
جوړه کړه او ناوې جامې بدلی کړې. جینکو ورته بوټان هم په
و کړل چې د ځرمنې ای د پاسه پرې د هغې د جوړې په
ن کمخواب لګیدلی وو. اپیرۍ چې ناوې شوه نو جینکو ورته
یوه وړه هنداره مخې ته ولہ چې ځان وګوري ښاپیرۍ پدې
تیار کې نه څه لیدې شول او نه یې پروا کوله. هغه خپلو کالو ته
خوشاله وه، نداره یې څو شیبې مخ ته هسې ونیوله او بیا یې
جینکو له بېرته ورکړه.

بهر د زهره په چم کې د اسلم حجره کې د ورا سړی ناست وو. د
ِمات ملا ته هم د حجرې په یو ګوټ کې ځای جوړ شوی وو.
ملا چې ی نو د نکاح په هکله یې یو څه خبرې وکړې، بیا د
دلاور خان، سره له اکرام او د هغه د دوو ګرو، حجرې نه ووتل
او د اسلم کور ته یې مخه کړه. هلته په یو کوټه کې ملا د نکاح
خطبه وویله ې د جینۍ له خوا دلاور خان د نکاح پلار شوی وو.
هغه پخپل وار دروازې ته وکتل چې زهره یې شا ه د نورجانۍ
سره ولاړه وه. بیا یې ملا ته د ښاپیرۍ رضا وښودله. ې ځلی
همدغسې وشول چې ملا دعا ته لاس پورته کړ نو نورجانۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ري متايي يو طشت د اسلم ماشوم زوی ته ورکړو چې په ناستو کسانو يې وويشي.

هم پدې وخت کې حجره کې ناستو کسانو کې ځوان ټوپک لسم نه وونيولو او څو ډزې يې وکړې. د هرې خوا نه د مبارکۍ شور را پورته شو او ډمامی بيا پيل شوې، په حجره کې هلکانو اتڼ کوو او صمد د اکرام لاس نيولې د زهره کور ته روان شو. پيرۍ پوهه نشوه چې نکاح څنګه کيږي، دومره خبره وه چې سحر ورته مور وئيلی وو چې هغه به خپل د نکاح واک دلاور خان ته سپاري. شفا داسې فکر کوو ې ګوندې واک هم د ښاپيرۍ د نورو شيانو سره د اوسپنې په صندوق کې بند وو او ناوی يو وخت هغه بل چاته سپاري. دا چې ولې به واک اکرام ته نه او ر خان ته سپاريدو، شفا او جانۍ دواړه پرې نه پوهيدې.

هغوې چې د عابدې نه پوښتنه وکړه نو هغې دواړه ورټلی چې د مشرانو به کارونو کې خبره مه کوئ. فا وليدل چې د ښاپيرۍ لپار ، شوی نوی پالنګ دوو ښځو اوچت کړو او د کور په غولی کې يې کيښودو. د ک پښې سرې وې، د لرګي کتاره يې بيله وه چې پکې دواړو غاړو ته يوه يوه ګلداره چيني خښته لګيدلی وه. د نواړو د پالنګ د پاسه د سور رنګ الوان توشک او دسور اتڼ څادر وغوړول شو چې و اندې د وريښمو مشينې ونه جوړشوی وو. برسته د شاهي ټوکر نه جوړه وه چې ښځو په لاس کې يې جاج اخيستو. يوې خوا ته د نمانځه لپاره د لرګي خت کيښود و او وربانديې د ميسو لوښې يې قطار کړل. کوزه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلمچي، دوه غوړۍ او یوجام او هم پدې تخت هاغه صندوق هم
ـښې وو چې جانۍ به ورته خزانه ویله. پدې صندوق کې درې
جوړه جامې، د تیلې د څپلیو یوه جوړه، تولیه صابون او د کروشیې
ـدر او نور واړه شیان ایښې وو. د صندوق د پاسه یې یو سپین
کبنیده شوې پلوو هم وغوړوو او ځو لا د دې شیانو ننداره کوله
ـې ماشومانو راوځغ ـل چې هله ځلمی راځي.

ـرام د څلورو ځوانانو سره کور ته را دننه شوچې صمد یې لاس
نیولې و. زهره ورته مخې ته ولاړه وه، د اکرام خوله هم هاغسې
ګنډلې وه خو صمد ورته پـ تخرګ کې خپله څنګل ووهله چې
خوابنې ته سلام وکړه. اکرام زړه نا زړه وو چې زهره ورته په
ـر لاس کیښودو زور یې ورله ورکړو چې سر ټیټ کړي. په
ـونو ناستو ځوانو ښځو اوس په بورقو کې مخونه پټ کړې وو.
ـ سرې پخپلو ځایونو ناستې وې او ناواده ینکۍ ټولې دننه د
ناوې نه چاپېره وې. ـان خوانې ښځې د نکاح د مبارکیو په وخت
ـت بند کړې وو او په ښاپیرۍ یې د چف کولو نه وروسته
بنارسي یې د په سر پورا را ځورنده کړې وه. بیا یې ورته
وویل " زه ځویه...بنارسي بنـ لکه ونیسه چې ځوک دی مخ ونه
ـي... اوس به دا مخ یواځې خپل خاوند ته ښايي... پام کوه چې
ـڅوک یې د هغه نه مخکې نه ګوري... ـې د مخ نور به دی
ورک شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

.ه را وړاندې شوه او ښاپيرۍ ته يې يو لوی وريښمين رومال په
لاس ورکړو چې مخ ته يې ونيسي... "کله کله ښځې د ډولۍ پر
خت تيل ماتيل کوي چې د ناوې مخ بربنډ شي." ناپيرۍ رومل
کلک ونيولو، خو پدې وخت کې د برجومات د ملا ښځې په شنه
کر کې تاو يو نوی قران هم په بنارسی کې .ننه د ښاپيرۍ په
لاس کې ورکړو. هغې ايله دا قرآن د سينې سره جومات نيولی وو
ږسی يې په ښويدو شوه. ناڅاپه د هغې د يوې ګوټ خيلی
ورته پام شو او پلوونه يې ورته سم کړل. هر څه په عابدې هم
تېر شوې وو. غه را وړاندې شوه او ښاپيرۍ ته يې چل وښودلو
چې څنګه به په يو لاس بنارسی او په بل کې ږان تينګوي.

بهر "الا الا الا "شوه اکرام په پالنګ کيناستو نو صمد خان
رته مشهدي لنګۍ وتړله. ږهره ورله په ښار کې د نسواري
"ګبرډين" کوټ هم جوړ کړې وو، هغه يې د جامو د پاسه واغوستو
نو زهره و د سرو زرو ګوتمۍ په ګوته کړه. د پالنګ د حلوا
ږتنوس نه ټولو هلکانو لږه لږه حلوا واخيسته او اکرام ته يې خوله
خوږه کړه. له دې سره د حلوا پتنوس بهر حجرې ته وويستل شوه
او ټولو ماشومانو هم ىغې خوا ته ور وځغستل. ورجانۍ د اکرام
لاس نيولی وو او په ټولو سپين سرو ښځو يې ګرځوو چې ورته
ىلام وکړي، ښځو به ورته دعا سره پخپل وس انه يا دوه آنې په
س کيښودې. ىکان چې د اکرام سره يو ځای بهر حجرې ته
ووتل نو د ښاپيرۍ کډه هم راټوله شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عابده په يو کټ ناسته وه او ټولو ته يې کتل. د هغې دويم ماشوم په نس کې وو، باور يې نه کيدو چې دوه کاله پخوا د هغې خپل واده شوې وو. د ښاپيرۍ په ځای يې ځان وليدو چې د کوټې له ازې د خپلو ملګرو په حلقه کې ورو ورو بهر راووتله، د کوڅې خوا ته دواړه تمبې خلاصې وې او ماشومان د ډ لۍ چار چاپيره تاويدل را تاويدل. زهره يو سور څادر جانۍ ته ورکړو چې ډولۍ د پاسه يې وغوړوي، يو چا ه ډولۍ کې دننه سور توشکې يښې وو. جانۍ د بيګا راهيسې د مور غوړونه خوړلې وو چې غه به د خپلې خور سره ډولۍ کې ښيني او مور ورته په سخته وئ ی وو چې په ډولۍ کې دريو کسانو ځای نه وي. ښاپيرۍ ه به د هغې نږدې ملګرې شهۍ په لۍ کښيني. عابدې اوس ته پټه ژړا پيل کړې وه، شفا هم ژړل، زهره د کوټې نه يو پنډوکې راوويستو چې په يوه اري رنګه رومال ک وچه ميوه، لونګ او قند تړلې وو. شهۍ د ميوې غوټه ترې ونيوله او ښاپيرۍ ته يې پام شو چې تراوسه يې نه ژړل. هغې کر وکړو چې صبا ته به ښځې ور پورې خاندي نو ژر يې وويل،" ناوې به رخصت شي او ورور به يې نه وي." د دې خبرې د آو يدو سره ښاپيرۍ په ساندو شوه، ای زما روکيه." اوس هغو ښځو هم ژړا پيل کړه چې تر هغې په خبرو اخته وې. يو چا ناره کړه، " مه ژاړه لورې...او په سلګيو شوه. هره سترګې وچې وې، هغه ښاپيرۍ ته نږدې شوه و د بنارسي د پاسه يې ښکل کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې تر دروازې پورې پدې څو ګامونو کې ښاپېرۍ څو وارې
ودرول شوه، بیا چا په شکور کې غنم راوړل. ھې د ناوی لاس
ږګار کړو او شکور ته یې برابر کړو، ښاپېرۍ په موټې کې غنم
را واخیستل او شاته یې وشیندل. درې موټې غنم د شیندولو نه
روسته هغه په ډولۍ کې کښېنول شوه او شھې هم ورسره کیناسته.
ولۍ د پاسه د غوړیدلی څادر پلوونه را ځوړند شول او دوو
ړو چې له ډېره وخت د کوڅې په سر کې یو دېوال سره ډډې
لي ناست وو، په منډه راغلل او د ډولۍ دوه ډنډې یې وړاندې او
وروستو په اوږه کړلې او روان شول. ورجانی د پتاسو او لاچي
انو یوه غوټه بصرۍ ببو ته ورکړې و چې د ډولۍ د پاسه یې
وشیندي. بصرۍ ګړو ته د ورو ورو تلو غږ کوو او بیا په ټوله
لاره یې پیسې او پتاسې په ډولۍ شیندلې. د ماشومانو جوپې وې
په ډولۍ پسې یې منډې وهلې او د پتاسو او پیسو د راټولولو
لپاره به لکه د چرګانو په زمکه پرېوتل او یو بل سره په جنګ
شول.

زهره په کور کې یواځې د هغې لونه او محبوبه پاتې وې او
نکۍ چې د کور په پاکولو اخته شوې نو عابده دننه په کټ
سملاسته. زهره او محبوبې تر هغې ورته نه وو وئیلي چې اعظم
خپل ملګري سره په بایسکل سپور روان و چې یو موټر د شا نه
ل. دواړه ټپي شوي وو خو ماسپښین چې محبوبه د ښار نه
راغله نو هغوي ته یې دومره وویل چې د اعظم د امتحان پرچه
ماځیګر کې وه. زهره د محبوبې سره ښار ته د تلو لپاره بورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواخیسته او لونو ته یې وویل چې سبا سهار وختي به بېرته
ي. د عابدې شک شو چې په اعظم څه شوي وو خو مور
رته وویل چې د کلي لاره ښه نه وه او محبوبه یې یواځې نه
پرېښوده چې ښار ته ولاړه شي.

نورجانۍ چې کور ته ورسیده نو د ورا ځینو ښځې د وړاندې نه په
کور کې و دا د نورجانۍ نږدې خپلواني وې او د ناوې د هرکلي
ته ولاړې وې. ډولۍ د کوڅې دروازې سره کېښودل شوه نو یوه
وره چیلۍ یې د ناوې په پښو کې حلاله کړه. ړې ښځې د شړشمو
په درشل کې توې کړل او ښاپیرۍ چې د ډولۍ نه راوویستل
شوه نو لو ۍ ښئې ښه یې د ې تیلو د پاسه کېښوده. تمبل
وونکي جینکۍ بیا راټولې شوې وې او ښاپیرۍ ته یې د هرکلي
سندرې ویلې. د هغې تخت شوی وو او دا یې پرې کښېنوله
نو شهۍ ئم ورسره د جوخت خپل ځای ونیولو. بیا یو ماشوم د
پیرۍ غېږې ته ورکړې شو او شهۍ ورو د ښاپیرۍ په لاس
ر پۍ کېښوده چې ماشوم ته یې ورکړي. دوې په انتظار وې چې
آینه مصحف رسم به هم کېږي، خو د شپې تر ناوخته د اکرام درک
نه لګېدو و ټولې ښځې خپلو خپلو کورونو ته ولاړې. د واده د
ر خلک ستړې ستومانه پخپلو ځایونو کې پریوتل، و ښاپیرۍ یې
هم کوټې ته وردننه کړ او شهۍ پخپل پالنګ کېنوله. ښاپیرۍ
سره مور یوه نایېه هم راالېږلې وه، هغې څو وارې نورجانۍ ته غږ
وکړو چې اکرام دې له حجرې را وغواړي. خر چې شهۍ هم د
خوب لپاره د ناوې د کوټې نه ووتله نو اکرام را ښکاره شو. هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پسي د کوټې تمبې وتړلې او د کوټې په ګوټ کې پروت د لرګي پر تخت وغځېدو.

بناپېرۍ په پالنګ ناسته وه، د بنارسۍ د پلوونو نه يې اکرام ته پټ کتل چې کله به را پاڅي او دې ته به سترې مه شي وايي... کله به ورسره خبرې کوي، کله به د دې پلوو له مخه لرې کوي... کله به د هغې لاس نيسي... کله... هغه په انتظار سترې شوه، خوب ور باندې ډېر زور کړې وو او سر به يې يو خوا بل خوا تالى وهلو، خو هغه له ويرې نه ويده کېده. هسې نه چې اکرام خفه شي، هغه خبره وه چې دې تند مزاجه وو. ډېر وخت واوړېدو... هغې خپلو د پينو زرو پايزيبونو ته کتل او د جانۍ ځيره ورته مخې ته ودرېده. بيا يې خ لو نازکو ګلابي لاسونو ته پام شو چې پکې د سپينو او د زرو ګوتې ځلېدې، د هغې په کټه ګوته کې درې ګوتيزه شيش ګوته هم وه او د په هندارې کې به يې خپل ګلوبند ولېدو. د ی کمخواب او د بنارسۍ ، رنګ ې فرق وو خو ګلونه يې يو شان وو. د هغې په لاس کې د نکريزو ک ورو ورو د ډېوې په رڼ ې کله سور او کله تور ښکارېدو، هم پدې رنګونو کې د هغې سر د بالښت سره و ګېدو او هم ه غونډه مونډه په پالنګ يوازې اوده شوه.

پينځم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپېرۍ د خوابښې په غږ له خوبه راوېښه شوه نو بهر سپېدې چاودېدلې وې . نورجانۍ هغې ته د لمونځ غږ کوو. هغې تخت ته وکتل خو اکرام هلته نه و. . کوټې په يو ګوټ کې د اودس لپاره ځای جوړ وو، هلته يوه نوې ژه او چلمچي اېښودل شوی وو. ښاپېرۍ ژر ژر خپلې ګاڼې لېرې کړې او د لمونځ لپاره يې ځان تياره کړو. کور ښځې را پاڅېدلې وې خو د ېې کوټې خوا ته وک نه راتلل ښاپېرۍ نه پوهېده چې څه وکړي. نورجانۍ راغله، د کوټې دروازه يې ځان پسې وتړله او د ښاپېرۍ سره کېناسته... تر ډېره وخته يې هغې ته د راز خبرې کولی. د لمر خاته سره د ښاپېرۍ او اکرام د ناشتې لپاره د زهره له کوره چای پراټې او حلوا په يو لوې خوان کې راوړې شول. ټهی يو وارې بيا ښاپېرۍ ناوی کړه او دسوچا تيلی د کار جوړه يې ورته غوسته. هغې ورته په کمڅۍ کې د رامبېل د ګلونو لړۍ هم تاو ې و چې سهار وختي شفا او جانۍ د خپل کور د بوټي نه راشوکولي او په تار کې ورته پيئلي وو. بيا د ښاپېرۍ تخت بهر په لان کې کېښودل شو و ټولو د ناوی سره چاې وڅښلې. بصرۍ ترور چې بيا راښکاره شوه نو غې په لاس کې د رنګينو کاغذونو جوړه يوه آويزه نيولی وه. . ښاپېرۍ د ک تې د دروازې په سر دغه آويزه وځړول شوه، بيا هغې سپيلني لوګي کړل او په ټولو يې وګرځول، رجانۍ ورله څه پيسې په لاس کېښودې.

د غرمې تر ډوډۍ پورې د چم ګاونډ ټولې ښځې نورجانۍ کورته راغلې د ښاپېرۍ بنارسي به يې پورته کړه مخ به يې ورله وکتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په لاس به يې پېسې کېښودلې. ځينو ، پېسو پر ځ ی نورجانی
ـ هگی او کوچ کېښودل. مازديگر مهال ځينو جينکو بيا تمبل
راوخيستو او د واده سندرې يې وئيلی. ـاپېری ښه خوشحاله
معلوميده او د جينکو په خبرو به يې کله نه کله بې واره وخاندل،
خو نورجانه يو څه نا څه ناکراره ښکاريده. کله چې به يې وليدل
ـې د محلت ځوانی واده کړې ښځې ښاپېری سره پټې پټې خبرې
کوي نو دا په ژر تخت ته رانږدې شوه او په زوره زوره به يې د
ځو پام ځان ته کړو.

ماښام بانگونو پر وخت د ناوی تخت ـ نه کړی شو، د ښاپېری
ه راغلی ناينه هم پاڅيده او ښاپېری ته يې تسلي وکړه چې سبا
ورپسي خويندې راځي. ـ هغې ملگرې شهی لا د غرمی د
ډوډی نه وروستو خپل کور ته تللی وه. ماښام په ډوډی کې درې
ځلور ښځې پاتې وې چې د نورجانی د کور لوښې لرگي يې خپلو
ځايونو ته رسولی وو. ـ ښاپېری ستړی وه او غوښتل يې چې
نورو ورځو په شان د ډوډی نه سمدستي وروسته اوده شي. خو
شپه هغه پخپل پالنگ پوازې نه وه ناسته نورجانی هم ورته
لنگي ته ډېره وهلی وه. نږور او خواښې ځو شپې د جامو او د
خبرې کولی بيا نورجانه د خپل زوی په هکله ورسره لگيا
شوه ـا چې هغه ډېر لايق وو او د کلی ټول خلک ترې سوځي.
ـاپېری ورته د خپلې مور خبره او اکرام ته يې د خپل پلار د
پېرې کيسه ورياده کړه ـ نورجانی هغه زړې خبرې وبللې. د
کرام د قدمونو د ښکالو په آوريدو دواړه غلی شوی. دې چې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه شو نو مور ته يې په ټيټو سترګو سلام واچوو. بيا ولاړو په تخت کيناستو، نورجانۍ په ټيټ غږ زوی ته يو څو نصيحتونه وکړل او بيا پاڅيده. ام د دروازې زنځير ترلو ته هم اوچت نه شو او هرې کېن په تته رڼا کې ښاپيرۍ ته د هغه نيم مخ ښکاريدو. نن هغې بنارسي لرې کړې او شنه لوپټه يې په نيم سر څورنده وه خو اکرام بيا هم ورته نه کتل. هغه په فکرونو کې غرق وو، ل ملګری پاينده خان ورته مخې ته ولاړ وو. بهر خاموشي خپره شوه خو دی راپاڅيدو، ښاپيرۍ هم ملا نېغه کړه. اکرام له کوټې بهر ووتلو او ښاپيرۍ ځان سره سوال او ځواب کول چې تمبه خلاصه شوه او اکرام يې وليدو چې د غولی نه يې ځليدلی کټ را دننه کړو. هغه د کوټې په بل ګوټ کې يو څو شيان اخوا خوا کړل او کټ يې پکې ځای کړو. بيا يې خپله شړۍ ورباندې وغوړوله، ئ يې وويستلی او په غځيدو کې يې مخ بلې خوا ته واړولو.

اپيرۍ چې دا وليدل نو زړه يې آرامه شو، هغه له خپله ځايه را پاڅيده، وازې رنځيز يې وترلو، بيا خپل ټول کالي يې وويستل، وريښمين رومال کې يې غوټه کړل غوټه يې د بالښت لاندې کېښوده. هغه پخپل نوی پالنګ په آرامه وغځيده او د ويده کيدو ړاندې يې د هری کين باتۍ مړه کړه. د هغې خوب د دروازې د زنځير په کړنګيو مات شو، ښاپيرۍ ژر ولاړه او تمبه يې خلاصه کړه. نورجانۍ د هرې کين سره را دننه شوه، پالنګ حال او په بل کټ اوده اکرام ورته د شپې ټوله کيسه تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې لا زوی ته د بدو ردو لپاره خوله جوړوله چې پدې کې ملا د حر بانګ پیل کړو. ورځ د ښاپېرۍ لپاره د خوشحالۍ شپېږ په ټولې کې راوړې وې. هغې ټولې خویندې راغلې وې، ورسره کلي نورې جینکۍ هم وې. نورجانۍ ورته ډېره ښه ډوډۍ کړې وه خو ډېرې خبرې یې نه کولې. ښاپېرۍ د زربفت جامې په غاړه کړې وې او ټولې ښځې ورته په کتلو نه مړیدې. د هغې د جامو او د کالو نه ونه هم ډېرو په لومړۍ ځل اوریدلی وو، شفا د هغې د ل سنګار شیان ټولو ته ورښودل.

ډوډۍ نه وروسته ښاپیرۍ خپل د پسول صندوق پرانیستو او ټولو جینکو ته یې ترینه یو یو سوغات ورکړو، د چا په لاس وریښمین پړتوګاښ، چا ه د سوچه وریښمو رومال او نورو ته یې د ګلابو د وړی وړی شیشې ورکړې چې مور ورله په ښار کې اخیستې وې. دیګر ټول خپلو کورونو ته روان شول نو ښاپیرۍ د لمونځ ه وروسته د قران تلاوت پیل کړو. نورجانه د پرون نه زیاته په تشویش کې ښکاریده. بې اکرام پسې ځواب کړې وو د ماښام ډوډۍ دې په کور کې وخوري، خو په حجره کې مانه ډېر وو او خوابښې انړ.ور یوازې ډوډۍ وخوړه.

نورجانۍ نن زوی سره د سختو خبرو لپاره تیاره ناسته وه او کله چې اکرام بیا خپل شلیدلی کټ کوټې ته دننه کړو، نو په پالنګ ناستې مورورباندې لکه د پیشو حمله وکړه. ښاپیرۍ کله خوابښې ته کتل او کله اکرام ته او نه پوهیده چې نورجانه ولې دومره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهر وه. که د اکرام زړه نه کېږي چې د هغ سره دې په پالنګ اوده شي نو هغې ته دا ستونزه نه ښکاریده. بیا یې د اکرام خبرې ته یې پام شو، "ماته هیڅ مه وایه، اِنږور دې راوستله... ارمان دې پوره شو... زه اوس دا ښځه کولی نشم... زما د ې د ټول خاندان نه نفرت دی. ښاپېرۍ هک پک پاتې شوه. اکرام له دوې دومره کرکه کوي...د دې اندازه ورته نه وه خو اوس د مور هغه خبرې چې پخوا ورته مبالغه معلومیدې، د مېړه له خلې یې پخپله واوریدې.

ورجانۍ خپل خ په څپېړو ووهلو او په ژړا کې یې اکرام ته ړې کولې. ښاپېرۍ نه پوهیده چې خواښې ته تسلي ورکړي او که اکرام سره پخپله خبرې پیل کړي. هغه ناوی وه او په کلي کې ریو ورځو د ناوې غږ به چا نه اوریدو. نورجانۍ اوس زوی ته جولۍ غوړولی وه او مینت زارۍ یې ورته کولې چې د هغې د توب نه دې حیا وکړي. اکرام خپلې څپلۍ له پښو وویستلې او یوه ، په زوره په ځمکه وویشتله. "زما لپاره ښځې او پدې څپلۍ ې هیڅ فرق نشته... ما درنه ښځه نه وه غوښتې... اوس چې دې راته کړیده نو خپله یې سمباله کړه.

د واده اوو و ې تېرې شوې او د اوومې د دود لپاره ښاپېرۍ تک شین کمیس او سور پرتوګ اغوستې وو. په سر یې ژېړه د جارجټ لوپټه وه چې په سپینو خالونو ډکه وه او پلوونو ته یې د ریښمو ځونډې لګیدلی وو. د هغې خویندې او ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لې شوې، سندرې يې وويلې او نورجانې ورته بيا درنه ډوډۍ
ورکړه. له ډوډۍ وروستو پېرۍ لومړۍ د سيدانو کور ته په
ولۍ کې او بيا خپلې مور کره د جينکو په بدرګه ولاړه. اکرام
ې ورځ په ښار کې و، د ، په دفتر کې پيرنګې افسر بدل شوی
وو او نوی افسر چې له کلکتې نه راغلی و، له ټولو سره
ژندګلوی کوله. ورجانۍ دا خبره ځو وارې د کلی ښځو ته
کړې وه چې د هغې د زوې لوې افسر راتلو. جينکو به ښاپېرۍ ته
يوه شوخه خبره وکړه و ټولو به په زوره وخندل. هغې درې
ځې مور کره تيرې کړې او زهره به د ښاپېرۍ خبرو ته غوږ
ېښې وو چې د اکرام په هکله څه وايي. هغې ته دا عجيبه وه چې
ۍ ټول وخت د خپلو جامو او د کالو خبرې کولی. هغه
وشاله معلوميده خو زهره ته د هغې په سترګو کې هاغه ځلا نه
کاريده چې د عابدې په سترګو کې يې د واده په دوېمه ورځ ليدلی
وه.

د اعظم امتحانونه خلاص شوی وو او هغه هم کلی ته راغلو. په
سر يې يوه پټۍ اوس هم تړلې وه چې د موټر د وهلو نښه وه. دا
ه اوس ټول کلي ته معلومه شوې وه. محبوبه هم له ډېرې
مودې وروسته د زهره په کور کې ميلمنه وه او هغه د دې په قدر
عزت اخته وه. د جمعې ورځ د اکرام د ډوډۍ لپاره وټاکل شوه خو
ورجانۍ ځواب واستوو چې اکرام د اتوار په ورځ وزګارېږي.
زهره په قهر شوه ځکه هغې قصاب ته د غوښې لپاره فرمايش

ورکړی وو. بیرته یې اعظم ورپسې ولیږلو چې غوښه د جمعې نه بلکه د اتوار په ورځ پکار وه.

په هغه ورځ د زهره په کور کې یو واری بیا ګڼه ګونه شوه، مریم خپل ـل لوښې زهره ته ورکړې وو او پخپله به یې کله نه کله په دېوال سر ـه کړو چې وګوري څوک څه کوي. محبوبی یو لوی پتنوس له خواږو او له میوې ډک کړې وو چې خپل اړخ نه یې ناپېری سره ورلستوو. بدې له کوره حلال کړې چرګان راوړي او مور ته یې پخولو لپاره ورکړې وو. ثفا په ښار کې د ګلابي فیرني د پخولو چل زده کړې وو او د پوډرو کڅوړه یې له ځانه سره راوړې وه. جانۍ ټول وخت د خور نه تاو راتاو ګرځیده ې ګوندی لږه پریکړې پسته یا بادام ورله ورکړي، خو شفا به رته پښې ودربولي. خر چې ګلابي فیرني د شیشو په دوو قابونو کې چکه شوه نو شفا هغه راوبلله او هغې ته یې د سپینو د ورقو پاڼۍ په لاس کینبودې بیا یې ورته چل ور وښودلو چې څنګه دا نازک ورق به په فیرني هواروي. انې پدې کار خوشاله شوه او چې خور ورته پرېکړې پستې او بادام په لاس ورکړل نو هغې په فیرني ودوړل.

. غرمې ډوډۍ تیاره وه، نورجانۍ راغله او د محبوبې سره په کټ اوچته ناسته وه. ښنا ـۍ هم ورسره په څنګ کې ناسته او د دوی خبرې یې اوریدی. ورجانۍ د اکرام خبرې کولی، دا چې هغه څومره لایق وو ـ دا چې انګریز افسر ترینه دومره خوشاله وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې غوښتل یې دی ګلستان ته له ځانه سره بوځي خو هغه
ورسره نه ځي. وايي چې دا کلې به نه پريږدم. زهره په يو تخت
سترخوان هوار کړو او ټولو ته یې غږ وکړو چې ډوډۍ وخوري.
اکرام تر اوسه نه وو راغلی، نورجانۍ پسې څو واري ماشومان
ور واستول، بیا یې اعظم ته غږ وکړ چې اوخښې راولي. هغه
ډیر وخت وروسته راغلو او سترخوان یو ګوټ کې کیناستو، بیا
یې ورو غونډې وویل، " اکرام لالا وايي چې ما ډوډۍ په حجره
کې خوړلی ده، تاسو زما انتظار مه کوئ." د ښاپیرۍ د سترګو
رکه شوه، د شفا شونډې ځورنډې شوې، عابدې د خپل ماشوم
زوی په ډکه خوله کې نورې وریژې هم ور ومنډلې، محبوبې د
رګ اندامونه ژر په ټولو وویشل. زهره د وریژو غورۍ د اعظم
او جاۍ مخې ته کیښ ده او قورمې غوښه یې ورته په لاسونو کې
ورکړه.

ورجانۍ هیده چې که زوی یې نن د خوابښې کور ته رانغلو نو
کلی به ور پورې وخاندي. له ډوډۍ وروسته هغه پاڅیده او
اکرام پسې حجرې ته ولاړه. هلکانو ورته وویل چې زوی یې خپل
کور ته تللی وو. ورجانۍ چې ور ته راغله نو څه ګوري چې
اکر د واده په پالنګ غځیدلی و پښو ته ورته د ده ملګرې پاینده
خان ناست وو. نورجانۍ به لیدو هغه وارخطا را پاڅیدو، هغې
ته یې سترۍ مه شی وویل او په منډه له کوټې او ورپسې له کوره
ووتلو. جانۍ لا پدې خبره ځان پوهاوو چې پاینده خان د دې د
ی په کوټه کې څه کول. هم هغه وخت اکرام هم له کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راووتلو او ـ مور په سترګو کې ې قهر ولیدو. نورجانۍ ورته وویل، " خوابنې ر ته ولاړ شه او ښځه دې راوله." اکرام بې له ه بحث کوټې ته روان شو، مور ورته په دروازه کې ولاړه وه او کله چې وې لیدل چې اک ام ښي لاس ته د حجرې پر ځای ګس لاس ته د زهره د کور لاره ونیوله نو هغې یوه اوږده ساه واخیسته.

د زهره د کور دروازه خلاصه وه او جانۍ د ګاونډیانو د وړو سره په درشل ناسته پیتاوې کول. د اکرام په لیدو هغې دننه منډې کړې او مور یې خبره کړه. اخاپه د کور په خلکو کې بیا یو حرکت پیدا شو او ټول راپاڅیدل. د اکرام هرکلی وشو او دی په یو کټ کېناستو چې ور دې نوی ګلداره ځادر غوړیدلی و. مخامخ په بل کټ محبوبه او ښاپیرۍ کیناستې، د دواړو کټونو په منځ کې د دوو ګینو میزونو د پاسه چای او رنګارنګ خواړه کیښودل شول.

ورې ښځې و ماشومان خو او شا په نورو کټونو ناست وو ځوک پکې ولاړ وو او د ټولو سترګې کله ښاپیرۍ او کله به اکرام ته شوې. ثنفا د چم ګاونډ ماشومان له کوره وویستل او مریم له دېواله اکرام ته سترې مه شي کړې وو. هغه ډېرې خبرې نه کولې او کله نا کله به یې د محبوبې د خبرو لنډ ځواب ورکړو. عابدې او ورته ځو ځو وارې د کلچو او د شیرینۍ قابونه وړاندې کړل اکرام به د چایو د پیالی نه یو ګوټ وکړو او کله به د چا په ه موسکی غوندې شو. د ښاپیرۍ او د شفا ځینې ملګرې د غولي په یو ګوټ کې پلو کې په ځه صلاح مصلحت اخته وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکرام اخوا ،بخوا کتل، هغه ویزاره ښکاریدو او اخر یې عابدې ته مخ واړوو چې، "موږ به ولاړ شو." عابدې په یوی شوخی موسکا اکرام ته وکتل او بیا یې وویل، " ښه ده موږ به ښاپیری نوره نه ایسارووو.' اکرام پښې ښکته کړې چې څپلی پښو کړي خو هلته د ده د تیله دارو څپلیو جوړه نه وه. یوه څپلی وه او بله د ناوی ږیندو ترې پټه کړې وه. دې جینکو پټ پټ خاندل خو بیا شفا ات وکړو او اکرام ته یې وویل، " څپلی خو په پیسو کیږي." ټولو جینکو په زوره وخاندل، ښاپیری تکه سره شوه او د بانړو دې یې اکرام ته وکتل. هغه یوه څپلی په پښه کړه، بله پښه یې د کټ په بازو کیښوده او ودریدو. د هغه سترګې له قهره ډکې وې، عابدې ته یې مخ واړوو او ورته یې وویل، " څپلۍ راکړه که نه خور مو هم د سې ټول عمر له ځانه سره کښینوئ." د جینکو خندا بنده شوه او خولې یې وازې پاتې شوې. عابدې غټې ملالی سترګې له اوښکو ډکې وې او زهره غو تل چې هم په هاغه څپلی په اکرام راباندې کړي او دا سر ورله مات کړي. هغې د اکرام د ټرتلو لپاره خوله خلاصه کړې وه خو محبوبې ته یې پام شو چې سترګې یې ورته برندې کړې وې. هره ځان قابو کړو، عابدې ته یې د سترګو اشاره کړه، هغې یوې پیغلې ته سر وخوځوو او دې جینی د خپلې لوپټې د پلوو لاندې پټه څپلی را وویسته. بیا ورو غوندې ولاړه او د اکرام مخې ته یې هغه څپلی کیښوده.

بړی پدې ځو شېبو کې له خپله ځایه پاڅیدلی او خدای خبر کله محبوبې ورته بورقه په سر کړې، دوو وړو جینکو ته د هغې جامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی او د خوړو تشت په سر ښبې وو. اکرام نور هيڅ و نه
او د کوڅې دروازې ته روان شو. ښاپیرۍ نه هېر وو چې د
و سره خدای په اماني وکړي، د هغې ملالو سترګو د اعظم لټه
کوله خو ورور يې د وخته د اکرام په تندي پوهه شوې او د کلی د
ی پورې غاړې ته د يو پټي په دېوال ناست وو. هغه ډوبیدونکی
ـ ته کتل چې ټول اسمان يې د ده د زړه وینو په شان سور کړې
ږ. ښاپیرۍ د خپلو اوښکو د پټولو لپاره په بورقه کې مخ پټ کړو
او اکرام پسې له کوره ووتله.

شپږم باب

۱۹۴۱

انی نن سحر مور ته يادونه کړې وه چې د میاشتې دويمه نېټه وه
او زهره د محبوبې کارونه ژر ژر خلاص کړې وو. ټوې يې هم
د شپې پخولی وه چې په وخت کچرۍ ته ولاړه شي. د هرې
میاشتې په دويمه نېټه به دا کچرۍ (محکمې) دفتر ته ورتله. سید

(c) ketabton.com: The Digital Library

م د انګریزانو په پوځ کې چې څومره موده کار کړی وو، په هغې حساب اوس هره میاشت کونډې ته یې د پینشن (تقاعدي) پیسې ورکولې. پورا ه روپۍ به زهره کور ته راوړي، د اعظم د ښوو ي د میاشتې خرڅ به ورباندې کیدو. پدې دفتر کې د زهره ډیرو نو کونډو سره پیژندګلوي شوې وه. هغه ځای یو بابو(کلرک) یوسف د هر چا فایلونه اتل او ټول فارمونه او کاغدونه به یې ورته برابرول. کله کله به چې زهره د دویمې نیټې نه پاتې شوه نو په بله ورځ به ورتله، یوسف به ورته چای هم اوغوښتلی او چا ی سره به یې یوه نیمه ټوکه هم وکړه. دواړو ته یو بل د ژوند ځینې اړخونه معلوم شوې وو. زهره خبره وه چې ف هره ورځ په بایسیکل د خپل کلي نه ښار ته راځي. په کلي کې کور او مزکې یې لرلې او د مو ر او د ښځې خبرې به یې کولی. یوه ځ چې زهره ترې د اولادونو پوښتنه وکړه نو هغه غلی شو، بیا یې ه د ښځې د نري رنځ حال ورکړو چې علاج یې روان و.

زهره ډیره خفه شوه ځکه یوسف د لو کالو وو او پدې ځوانۍ کې یې ډېر په حوصله د ښځې د نځ علاج کوو. هغه تر اتم جومات پورې سبق ویلی و ر زهره ته به یې یادوونه کوله چې په جانۍ دې سبق ووايي. خو د زهره لپاره یوازې د اعظم سبق تر ټولو مهم وو. د کرم غوښتل چې زوی یې ډاکتر شي. هم دا وه چې عظم په ښار کې د انګریزانو په یو داسې ښوونځي کې سبق ووئیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د میاشتې فیس به یې ترې اخیستو. کال کې یو وارې به لس روپۍ د امتحانونو (آزموینې) د داخلې او د کتابونو اخیستل کیدی.

سږ کال فصل بیا ښه نه وو ری، زهره ټول غنم نه وو خرڅ کړي. ې یو هټۍ وال ورته ویلی وو چې په جنګ کې زور دا شو نوغنم به نور هم ګران شي، د زهره د کلی کوټه ټوله د غنمو په بوجیو ډکه وه. ې د پینشن روپۍ راوړې، محبوبې هم ورته د مزدورۍ درې روپۍ په لاس کینودې نو زهره په کور کې حیرانه کیناسته. د اعظم د سبق پیسې نه وې پورا تېر ځلې هغې د حبوبې نه لس روپۍ پور اخیستی وې او تراوسه د هغې دوه روپۍ ورته پاتې وې. پیسې یې ترې نشوای غوښتلی او لاسونه یې مروړل چې خپلو لیچو ته یې پام شو. د سرو زرو دوه نازکې کړې ورته سید کرم د اعظم په زیږیدو جوړې کړې وې او د تېرو دوو کالو په سختو کې هم زهره دا کړې نه وې رڅې کړې، خو اوس بله چاره نه وه. د اعظم د را و وخت وو، هغې جانۍ ته ډوډۍ ورکړه، پخپله یې دوه نمړې وخوړې او لور ته یې وویل، " ه بازار ته ځمه، د ورور نه بغیر بل هیچا ته دروازه خلاصه نه کړې.

زهره منزل د زرګرانو په بازار کې وو، سورج مل زرګر پخپلی ۍ کې ناست د یو امېل پترې شمېرل او زهره یې ولیده نو په حترام ورته پاڅیدو. هغې ړا هم څو وارې د سورج مل د دکان نه د خپلو او کلي والو لپاره کالي پترې جوړ کړې وو، نن هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره په لیدو سورج مل خوشاله شو او په بازار کې تیریدونکی د چاې والا هلک ته یې د چاې راوړو وویل. خو زهره ورته د لاس په اشاره وویل،" مه راغواړه چاې ...سورجه وروره کالي نه جوړوم. سورج مل په خندا وویل، " ه نو اوس به ته د ې ځایه ه چایو څښنګه ځې." زهره دکان ته وروختله او په فرش غوړیدلې قالین سره جوخت یې چپلکې کوزې کړې. هغې بورقه ه ځانه کلکه تاو کړه او کیناسته. سورج مل د ې د پښو حال ولیدو، بیا یې د ه سترګو کې د فکر سیوری ورته ښکاره شول نو په لاس کې نیولی امیل یې په یو ډبي کې بند کړو او زهره ته ې مخ ووګرځوو. څه چل دی ببو؟" . سورج مل د پوښتنې سره د زهره زړه را ډک شو، خپلې شونډې یې وزبیښلی او د لاسونو کړې یې ورته وویستلی. " دا راته خرڅ کړه... په هر څو چې کیږي... د زوی د سبق لپاره لس روپی پکارې دي." دسورج مل مخ سور شو، بیا یې لږ په خفګان زهره ته وویل، " دا زه درته دومره بې غیرته ښه ارم چې ستا د لاس کړی به خرڅوم؟"

زهره یو څه حیرانه شوه، بیا یې ورته وویل، "سورج وروره...زه خبره یم چې د ک له امله سره زر ارزانه دي...خو ته..." د ې خبره نیمګړې پاتې شوه. سورج مل مخ واړوو او ورته یې وویل، " خپلې کړی دې په لاسونو کړه، زه به درته لس روپی درکم." زهره یو شیبه غلی وه، بیا یې ورته وویل، " که روپی راکوې نو سود به هم اخلې؟" سورج مل اوس ربښتیا په غصه شو، لږ په زوره یې زهره ته وویل، " دومره بې عقله خو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـكارې... ، لس روپۍ بې سوده درکوم، هر وختې چې دې پېدا کړې ماته يې راوړه." بيا غه پاڅيدو او د دوکان په بل سر کې ګيدلی د اوسپنې د سيف (لاکر) مخې ته کيناستو. زهره خپلې کړې بېرته په لېچو کړې او د زړه درد يې ـترګو ته کډه کړې وه. سورج مل په مهربانۍ د هغې اوښکې نه ودرېدې، پوهه نشوه ځه وختې يې لس روپۍ د کميس په تخرګ کې جوړ لوی جيب ـنکته کړې، کله يې چای وڅښلې او سورج مل ورته نور څه وويل، بس د هغه يوه خبره به يې بيا بيا غوږ کې اوريده. " زه دومره غېرت نه يم چې ستا د لاس کړې به خرڅوم."

په کلي کې د مايا هټۍ وه، د خپل معذوره پلار او دوو ورونو سره وی د هټۍ شا ته کور کې اوسيدل. د کلي ماشومانو به د مايا ـکان نه د ګوړې ځلوبۍ، املوک، چڼې او نور خواږه اخيستل. ـنګارنګ دالونه، وريژې،هګۍ او د موسم ـابه به يې هم خرڅول. د کلي زيات خلک خوار وو او پېسې به چا سره نه وې. دسودا لپاره به خلکو ماي ـه غنم، جوار، هګۍ يا شوده وړل او بيه به يې مايا پخپله ټاکله. خو عجيبه خبره دا وه چې کله به يو ماشوم ورته ـپسه ونيوله نو هغې به ورته ګوتې نه وروړلې. د مايا د هټۍ قانون دا وو چې پېسه به دې ورته په ځمکه ـغورځوله او هغې به ـاندې خپله پښه راښکله. ـه خاورو کې به يې دا پېسه وموښله نو بيا به يې راواخيسته. هغې چېرې ه ـ کلي د نورو ښځو سره يو ـای د ويالې نه اوبه نه وړلې ـ نه به يې څوک خپل کور ته دننه ـېښودل. زهره چې د سورج مل د دکان نه راووتله نو د مايا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلند ور په زړه شو. عجیبه خبره دا وه چې د مایا دواړو ورونو د
ي د هلکانو سره هر ځای منډې وهلې. په ودونو کې به یې
غوښې هم خوړلې. زهره په ټوله لاره د مایا او د سورج مل په
هکله سوچونه کول. ېلې کوڅې ته رانږدې شوه نو دشفا د
ږې شیاما مور یې ولیده چې د دوي په ګاونډ کې یې کور و.
دواړو تر خپلو کورنو یو بل سره زړه خواله وکړه او بیا د دروازو
ځیرونه یې وشرنګول.

م نړیوال جنګ کې زور پیدا شوی وو. د انګریزانو استازي
ه په کلیو بانډو ګرځېدل او ځوانان به یې پوځ کې برتي کول خو
لاورخان خپل ټول زامن خونديساتلي وو. د کلي خلکو به ویل
چې هغه سرکاري کسانو ته پیسې ورکوي او پکې یې څو سره
ملګرتیا یې لرله. نورجانه سخته وېریده چې هسې نه زوی ورله
پوځ ته وربدل کړي. زهره سره هم وېره وه چې اعظم به ترېنه د
ووڼځي نه یوسي خو داسې ونه شول. د ښاپېرۍ د واده دوه
میاشتې پوره شوې او اکرام قبایلي سیمې ته بدل کړې شو. په بنو
کې د مدیریت په دفتر کې د یو بابو ضرورت وو، اکرام له خدای
ورځ ورکړه. هغه خپل بکس بند کړو او مور ته یې ږویل، " خوښه
دې خپله... که اِنږ ر ځان سره ساتې، وې ساته، زه یې له ځانه
سره نه بیایم." اپېرۍ اوس د جامو او د کالو د طلسم نه راوتلې
وه خو هغې ته خپل جرم نه وو څرګند. د پلار د ځپېړې ګناه ګاره
وه هغې د ناویتوب ورځې اوس په تیرېدو وې. د چم ګاونډ
ځې به راتلې او نورجانه به یې په سترګو سترګو کې پوښتله چې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

انړوردې څه لري؟" مانا حامله ده که نه؟ نورجانې به د دواړو
ړنو ګوتې په هوا کې تاو راتاو کړې، شونډې به يې هم ورسره
ځې کړې، ـې لکه چې دا ټول د ښاپيرۍ ګناه وي.

ې به کله ناکله د ښاپيرۍ خبر اخيستو خو زهره او خوينديې يې
لا ـه ددې حالاتو نه خبرې نه وې. په ښار کې د زهره زړه
جوړ وو چې د اکرام خپله سخرګنۍ نه وه خوښه، ولې . ښاپيرۍ
ايست ته به تينګ نه شي او پخپله به ورسره ژوند کوي. د کلي
به ښځې راتلې نو ز ـه به د ښاپيرۍ حال ترې وپوښتلو او په
ظاهره هرڅه سم وو. هغې کالي او جامې هغه څه وو چې د
ځو لپاره د خوشالۍ ا د ارامه ژوند نښې وې. عابده اوس بيا د
ماشوم د زيږولو په انتظار وه او له څو مياشو راهيسې ښار ته نه
وه تللې. زهره چې د اکرام د نوې نوکرۍ نه خبره شوه نو دا
پوښتنه ورته پيدا شوه چې ښا پيرۍ له ځانه سره بيايي او که نه.
غې د شفا سره يو څو وارې زړه خواله وکړه، خو پدې پوهه وه
چې د دې هره خبره به يې ردوله. ، ښاپيرۍ په هکله به شفا تل د
خور پره کوله، يو وارې هغې مور ته ډېره په تونده لهجه خبره
کړځولې وه. پداسې وخت کې به زهره دلګيره شوه او ځان به يې
واځې احساسوو. محبوبې ته به يې د اولادونو د نافرمانۍ خبره
وکړه نو هغې به هم ورته نصيحت پيل کړو چې کلي ته ډېر ک
اتګ مه کوه. شفا به د محبوبې د لور مينا سره د لاسي کارونو
مرکز ته ورتله، ی به ټوله ورځ د انګريز پوځيانو لپاره د خړو
ړيو نه سويټرې (جمپر) اوبدلې. زهره د محبوبې خبره منلې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ﺑﻮازﻱ مړي، ښادۍ له به کلي ته لله، شفا، اعظم او جانۍ به يې
م له ځانه سره نه بيول. سحر به ولاړه ا کوز ماسپښين به د پيو
خرڅوونکو ګوجرانو ه تانګه کې بېرته راغله. نن سحر زهره
ځواب شوې وو چې د دلاورخان مشره ښځه مړه شوې وه،
غې شفا او اعظم ته ډوډۍ پخه کړه، جانۍ يې له ځانه سره کلي ته
بوتله.

ړۍ د وير او جنازې نه وروسته د کلي ښځې يو يو کټ کې
څلور څلور کيناستې يو بل ته يې سرونه ټيټ کړي وو او په خبرو
بوختې وې. زهره تادي کې وه، غوښتل يې چې ښار ته ژر
ورسوي، خو په راپاڅيدو کې يې د يوې ښځې د خولې داسې
خبره واوريدله چې د غوږونو نه يې لمبه راپورته شوه. د ښاپيرۍ
په هکله خبرې کيدې چې د نورجانې سره د مړۍ له کوره په وتلو
وه. عابده هم ورسره ولاړه وه، " ښاپيرۍ خواره وچه ده...نه نه
ممۍ دايې ليدلې ده هغه وايي چې ښاپيرۍ خو تر اوسه جينۍ ده."
زهره بورقه په سر، نېغه د مړي د کور نه ولاړه او د نورجانې
مخې ته ودريده. ې او ښاپيرۍ دواړو د مور تندې وليدو نو
شوې چې جنګ جوړيږي خو په زهره لکه چې اور بل وو.
هم هلته يې د نورجانې پلار نيکونه ور ياد کړل، په چيغه يې ورته
يل چې خپله لور به په ښار کې لوی ډاکټر ته د معاينې لپاره
يايي چې څرګنده شي پ ښاپيرۍ کې څه نقص وو. هغې ښار ته د
ـ اراده پرېښوده، مناف ماما ته يې وويل چې د محبوبې کور ته
ولاړ شي او ورته ووايي چې شفا او اعظم د شپې لپاره خپل کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ور وغواړي. بیا هاغه زهره چې لونو کره به یې ورخ نه تېروله د ښاپېرۍ سره یې شپه تېره کړه چې اصل حال نه ځان خبر کړي.

نورجانې پره هڅه وکړه چې په آرام او تسله خبره سره کړي، خو . کلي ځینو ښځو زهره ته ویلی وو چې نورجانې په ښاپېرۍ تاپه لګولی ده چې دا وچه ده. زهره ټوله شپه نارامه تېره کړه، سحر بانګ سره راپاڅیده ښاپېرۍ خپل یو څو جوړه جامې او کالي غوټه کړل او لمانځه نه وروسته مور او لور د شند توت به لورې رواني شوې. نورجانه پخپلې کوټې کې ملاسته وه او هیڅ خبره نه وه چې دوی څه وختې له کوره ووتلې. سحر د چایو لپاره چې راپاڅېده نو د ښاپېرۍ کوټې ته ، وکتل، هلته د دروازې زنځیر ره لوی د اوسپنې قلف ځوړند وو. نورج د کوڅې د دروازې به درشل کیناسته او زهره ته په ښېرو سر شوه.

"خدای دې د تورو خاورو لاندې کړه چې زما د زوی کور ورانو دای دی زوی ځوانې مرګ کړه." د چم ګاونډ هغو چې زهره ته یې د نورجانې خبرې کړې وې، اوس د هغې سره د زهره په هکله په خبرو اخته وې.

اووم بلب

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ستړې ستومانه په تخت پرته وه، لږه شېبه وړاندې محبوبه ينه خپل کور ته تللې وه. جانۍ او ښاپېرۍ دواړه په پخلنځي کې اخته وې او کله نه کله به د دوی د خندا غږ د زهره د فکرونو لړۍ ماته کړه. سې ښکارېده لکه چې ښاپېرۍ تل هغې سره وه، د هغې د يوې خبرې نه هم داسې نه ايسيده چې د واده وې ښځې ژوند به يې تېر کړې وي. سحر چې دوی ښار ته را ورسيدې نو اعظم او پرۍ يو بل ته غاړه غړې شوی وو. دواړو دومره وژړل چې زهره ورته حيرانه وه. د ی په ټولو اولادونو کې يوازې عابده وه چې زهره سره به يې ډېرې خبرې کولې، اعظم نن ډېره موده وروسته خور ليدلې وه او باد يې کوله چې ښوونځي ته ولاړ نشي. و زهره ورباندې سترګې راوو ستې او ښاپېرۍ هم ورته اشاره وکړه نو دی ولاړو. شفا به لږ ناوخته تلله او د مور په ه هغې نن له بازاره ورته غوښه او سبزي راوړی وو، بيا د محلت د نورو جينکو سره له کوره وتلې وه.

ره پخپل زړه کې کرل ربيل چې څرنګه به د ښاپېرۍ سره خبرې کوې. محبوبې ورته د يو کلينک پته ورکړې وه چې رام چند اکتر او د هغې ښځې سيتا په ګډه پرانستی وو. ار ډېرې ښځې به د علاج لپاره سيتا ته ورتللې، محبوبې ورته دا هم ويلې وو چې د غرمې نه وروسته دومره بيروبار نه وي. س تر ټولو ګران کار د زهره لپاره دا وو چې ښاپېرۍ رضا کړي. خو د غرمې د ډوډۍ نه وروستو کله چې زهره هغې ته غږ وکړو چې کلينک ته د ورتلو لپاره جامې بدلې کړي و ښاپېرۍ په چپه خوله د مور خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنله. د زهره زړه ارامه شو، داسې ښکارېده لکه چې ښاپېرۍ د ابدې ځای نیولی و. تلو کې زهره جانۍ ته یو وارې بیا تاکید وکړ چې دروازه دې هیچا نه خلاصوي تر څو بره کړکۍ نه یې راتلونکی لیدلی نه وي.

رام چند کلنیک د ښار د ټانګو اډې ته نږدې و. د لوی سړک په غاړه جوړه دا ودانۍ په اصل کې یو پخوانی لوې کور وو چې د رام چند نیکه جوړ کړی وو. د لاندینۍ پوړ په دوو برخو وېشل شوی و. د لوی برنډې مخې ته یوه وړه باغچه وه چې د سړک نه ورته لاره ورغلې وه. باغچې یو خوا لاره د سړو او بله د ښځو کلنیک ته ورتله. هاغه خلک به چې د مریضانو سره راتلل بهر په برنډه کې په لویو لرګینو تختو ناست وو. زیات شمېر به یې د ټانګو کوچوان، د موټرو ډرېوران او د خدمت ګارو و. زهره او ښاپېرۍ د بر ه دروازې د انتظار یوې کوټې کې ناستې وې. یوې نرسې په رجسټر کې د ښاپېرۍ نوم،سن او نور معلومات لیکلي و. په معاینه خانه کې اوس نور یڅوک نه وو ځکه زهره ورته ویلي وو دا خبره به یوازې ډاکټرې ته وای. نرسې دوی ته یوه پرچه لیکلی وه او کله چې د دوی وار راغلو نو د پرچې سره یې دننه ور واستولی.

ډاکټ ه سیتا یوه ښایسته زړه ښځه وه، عمر یې له زهره ډېر علومېدو، خو ویښته یې تک تور وو. شنه ساړي یې تړلې وه، د ه پرې سپینه چپنه او په غاړه کې یې دوربین(ستیټکسوپ) وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو قلم يې په لاس کې وو او په ځينو کاغذونو يې ژر ژر ليکل کول، ـاپيرۍ يو څه وارخطا شوه. ډاکتره سيتا چې په کوم ميز او چوکۍ ناسته وه، هغې نه علاوه پدې کوټه کې يو بل اوږد ميز وو چې سه پرې سپين څادر غوړېدلی وو. دې ميز سره په څنګ کې د اوسپنې په چوکاټ ، آبي رنګه پردې لګيدلی وې. ډاکترۍ خپل لم کېښودو او دواړو ته يې د کيناستلو اشاره وکړه، بيا يې ښتنې پيل کړې. زهره په پښتو کې لګيا وه او ښاپيرۍ په ماته ږده اردو کې د مور خبرې ورته ژباړلې. يو څو خبرو نه وروستو سيتا راپاڅېده، زهره ته يې بهر د انتظار په کوټه کې د کيناستلو وويل او زهره چې له دروازې وتله نو شا ته يې وليدل ، سيتا ښاپيرۍ هغې لوی اوچت ميز ته بيوله.

د انتظار په کوټه کې يو دوو ښځو د زهره سره د خبرو هڅه وکړه چې هغه وخت صفاي ، کوله، خو د هغې ټول حواس دننه د کټرې او ښاپيرۍ سره پاتې وو. د هغې د انتظار شېبې په پېړيو وغځيدې او چې ډاکټره يې په دروازه کې وليده نو زهره د خپل زړه درزا آورېدی شوه. . ډاکټرې په اشاره هغه يو وارې بيا دننه ولاړه، ښاپيرۍ خپله سپينه بورقه بيا په سروله چې معاينې لپاره يې ليرې کړې وه. . سيتا پوښتنې پيل شوې، او اخر يې زهره ته ويل، " ستا په لور کې هيڅ نقص نشته...دا تر اوسه جينۍ ده، دې ته سړي لاس هم نه دې ور وړې." زهره ډېره حيرانه نشوه ځکه ډاکټرې يوازې د هغې د زړه شک لرې کړې و، د کلي ښځو او بيا ـه تېره شمۍ دائی ريښتيا وئيل. د ماښام د بانګونو نه وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړه او ښاپېرۍ په کور کې وي. د لږ دمې نه وروسته زهره بیا
له کوره ووتله او اوس د دې مخه د محبوبې کور وو. واړو ښځو
تر ډېره وخته دننه په کوټه کې د یو بل سره زړه خواله وکړه او
زهره پوره په تسله بېرته ېې را وګرځیده.

ښاپېرۍ او د اکرام د طلاق خبر په ټول کلی کې خپور شو، دا
ځلي زهره د نورجانې د خبرو نه وړاندې د کلي عتبرو ښځو ته
ټول حال وئیلې وو. دلاور خان نورجانې سره پخپله خبرې وکړې
او ورته یې وویل چې پخوا له دې چې نور د ښاپېرۍ ژوند برباد
کړي زوی ته دې ووایي چې پېرۍ ترې خلع اخلي. نورجانې
بیا هم پدې معامله کې مالي ګټه وکړه او د خلع په بدل کې یې د
اده ټول کالي او جامې یې له ښاپېرۍ واخیستې. د اوسپنې هاغه
صندوق چې هغې د زهره له کوره راوړې وو بېرته ورته ور
استوو او ښاپېرۍ د خپل مهر ځمکې نه هم لاس واخیستو.
زهره د زمکې او د کالو جامو په غم کې نه وه بلکه په دې خوشاله
چې لور یې څه تاوان نه و کړې. په هغه ورځ چې د ښاپېرۍ د
ژوند فېصله وشوه او دا د مور په کور کې کیناسته، نو زهره پرې
د خپل زړه بړاس وویستو. هغه په زوره زوره لګیا وه او ښاپېرۍ
ې اوښکې تویولې. شفا او اعظم غلي ناست وو او مور ته یې
سو وېیلې. په لومړي ځل دوي ته احساس شوې و چې د مور
زړه یې د کاڼي نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړی د یو څو میاشتو د ځنډ نه وروسته بیا خپل کتابونه راواخیستل. د نځم جومات(صنف) امتحانونه نږدې وو، هغې له خپلې نۍ استازې سره خبرې وکړې او په یو میاشت کې یې رته ځان تیار کړو. شفا او ښاپیرۍ دواړه یو ځای د پنځم صنف نه ووتلې. د چوټۍ پر وخت لاره کې یې کچه شنه امونه واخیستل، ته راغلې نو ښه مرچ او مالګه یې ورباندې دوړول او په خوند خوند یې خوړل. زهره دواړو ته حیرانه وه چې دومره تراوه دوی څنګه له ستونې تېروي. د شفا داسې مساله داره شیان خوښ وو، کله کله به یې د محبوبې د لور سره یوځای د املي شربت جوړ کړ. کچه شنه انګور به یې وټکول، او شوملې به یې سره ګډې کړې، بیا به یې دا د شپې سړې ډوډۍ سره خوړل. د ژمې سختو یخو شپو کې به یې د ګوړې شربت جوړ کړو، تورې به یې پاس په کوټه کېښودو، حر به د کنګل شوي ورې نه وړې وړې ټوټې ټولو ته ورکولې چې واخلئ... ما خوږه واوره جوړه کړېده.

زهره به تل شفا ته له چې دا بلاګانې به یې ناروغه کړې، خو هغې به نه آوریدل. ن هم د کچه امونو د خوړلو وروسته یې وښې ل چې په خېټه کې یې درد شو. په ښار کې هېضه (کولرا) خپره وه و زهره چې شفا بې حاله ولیده نو سمدستي یې تانګه اوغوښته او دا یې د رام چند کلینک ته ورسوله، ښاپیرۍ او جانۍ دواړه ورسره وې. په کلنیک کې په دې ولا اخته ډېر نور م مان هم راوستل شوی وو. یوې نرسې د ټولو تبه معلوموله او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې بلې خلکو ته ستنې لګولې. ډاکټره پخپله هم ډېره بوخته وه او
واړې د انتظار کوټې ته راغله نو زهره یې ولیده. دوی ته
ړدې شوه، ښاپېرۍ سره یې څو شېبې خبرې وکړې، بیا یې
ورته وویل د خور خیال ساته، علاج پر ځای پرهیز ضروري
وي. زهره د شفا په حال پرېشانه وه، هغې دا ونه لیدل چې سیتا
څومره ر وخت د ښاپېرۍ سره خبرې کولې. ببرته چې کور ته
راغلې نو ښاپېرۍ مور ته وویل، " ډاکتر سیتا وایي چې د دوی یوه
نرسه په کار ده...ماته یې وئیلي دي چې که د نرسانو کورس کول
غواړم نو دوی به راته په کلنیک کې کار راکړي." خو د کار نه
وړاندې د ښاپېرۍ لپاره یو کال د نرسانو په ښوونځي کې سبق
ضرور و. د زهره دا خبره نه وه خوښه...د نرسانو کار خو به
یوازې مسیحیانو او هندوانو جینکیو کول. ښاپېرۍ سپینه بورقه په
سروله، بې له اکرام بل سړی د دې مخ هم نه وو لیدلی، خو د
محبوبې په مشوره ره د نرسانو ښوونځي ته ولاړه او وې لیدل
چې هلته ټولې ښوونکي ښځې وې. څو مسلمانې جینکۍ یې هم
یدې او چې زړه یې تسله شوه نو ښاپېرۍ یې پکې داخله کړه.

ه ښار کې به یې د انګریزانو په هېترو (تیاتر) کې هندي فلمونه
م ښکاره کول. زهره یوه ورځ، ښاپېرۍ د نرسانو ښوونځي ته
ورسوله او له هغې مخې د سودا نه وروستو کور ته روانه وه چې
په لاره کې یې د نغارې غږ واورېدو. خلک د دې غږ په لوري
روان وو او زهره هم په خلکو کې شامله شوه. یو تن د سړک په
منځ کې نغاره ډنګوله او بل ورته په ته د یوې ښځې او سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنګین تصویر نیولی وو. ې تخته سپین او تور تکي هم لیکلي وو خو زهره پرې نه پوهیده. نغارچي په هندي ژبې کې اعلان کوو ‌ ، " د بمبیی نومیالي ستوري اوس په بایسکوپ کې ګورئ." نغارچي په خلکو پاڼې هم وېشلې. د زهره ګوتو ته هم یوه پاڼه راغله چې دې سمدلاسه تاو راتاو کړه او د تخرګ په جیب کې یې داسې کېښودله، ته به وایي د روپ ‌ ټ چا ورله ورکړي وي. محبوبې چې د زهره د لاسه پاڼه واخیسته نو په خندا شوه، پدې کې هم ښځې او د سړي د څېرو سره د بایسکوپ اعلان لیکی وو. هغه پخپله یو دوه وارې د خپلو خپلوانو سره د بایسکوپ یدو ته ورغلی وه او پخپل کور کې ناستو ټولو ښځو ته یې څو څو وارې د دې کیسې کړې وې. د زهره شوق یې چې ولیدو نو لوظ ې ورسره وکړو چې بل ځلې به دا هم له ځانه سره بیایي. خو زهره ته دا موقع چرې پېدا نشوه.

د ار په ډېرو کورونو کې خلکو د هرېکېن پر ځای د بجلي (برېښنا) تارونه ګولې و. د محبوبې په کور کې خو د یخ باد لپاره یوه پکه هم وه او و وارې د زهره د کور خاوند سره یې خبره وکړه چې په کور کې ورته رېښنا راولي، خو هغه به ورته بانې جوړولې. اخر چې د دې کور ته هم بجلي راغله نو د کور خاوند ورباندې کرایه زیاته کړه. د پېځو پر ځای د میاشتې کرایه شپږ روپۍ شوه او زهره چې د بایسکوپ لپاره کومې پیسې ببلې کړې وې هغه په کرایه کې ولاړې. اوس هر ماښام د اعظم، جانی ا پدې خبره جنګ وو چې د لوی کوټې رڼا به څوک بلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا ته دي خبر خوند ورکوو چې هاغه تور بتېن کته کړي چې په کړپ سره به يې په کوټه کې رڼا خپره کړه. د شپې خوب په کې به هم نانذرۍ وي چې تور بتن به څوک بره کړي.
زهره، شفا ته مينت زارۍ وکړې چې هغه د ماشومانو چلن پريږدي نو د اعظم او جانۍ ترمنځ دا فېصله وشوه چې يو تن به د رڼا لګولو پر وخت په چ کې ودريږي او بتېن به ښکته کوي، بل به رڼا بندولو پر وخت بتېن پورته کوي.

ورځې نه وې تېرې چې محبوبې د بجلۍ په زور توديدونکي ي(اوتو) راوغوښتله او د محلت ټولې ښځې د هغې کور ته وار په وار ولاړې چې دا نوی "شې" ګوري. پدې محلت کې يو ځو کورونو کې ريډيو هم ، چې د غرمې به پکې پښتو سندرې آوريدل کيدې. د کومې ښځې چې به يوه بدله خوښه شوه نو د خپل کور د کړکۍ نه به يې په ګاونډۍ چغه کړه چې ،" لږ غږ يې اوچت کړه." د يو اتوار پر ورځ زهره بازار ته ووتله چې د خطاب ګل د دوکان نه "کله" (کليا) راوړي. خلکو به د خپل کور وچه ډوډۍ غه ته يوړه او ده به د پسه د پښو او سر په ښوروا کې دا ډوډۍ ښه ميده کړه. باسه به يې پرې د سرو پيازو بګار(تبۍ) هم واچوله.

زهره د جوړ شوي کله وښې را واخيستو نو د خطاب ګل په لاس يې يوه ټکه (ټنکه) کېښوده. خپلې کوڅې ته چې را دننه شوه نو په رېډيو کې د سندرو غږ يې واورېدو. ه دريو څلورو کورونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه یوه مسته سندره غږېده چې د پېښور رېډیو ورته ایښي وه.
هغه ځان سره موسکی شوه، نن د چوتۍ ورځ وه او خلکو په ښتیا
ې له موسیقۍ خوند اخیستو. د کور مخې ته اعظم له دوو دریو
هلکانو سره لوبې کولې او لویه دروازه خلاصه وه. زهره چې
کور ته دننه کیده نو زوی ته یې د راتلو غږ وکړو. بیا پاس وختله
پخلنځي ته ولاړه نو هلته هیڅوک نه وو. لوی کوټې دروازه
ه بنده وه خو دننه هر څه ښکارېدله، شفا د هغې مستې سندرې
ه موسیقۍ داسې نڅا کوله چې له ځانه بې خوده وه و جانۍ ورته
لاسونه پړکول. زهره هم هلته په برنډه کې په تخت کیناسته او په
دواړه لاسونو کې یې خپل سر ونیولو.

اتم بلب

۱۹۴۲

شفا نن سحر ډېره خوشاله، څرخه سینټر ته روانه وه. د هغې د
ښالۍ سوب جانۍ وه چې نن ي په ښوونځي کې لومړۍ ورځ
وه. زهره د محبوبې خبره منلې وه چې جانۍ ټوله ورځ په کوڅه
کې بېکاره لوبې کوي، که دوه نور ټکي ولولي نو ژوند به یې جوړ
ني. جانۍ په لاره روانه او په لاس کې نیولی غوټه یې زنګوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پکې پراته او وریت کړې اګې تړلی وو. مور ورته ویلي وو چې دا به په نیمه چو ی کې خوري. د شفا سپینه بورقه په سر وه او د کتابونو غوټه یې په ترخ کې نیولی وه. . کوڅې په بل سر ورته شیاما، فاخره، پري او رمولا ولاړې وې، چې ټولې د هغې ـزولی وې او هره ورځ یو ځای به له محلته وتلی. رمولا یهوده ـه او د هغې کور ته جانی کله هم نه وه تللې. د شیاما او د پري کورونو ته به یې هره ورځ د څه نه څه کار لپاره خور یا مور لیږله. کله د کروشیې د نمونې کتابونه، کله وړی او سیخونه، د تارکشي کونډه ستن تار، د ګنډولو د مشین پرزې او داسې نور توکي جانی له یوې کور ل ته ځغلولې. پدې کورونو کې نورملشومان ـیاتره هلکان وو او د جانی په شان به یې د خویندو کارونه نه کول. د جانی شیاما ډېره خوښیده او کله چې به ورکره ولاړه نو هغې به ورله د خپلې مور او نیا نه پټ د خوړو لپاره څه ، څه ورکول. هغه بله ورځ شفا د اوسپنې دوه سیخونه او د شنې وړی یوه ګوله جانی ته ورکړې وه چې شیاما ته دی ورشي چې د هلکانو د سویټر یوه نمونه ورته جوړه کړي. ژمی را روان وو او زهره د اعظم لپاره وړی راوړی وه ـې شفا ورته سویټر واوبدي.

جانی په منډه منډه ولاړه خو هغه د شیاما د نیا نه ډېره ویریده، بد بد به یې ورته کتل او دا یې نه پرېښوده چې دننه کوټې ته ولاړه شي. د دوی د حویلی په انګڼ کې یوه ببله چوکۍ ایښې وه چې ـانی به په هغې کیناسته. هغې به هیڅ شی ته ګوتې نه ور وړلې، ـکه یو وارې شیام ورته په یو قاب کې د ګازرو حلوه ورکړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویې خوري. نیا چې ولیده نو تر ډېره وخته یې دواړه ټټلې، یا جانۍ چې له کوره وتله نو وې لیدل چې نیا د انغری نه ایره راواخیسته او په زوره زوره هغه قاب یې په ماشوړه پاک کړو. یاما د نیا د لاسه جانۍ ته هیڅ نه شو ورکولی، نو یوه ورځ چې هغه ورغله نو هغې ته یې ورو غوندې اشاره وکړه چې بهر دروازې شا ته دې ودریږي. جانۍ غلی ولاړه وه چې د شیاما لاس د دروازې نه را بهر شو. هغې د ګرمو شیدو کاسه ورته ولی وه چې ژر ژر یې وڅښي. پدې ورځ چې شیاما د شنې ړۍ نه نمونه جوړوله نو جانۍ د هغې لاسونو ته کتل. نمونه پیچلی وه او شیاما ورته د سیخونو او د وړۍ د کورونو، د یو بل د پاخه د تېرولو او د تار د اړولو چل ور ښودلو. یې څو وارې یې پخپله نمونه اوبدله، با یې جانۍ ته وویل چې هغه د دی په وړاندې هغه نمونه جوړه کړي. انۍ چې ځان پوهه کړو نو شیاما اخوا دېخوا وکتل. بې د ګاونډي سره په دېوال خبرې کولې. شیاما د پخلنځي نه د ځلوبیو کڅوړ راواخیسته او جانۍ ته یې ورکړه، بیا یې د لاس نه ونیوله او د کوره یې بهر کړه.

ن هم د جینکو پدې جوپه کې شفا او فاخره په بورقو کې پټې وې. شیاما لوپټه په سر کړې وه و چې جانۍ یې ولیده نو راټیټه شوه او هغې ته یې ټینګه غاړه ورکړه. جانۍ د شیاما لاس نیولی او هغې سره یې په ماته ګوډه هندکو کې خبرې کولې. د څرخه سپینټر یوه برخه اوس د سبق لپاره بېله کړې شوې وه. به څلورو کوټو کې . څلورو بېلابېلو صنفونو د جینکو لپاره د نسواري سنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې اوږدې غالۍ غوړول شوې وې. وی ته به یې ټاټ ویل او په یو ټاټ به پېړ جینکۍ یو بل پسې کیناستې.

ټولې جینکۍ د ښوونځي په تالا کې راټولې شوې، جا اوس د شفا سره ولاړه او هر چاته په ځیر وه. مشره استاده انګرېزه وه او هغې یو خبرې په هندي ژبه وکړې جانۍ پرې نه پوهیده. ولو جینکو سرونه ټیټ کړې وو او یو بل ته یې نه کتل. بیا د هریو قطار جینکۍ خپلو خپلو کوټو ته ورغلې. شفا د جانۍ د نوم لیکلو لپار یوې وړې کوټې ته بوتله چې سپین ږیرې سړی پکې ناست وو. د هغې نوم او د پلار نوم ولیکل شو او یو کاغذ یې ورله ورکړو چې د لومړی صنف استاذی ته یې ور وسپاري. دې سړي چې شفا ورته بابو صیب ویل د یوې الماری نه کتاب او تختۍ راوویسته. ورسره دوه د نیچي قلمونه او مشوانۍ د یو ډبی نه راواخیستل، وشنایي پونړی یې هم ورسره کېښودې او شفا ته یې وویل چې د تختې لپاره به خاوره له بازاره پخپله واخلي. قاعده شلیږې نو ښه به دا وي چې بهر په کوڅه کې په کاندار یې جلد ورته وخېژوي. شفا سرو خوځوو و د جانۍ د شیانو سره صنف ته روانه شوه. لومړی صنف کې جینکۍ ې وې، ښه شور وو. استادې په تخته سیاه (تورې دړې) الف ب لیکلی وو او جینکو په زوره زوره تورې یادول. جانۍ په یوه بکه کې چې جینکۍ پکې لږ وې، کینول شوه او شفا ورته ډاډ ورکړو چې په نیمه چوټۍ ، به ورپسې پخپله راځي. نږدې ناستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې وړې جينۍ هغې ته کتل او موسکۍ شوه، جانۍ هم ورته وخاندل او بيا د نورو په شان دا هم د سبق په يادولو اخته شوه.

تر ډېره وخته زباني سبق و، بيا استادې امر وکړو چې اوس ياد ي توري په تختۍ وليکې. جانۍ نورو جينکو ته کتل، د هغې ځاورينه مشوانۍ تشه وه او نه پوهيده چې ر ک ه جوړ کړي. ې جينۍ هغه د لاسه ونيوله او استادې ته ورغله، مشوانۍ او ې ورته ښکاره کړل چې دوې اوبو ته اړتيا لري. استادې ورته اجازه ورکړه، دوې په منډه د غولي نه تېرې شوې او په بل کې لګيدلی بمبې ته ولاړې. ې جينۍ لږې اوبه په مشوانۍ کې واخيستې، پونړۍ رنګ يې پکې ورګډ کړو، بيا يې اخوا يخوا وکتل د جانۍ په سر د ململو لوپټه وه چې هم نن ورته مور په سر کړې وه. ر څو چې هغه خبريده، ې جينۍ د لوپټې نه يوه ټوټه شلولې او په مشوانۍ کې ور دننه کړې وه. جانۍ هکه پکه ولاړه وه او د جينۍ نه يې پوښتن، وکړه چې ولې يې مشوانۍ کې دا ټوټه ور اچولې وه هغې ورته وويل په قلم چې ګ اخلي ږ ځاځکی بهر نه تويږي. دوی بېرته صنف ته ولاړې او په ختۍ د تورو په ليکلو بوختې شوې. انۍ ډېر په احتياط مخامخ کتل، د توري شکل به يې په حافظه کې کېښولو او بيا به يې ورو ورو په قلم هم هاغسې وليکل. هغه بوخته وه چې پدې کې نابېره د هغې نه مخکې ناستې دواړه جينکۍ د يو بل د ويښتو په شوکولو لاس پورې کړو. د وی په ټيل ماټيل کې د جانۍ د لاسه مشوانۍ ولويده او ټول کميس يې ورله ولړلو، استاده راپاڅيده، دواړه جينکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يې يوه يوه ښېږه راخلاصه کړه خو چې د جانۍ د کميس حال ې وليدو نو هغه يې له ويښتو را ونيوله او دروازې ته يې ورټيله کړه چې " ورشه بدبختې... په لومړۍ ورځ دې مور ته کار وکتلو."

د وجود نه ډېره کمزورې وه، د استادې په ټېله په ځمکې را ږېوته، سترګو لاندې يې تياره شوه او په غوږونو کې يې شغ شغ کېدل. په هوش کې راغله نو د شفا په غېږه کې پرته وه او هغې رته ژړل. دا بله کوټه وه چې پکې يوه زړه خاله ناسته وه. دې د جانۍ خولې ته د شودو قاشوغه ورنږدې کړه، او وې ويل، وخښه لورې طبيعت به دې ښه شي." جانۍ سخته وېرېدلې وه او په ژړا يې پيل وکړ، يوه خبره به يې بيا بيا کوله چې، " زه کورته ځمه." مشره استاده راغله،شفا د جانۍ دواړو ته يې تسلي ورکړه او خاله ته يې امر وکړو چې دوي دې کور ته ورسوي. بهر په کوڅه کې يوه تانګه دوی ته په انتظار وه. شفا او خاله، جانۍ راوچته کړه او د تانګې په وروستۍ سيټ يې ښملوله. شفا هم ورسره کيناسته، خاله وړاندې د کوچوان سره خبرې کولې او دشفا د کور لاره يې ورته ښودله.

زهره د محبوبې په کور کې برستنه ګنډله چې په کوڅه کې د ملشومانوشور ملشورشو. د شفا غږ يې واورېدو نو وارخطا ځي ته يې ورمنډې کړې. د لور حال چې يې وليدو نو ژر يې په غېږه کې ونيوله. خاله تانګې وال ته پيسې ورکړې او د زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د هغې کور ته ور دننه شوه. بیا خاله زهره ته تېوله کیسه
وکړه، دا چې استاده ملامته نه وه، ټول واړه هره ورځ وهل
خوري، ...وک د جانی په شان بې هوشه شوی نه وو. زهره نه
غوښتل چې د لونو ...اندې د خاله سره جنګ وکړي، شفا ته یې
...ه وکړه، هغې یو څه مېوه د خاله مخې ته کېښوده، جانی نه یې
و پوښتنه وکړه چې څه به خوري. ... اوس یو څه آرامه شوی
وه، خود ...ې پوښتنې سره ورته سـ...ی پراته او هګۍ ور په زړه
شول. هم هغه پراته یې ... غوښته نو ټولو وخاندل. شفا لاړه تازه
...ه او هګۍ یې ورته پاخه کړل او بیا دواړو خوېندو یو ځای
ډوډی وخوړه.

نهم باب

۱۹۴۳

جانی تعلیم پاتې شو، هغه ډېره کمزوري وه، ډاکټر ورله د طاقت
د روګان لیکلی وو او زهره زیار ویستلو چې هغې ته ښه خواړه
ورکړي. زیارتونو ته به یې هم بیوله، ... غاړه به یې رنګارنګ
عویذونه ځوړند وو. کله نا کله به یې پر مټ هم تعویذ تړلی وو.
...ره ته یوازې د جانی غم نه وو، هغه به د شفا په حالت هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړیده. تل به یې په سر کې درد وو، ډوډۍ به یې سمه نه خوړله
ګلابي رنګ یې ژېړ شوی و. په هاغه ورځ خو زهره سخته
نارام شوه کله چې یوې ګاونډي ورته وویل چې د دې په کور کې
پریان وي چې داسې دواړه جینکۍ په یو مخه ناروغې وې.
په خبره وه چې د ښار ډېر کورونه درانه ځایونه لري خو دا یې
ر نه کیدو چې د دریو کوټو پدې وړوکې کور کې به هم داسې
ای وي. یوه شپه یې دا باور پوخ شو ځکه شفا په خوب کې په نا
اشنا ژبه خبرې کولې. هغه سخته وېرېده او په بله ورځ د نوې کور
په لټه کې شوه. محبوبې ورته ډېر وویل چې پیریان په کورونو
کې نه وي او بله دا چې که په نوې کور کې هم دا حال وو نو بیا
به چیرته ځي، خو زهره د لور حالت نه شو زغملی.

ې ورځو کې د محبوبې د کور سره جوخت کور خالي شوی وو،
کرایه یې د زهره د اوسني کور نه ډېره وه خو زهره په هر شان
بل ځای ته کډه کوله. میاشت وروسته په نوي کور کې ځای پر
ځای شوه او زهره دېوال په دېوال د محبوبې سره خپل کار
روزګار بیا پیل کړو. د کوټې (چت) په دېوال کې یوه باری وه او
به اوس د محبوبې کور ته له دې بارۍ تګ راتګ کوو.
انۍ، ښاپېرۍ او شفا هم خوشاله وې، خو اعظم خفه وو. د هغه
محبوبه نه وه خوښه، د هغې په کور کې د خلکو د تلو راتلو خبره
ې نه وه خوښه او دا چې محبوبه به د خپل کور په بیټک(حجره)
کې له سړو سره لیدل. د چم ګاونډ ټول خلک خبر وو چې محبوبه
تجارت کوي او د دې په کور کې راتلونکو خلکو کې زیات تره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اران وو، خو اعظم د کلي هلک وو، هغه ته دا هر څه عجیبه کاریدل.

نوي کور کې د جانۍ صحت شو، خو شفا ورځ تر ورځه ویلې کیده. زهره به ورله په سر . بادامو تیل لګوو، د شپې به یې رته د ایشیدلو اوبو جام کېښودو چې لوخړه یې په سپړمو کاړي، محبوبې ورته ویلی وو چې نزله یې بنده شویده ځکه یې سر خوږېږي. ې هم ښه نشوه نو د خشخاشو، چارمغزو او د بادامو شربت یې ورله ورکړو. بیا محبوبې یوه بله ټوټکه ورته ورکړه. زهره د خیشتو شویو چارمغزو، خشخاشو او د بادامو پی وویستل، هغه یې په توره خاورینه کټوه کې واچول، بیا یې د شفا په سر منجیله کینښوده او د منجیلې د پاسه توره کټوه. جانۍ ته یې ریل چې دا کټوه ورته ونیسي، بیا یې په کرچی کې ژېړ غوړي په اور سره کړل او په کټوه کې یې واړول. شربت ا وخوټکیدل او د دې غږ شفا په خپل سر کې واوریدو، کله چې د خوټکیدو غږ بند شو نو کټوه د شفا له سره راښکته کړې شوه. په تورې کټوۍ کې هغه بدلې ګډوله یې ورته په یوه کاسه کې راویستل چې وې څښي. جانۍ هم په منډه ځان له یوه پیاله راوړه او خپله برخه یې غړپ کړه. خو شفا جوړه نشوه، ورو ورو د هغې دسر درد د هغې وجود ته هم وغځیدو. ونځی ترې پاتې شو او دا په زیات وخت په کټ پرته وه. د نیاپیرۍ د نرسانو زدکړې پای ته رسیدلې وې او د امتحان تیاري یې کوله. هغې د خپلې خور د علاج لپاره ډاکتر رام چند ته ولاړه او د شفا لیدو لپاره یې کور ته راوبللو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر د شفا معاینه وکړه او زهره ته یې وویل چې ټولې الامې ښیي
چې پدې کې د لوی تبې جراثیم دی. بیا یې ورته دارو ولیکل او
ګلکه یې وویل چې نورې ټوټکی به نه کوي، یوازې پرهیز او
ریزي دارو به ورله ورکوي.

ښاپیرۍ د سبق نه وروستو به د خور کټ ته ناسته وه او څو اووۍ
، تېرې شوې نو شفا په ښه کیدو شوه. زهره به ورته نرم خواړه
ورکول، دارو به یې پر وخت وو. ډاکټر رام چند د هغې د حالت
نه ډ څه مطمین شو، خو زهره ته یې وویل چې نور دارو په
بازار کې نه پیداکیږي. د ، له امله ډېر شیان ورک شوي وو
او د شفا دارو به ورله . بمبۍ نه راغواړي. د کلي نه هره ورځ د
شفا د پوښتنې لپاره ، ه ښځې را روانې وې او د زهره د کور خرڅ
سیوا شو. د هغې نه ډېر کارونه پاتې وو، پخوا به شفا هم ورسره
په ګنډلو کې لاس کوو ، جانۍ به هم د کمیس لمنې ورته په لاس
رغولې خو اوس به هغې ټوله ورځ د میلمنو پالنه کوله. ښاپیرۍ
د خپلې وظیفې یو څو روپۍ سمپولې او مور ته به یې ورکولې،
ې ازموینې شوې وې او د نتیجې په انتظار یې د ډاکټر سیتا
ره کار پیل کړې وو، هغه د ښاپیرۍ له کاره خوشاله وه او د
نتیجې وروسته یې د نرسانو سپین کمیس جرابې وټان او د خولۍ
په سرولو اجازه لرله.

رو ورو زهره سره ټولې پیسې خلاصې شوې او په هاغه ورځ
ډېره وځورېده کله یې چې د محبوبې نه ، ې بیا پور وغوښتو. یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د محبوبې لپاره هيڅ وه، خو د زهره له زړه وينې څڅېدې او
، بله ورځ يې ښاپېرۍ ته ووئيل، " مونږ به کلي ته ولاړ شو."
پېرۍ نه غوښتل چې خور يې بې علاجه پاتې شي. هغې اوس د
ډاکټر رام چند په کلينک کې کار پيل کړې و او ده ورته بله مياشت
د تنخواه ورکولو فيصله کړې وه، خو زهره چې حسابونه وکړل نو
پوهه شوه چې کلي کې به يې خرڅ لږ وي. . ښاپېرۍ د کار نه
علاوه د اعظم دسبق ستونزه هم وه چې اوس په لسم کې و. د ده
کچه امتحانونه(ازموينې) نږدې وو، که پدې آزموينه کې پاتې
راغلی وی نو بيا د بورډ (عمومي) امتحان کې ورته د کېناستو
اجازه نه وه. زهره په دوو کې حيرانه وه. ښاپېرۍ د خپل مور
مشکل اکټرې سيتا ته وويلو او هغې ورته حل راوويستو. د رام
چند کلنيک درې نورې نرسانې د کرايې په يو کور کې اوسيدې.
په دوی کې يوه نرسه واده شوی او خپله کډه يې اوړې وه.
ۍ او اعظم به پدې کور کې تر هغې اوسيدل تر څو چې شفا
ه شوې نه وه او زهره بېرته ښار ته راغلی نه وه. خو زهره د
دې حل په آوريدو سکوټ ا کار وکړو چې خلک به څه وايي.

ښاپېرۍ، محبوبې او شف ولو زهره ته دلايل وړاندې کړل. ډاکټر
سيتا د شفا د معاينې لپاره د زهره کور ته راغله نو ورته يې بلنه
ه چې مازديګر دې هغه کور ته ورشي او پخپله وګوري چې
اپېرۍ او اعظم پکې ژوند کولې شي که نه؟ زهره د ښاپېرۍ او
اعظم سره ولاړه او چې په هغې ور کې يې دوه نورې ښځې
وليدې نو رضا شوه. په دوی کې يوه د زهره د عمر کونده وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړی یې د انګریز په پوځ کې چرته بل ملک کې جنګیدو، دویمه د پوخ عمر شین خالی وه چې هېڅا ته یې د ژوند حال نه وو ځرګند او نه به یې چا سره خبرې شریکولې. هر وخت به یې وړی او بخونه په لاس کې وه او څه نا څه به یې اوبدل. زهره ناروغه شفا کلي ته راوستله.. لوبنې لرګي یې ښاپېرۍ او اعظم ته ور نودل، د ګنډولو ماشین یې کلی ته راوړو او یو وارې یې بیا پخپل پخوانی کور کې ژوند پیل کړو.

ښاپېرۍ په انتظارګاه کې د وروستۍ ښځې نوم په رجسټر کې ول کلو او هغه یې ډاکټرې سیتا ته واستوله . په دېوال لګیدلی ګړۍ کې دوه بجې وې. لږه شېبه وروستو د هغې په ځای کار کولو لپاره بله ن بسه راغله او ښاپېرۍ د ډوډۍ او دمی ته د کلنیک اته جوړې په یو وړوکی کوټې ور ننوتله. دې کوټه کې به د و ې یو یا دوه وارې د نرسانو او دائیانو بنډار جوړیدو، کله نا کله به ډاکټره سیتا هم ورته راغله. رام چند به د کلینک ټولو کار کوونکوسره هره دویمه میاشت یوه غونډه کوله او سرکاري اعلانونه به یې ورته اورول.

ره خاله به هر وختې پدې کوټه کې ناسته وه او نورو ته به یې د ډوډۍ ګرمول ا و د لوښو د وینځلو کار کوو. نن زلیخا دایي د هغې میندوارې ښځې کیسه کوله چې خاوند وهلې وه. ښاپېرۍ د داسې کیسو سره اوس عادت شوې وه. ره له دې چې نورو ښځو ته علومه وه چې په هغې د طلاق ټاپه لګیدلې وه خو هېڅوک خبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـو چې ښاپېرۍ تر اوسه ژوندۍ وه. اکټرې سیتا ورته مشوره ورکړې وه چې هېڅ تا ته مه وایه. لینک د ښار د ښځو لپاره ځینۍ ځای وو چې هر علاج به یې ژر او په ارزانه بیه کېدو. سرکاري روغ ، لږ لرې وو او که څه هم علاج پکې وړیا وو خو د خلکو ګڼه زیاته او ډاکټرانو ته به ډېر وخت په انتظار تیرېدو.

اپېرۍ خپله ډوډۍ خوړله چې ډاکټره سیتا راغله او ټولو ته یې خبر ورکړو چې د دوی په درملتون کې اوس یو نوی کمپیوډر د ثار په نوم راغلی دی او د ډاکټر رام چند د مرستیال په توګه به کار کوي. ولو پدې خبره اطمینان څرګند کړو ځکه بهر د سړو مریضانو شمېره ورځ تر ورځه زیاتیده. د ډاکټر مرستیال خو بل ر کیدې شو خو په دې لوې ښار کې هر نوې ډاکټربه یا خو روغتون کې په کار ولګیدو او یا به قبایلی سیمو کې د پوځ سره بوخت‌شو. هندوستان د نورو برخو نه به ډېر لږ ډاکټران دې سیمې ته راتلل.

نرس کامنې . سیتا نه پوښتنه کړه، " نوی کمپوډر د کوم ځای ی؟" ډاکټر سیتا وویل " د کوم کلي اوسیدونکی دی، خو تعلیم یې دی او څه موده په پوځ کې هم وو، اوس ورله اجازه ورکړې شویده چې ، ځای کار وکړي." د رام چند کلینک د سړو برخو لویه او هلته د کیناستو لپاره کرسۍ هم ډېرې وې. د دې او د ښځو د برخې ترمنځ لویه برنده وه و په هغې کې به داروګان جوړیدل. . ټوخي مکسچر، سپین پوډر چې د اخبار په پوړیو کې به یې ورکول، . زخم لپاره ژېړ بوی ناک ملهم، ټول داروګان به

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لویو لویو صندوقونو او د شیشې په مرتبانیانو کې راتلل. د دې داروخانې په یوه برخه کې به د شیشې وړې بوتلې په ایشیدلو او بو پاکیدې، به ځینو وړو هلکانو ورباندې لیبلی لګولی او مریضانو ته به پدې بوتلو کې دارو ورکول کیدل. هر هاغه مریض چې خپل تل به یې له ځانه سره راوړو، هغه نه به د بوتل پیسې نه اخیستل کېدې. ځای کې به هر وختې درې څلور کسان په کار بوخت وو. د صفایي انتظام ډېر سخت وو او کار کوونکو به په پوزو سپین نقابونه تړلي وو. ه میاشت کې یو ځلې به نګریز افسر د دې داروخانې معاینه کوله، اکله به څوک انګریزه ښځه هم ورسره وه او د ښځو د زېږنتون صفایي به یې کتله. ناپیرۍ به د هغې انګریزې ښځې جامو او بوټانو ته ځیر وه او مابښام به یې پله کوټه کې د پرتوګ پایڅې راپورته کړي، خپل ژېړ وېښته به ي په سرګوله کړې بوټان او جرا ، به یې په پښو کړې او دواړو دای ته به یې د انګریزې پیښې کولې.

یوه جمعه چې ښاپیرۍ او اعظم کلي ته ولاړل نو دشفا حال ورته نه نه معلومیدو. کور کې د ښځو ګڼه ګونه وه، شفا کمزورۍ او ژیړه ښکارېده. هاغه چوپتیا او آرام چې مریض له پکار وي، په ترګو نه لیدل کیده. مور یې خپل بنډار تود کړې وو، یوازې نانۍ وه چې کله به یې خور ته پښې وم ملې او کله به یې ورته زی خوزوو. ښاپیرۍ د شفا د تبې حرارت معلومولو لپاره د شیشې ترمامیټر راوو ، هغه یې څو وارې وځنډله او بیا یې شفا ته تر ژبې لاندې کېښوده. ټولې ښځې غلې شوې او هغوې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېرۍ د داروګانو بکس، د هغې د لاسونو يو يو حرکت ته په ځير
وې. زهره له يې ډېر خوند ورکړو چې يوه لور يې ناروغه وه او
بلې يې علاج کوو. د ښد ـ ـۍ ټول کړه وړه د ډاکټرانو وو، يواځې
پينه چپنه او خولۍ يې نه وو. د شفا تبه هم هاغسې وه، په ۹۹
ف ولاړه وه چې تېره اونۍ هم دغه درجه وه. هغې له مور
پوښتل چې شفا له کوم خواړه ورکوي. مور ورته هماغه شيان
شمېرل، د اوربشو اوګر شوده او د چرګ ښوروا. خو جانۍ
کې را ودانګل چې، " غه بله ورځ خو شمې ترور ورته سره
الوګان راوړې وو او شفا ترې يو څه خوړلي هم وو، شمې
ترور ويل چې خوله به يې پيکه شوې وي." ښاپېرۍ چې دا خبره
واوريده نو د غصې نه تکه سره شوه. يا چې څه يې په خوله
راتلل وې ويل. ې ښځې ورو ورو د زهره نه را پاڅيدې او
کور په يوه شېبه کې خوشې شو. زهره نه پوهيده چې څه ووايي،
ښاپېرۍ په لومړۍ ځل دومره په قهر وه. هغې خو د خپل
طلاق او د هغې نه وروسته حالاتو کې هم چېرې داسې غصه نه
وه کړې. اعظم هم د شفا په حالت وکړېدو، مازديګر دواړه ورور
او خور چې شنډ توت ، روانيدل نو ښاپېرۍ مور ته غاړه غړۍ
شوه، د هغې زنه يې ونيوله او وې ويل، " مورې د شفا ډېر خيال
ساته... هغې ته د آرام ضرورت دی، خلک ورته مه پرېږده...لويه
تبه په دارو نه بلکې په خواړو جوړېږي. .زه به ډاکټرې سيتا ته و
وايم که په روغتون کې يې داخله کړي." ـاپېرې ولاړه نو زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ع ې پسې ځواب ور واستوو چې راشي ځکه نابېره هغې ځان يوازې احساسوو.

ـمد خان چې عابدې ته ځيږه راخلاصه کړه نو د هغې پښو په ـکه خپل وجود ټينګ نه کړې شو او د کټ سره نږدې راپرېوته، ـر يې د کټ په بازو ولګېدو او د تندې نه يې وينې راماتې شوې.
ـی هم هغه وخت خور ته د زهره پيغام ور وړې و. هغه هيښ پيښ هم هلته ودرېده، دواړو ماشومانو په چغو مور ته منډه کړه.
ـريم په زانګو کې ويده وو چې هغه هم د پلار او د ورونو او خور چيغو او ژړا راپاڅيدو، په کوټه کې محشر جوړ وو. صمد خان ـای ولاړ وو او عابدې ته يې ښکنځلې کولې. هغې چې له ځمکې ځان راټول کړو نو د صمد خان ورته پام شو او د وينو په ـيدو، پښې يې ودربولې او له کوټې ووتلو. جانی ترهی نيولی وه او عابـ ـرته څه وويل خو دې نه اوريدل. بهر نه يو څو ښځو ـسر راښکاره کړو او ږ ا ټولې د عابدې په ملهم پټې لګيا شوې.
کوثر ، جانی په غيږ کې ـان پټ کړې و او لږه شېبه وروستو اوده شوه. شاه جهان په کټ ختلـ او بړستنه کې يې ځان پټ کړې وو او وړوکی ملشوم ـ ـن مور پورې نښتې وو.

د عا ې مشره يور خوشاله معلوميده ځکه لومړی ځل وو چې عابدې هم د سړی نه وهل خوړلی وو. اوس هغه د دلاورخان نيازبينه انږور نه وه...د کور د نورو انږيندو په شان يوه عامه ښځه وه. ـو څلورو کالو کې د عابدې نازک وجود غټ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو او صمد خان اوس په نه څه خبره هغې ته په قهر و. په دوړی
کې مالګه ولې ډېره ده؟ ماشوم ولې ژاړي؟ ماستې ولې تروې دي؟
وښه نه ده خړینه شوی... دا عامې خبرې وې چې عابدې به هره
ورځ اورېدې. په خاصو مواقعو ورسره یو دوه بدې خبرې هم مل
شوې، "بدبختې، سپېرې، پواړې"... خو نن صمد خان ورته د پلار
ښکنځله وکړه نو عابده په قهر شوه. هغې هر څه زغمل خو د
مور او مړ پلار سپکاوی یې نشو زغملی. نن له هغې نه خوابښې
خبره هم هیره وه چې خپلو ټولو انو ته یې څو وارې کړې وه،
" ی ته خبره مه ګرځوی، که نه هډوکی به درته مات کړي."
ټولو ښځو دا خبره منلې وه چې قهر او غصه د نارینه حق وي او د
ې وهل خو په قران کې راغلي دي.

اوس د ک ټولې ښځې له عابدې راچاپېره وې او د هغې د وهلو
اصل سبب یې معلوموو. عابده سرټېټې د ماشومانو په غم کې وه،
هغوی له چ لاس کې د ګوړې چکې ورکړې وه. جانی د خور
سره په کټ ناسته وه او عابده له هغې شرمیده، نه یې غوښتل چې د
وتې حال ټولو ته ووایي. په دومره وړه خبره صمد هغې ته
څپېړه ورکړې وه چې پخپله هم ترېنه هیره وه. جانی ته یې وویل
چې هغه به صبا ته مور ه ورځي. پخوا ددې چې جانی مور
ال ویلی وای، د کلي ټولې ښځې خبرې او زهره ته یې حال
رسولی وو، اصل خبره هېچا ته نه وه څرګنده. زهره د شفا په
حال خواشینې وه اوس چې د عابدې خبر ورته راورسیدو نو صبر
رې ونه شو، شفا سره یې دوه ګاوندیانې کښېنولې او پخپله یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورقه په سر کړه د دلاور خان چم ته ولاړه. عابدې مور ته خپل حال تېر کړو.

ـان ورته پنځه روپۍ ورکړې وې چې له ښاره ځان ته د جامو سوچه جوړه واخلي. عابدې دا پیسې مور ته ورلیږلی وي ـې ځلور نیم ګزه لیدې ملتین ورته له کابله راوغواړي. صمد خان اوس دا خبره نه منله چې هغه عابدې ته هغه پیسې د جامو لپاره ورکړې وي. ـپسې خو هغه د امانت په توګه عابدې ته ورکړې وي.

ـره خبره وه چې له واده وروسته دا لومړی ځل وو چې عابدې ورتـ صمد خان د پنځو روپو او د جوړې خبره کړې وه. د دې ـې ښځې هم چرې د ځان لپاره پخپله جامې نه وې اخیستې. ـ ټولو ته به یو اختر بل اختر جامې جوړیدې. دلاور خان به پخپـ له ښاره د هر هاغسې ټوکر تانونه راوړل چې د ده په زړه او جیب برابر وو.

د زهره کشرې خو ـه ټولو ته جوړې پرې کړې، د ململو د تان به یې ورله لوپټې بیلې کړې او دوی به بیا پخپله خوښه ـنګولی، ځینو به ورله اهار(نشلـته) ورکړو چې لوپټی شخې شي.

خو اوس د دویم نړۍ و جنګ اغیزه په هر شي لیدل کیده. ـ ښار ـه ټوکر ورک شوی وو، څو بزازانو پخپلو هټیو د کابل مال خرڅوو ـې دېر ګران و. ـیا د څه وخت لپاره د هندوستان ګلداره ـت هم ورک شو چې پخوا به دوه آنې کز خرڅیدو. د محبوبې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې به په دې زمانه کې هم هر رنګه وربښمین او د کتان ټوکر
کېدو، هغې به د بمبۍ نه کمخواب او بنارس راغوبنتل او
رخچین به یې د کیانګ د تجارانو نه اخیستل.

زهره تر ډېره وخته لور سره ناسته وه. یې د نورو ټولو ښځو
په وړاندې د خپلو غوږونوسرو زرو الی وویستلی، د عابدې د
خوابنې په لاس یې ښودې او ورته یې وویل، " نن خو یې زما
لور د پنځو روپو لپاره وهلی ده .. دا والی زوې ته ورکړه چې په
ار کې یې خرڅې کړي او خپلې پیسې واخلې. زه به لور ته په
هغو پنځو روپو جوړه اخلمه، راوړمه او دا به یې اغوندې... که بیا
یې زما په لور لاس اوچت کړو و پښې به ورله ماتې کړم." د
زهره په وروستۍ خبر، د کور ټولې ښځې هک پک پاتې شوې.
هغې جانۍ له لاسه ونیوله او په ټوله لاره په ویناو و ښېرو کور نه
ورسیده.

لمم بلب

۱۹۴۴

شفا یوه چیغه کړه او په کټ کې په لتو ټکولو شوه. جانۍ د لاسه
و بوتل پرېوتو او هغې شمۍ پسې منډې کړې. زهره هغه
وخت د منې د فصل په غم کې پټو ته ورغلې وه او په کور کې یې
انې او شمۍ د شفا سره پرېښې وې. ی د بکیانې د ونې لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کټ غځېدلی وه او انۍ د منډې نه وړاندې هغې د شفا چغه اوریدلی وه، ژر راپاڅیده. هغې ته یې په خوله کې اوبه ورکړې. یا یې ورته د پښو په تلو مالش وکړو. په دم تعویذونو او زیارتونو ټولو کې هغه د زهره مشاوره وه، لویه تبه هغې ته د پیریانو کار معلومیدو. په کلي کې هر چاته یې دا کیسه کړې وه چې په شفا پیریان ناست دي. ځکه غې یوه ورځ ویښته خلاص پریښي او د ځر د ونې لاندې ناسته وه. کلي کې د اینځر دوه ونې وې، یوه په بره حجره کې او بله د اسلم دوی کور ته مخامخ. ټولو ښځو دا خبره یې بل ته کړې وه خو هېچا دا پوښتنه نه کوله چې شفا د سړو حجرې یا د اسلم دوی کور نه بهر کله ورغلی وه.

ښمې د کلي باتجربه دایی وه او هیچا د هغې خبره نه شوه ردولی. ن چې هغې د څو ورځو راهیسې د زهره کره د شفا پالنه کوله و ټولو ته یې دا خبره هم کړې وه چې شفا د بې ہوشۍ په حال کې په بله ژبه خبرې کوي. ښځو به توبې یستلی، بیا به یو څو ښځو پکې خپل غړونه ورو ورکړل، پس پس به یې وکړل، " ړی ښار ، یې څوک خوښ شوی وي... مور به یې ورکوي ځکه یې کلي ته راوستله." بیا به ټولو ، لوپټو کې خولې پټې کړې او پټ پټ به یې وخاندل.

شفا چې لږه آرامه شوه نو جانۍ مور پسې پټو ته په منډه وه. زهره یې په نیمه لاره کې ولیده چې د کور په لورې را روانه شوې وه. جانۍ چې یې ولیده نو ګړندۍ شوه او هغې په لاره د شفا حال ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړو. لومړی ځل نه وو چې په شفا داسې چپه راغلی وه، تېر ځل ښاپېرۍ په مور زېری کړې وو چې د شفا تبه اوس ختمه ده خو پرهیز به بیا هم جاري ساتي. د هغې راهیسې شفا کله کله له کټه راپاڅیده او څه نا څه په کور کې به وګرځیده، خو بیا به داسې چپه ورباندې راغله چې ژبه به یې بنده شوه. یو وارې زهره د ښاپېرۍ په غوښتنه شفا ښار ته بیولی وه، ډاکټر رام چند په روغتون کې ولیده. د لویې تبې علاج یې شوی وو. خو د بې هوشۍ سبب یې نه وو معلوم. ی شوه چې څه دماغي کمزوري ورته پیدا شوی وي خو ډاکټر زهره ته تاکید وکړ چې نور دې په کلي کې نه ایساریږي. شفا ښه هوښیاره جینۍ وه او د سبق سره یې ډېر شوق وو، کتاب او مطالعه به د هغې ناروغی لرې کړي.
تر رانږدې وو او زهره غوښتل چې په کلي کې څو ورځې
ې واړوي نو بیا به ښار ته کډه وکړي، د محبوبې سره یې خبرې کړې وې. په هاغه محلت کې یو کور هم تش نه وو، خو د حبوبې په هلوځلو ورته دوه کوټې اخوا بل کور پیدا شو، د زهر
زړه یو څه آرامه شو.

د رام چند په کلینک کې نن ډېره اله ګوله وه. ښار په لویی څلور کې کانګریسیان راټول شوی وو، د جواهر لال د راتګ خبره کیده چې یو چا پکې شر جوړ کړې وو. هل تکول پکې دومره نه ووشو خو څو کسان په تیل ماتیل کې تر و لاندې راغلی وو. پد کې ځینې لوی روغتون او ځینې رام چند کلینک ته راوستل شول. له بده مرغه ډاکټره سیتا پدې ورځ پخپله ناروغه وه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو خوا هیڅوک نه راتلل. مریضانې ځي چې خبرې شوې
شوې چې مشره ډاکټره نشته نو ډېری پکې کورونو ته لاړې. رام
د چې خبر شو نو ښاپیری ته یې وویل کوم مرض چې ته پخپله
تشخیص کولی شې، دوا پرچه ورته جوړه کړه. پیچلي مرض به
کمپوډر نثار ته وروسپاری خو هغې ځې نه پوښتنه کوه؟ که نه
غواړې چې سړی یې ووینې نو کور ته دې ولاړه شې.

ی پدې خبره خوشاله شوه، پدې کلینک کې اوس د هغې یو
کال پوره شوی و. دا یې ډېر ارمان وو چې هغه هم مریض ته
پرچه ولیکې، دوربین (ستیتوسکوپ) په غاړه وځړوي او د ډاکټر
په کرسۍ کښیني.

یوه دایي د میندوارو ښځو سره لګیا وه، شاه ګل هم ورسره مرسته
کوله. ښاپیرۍ د یوې ښځې سره خبرې پیل کړی چې وچ ټوخی
یې و، د هغې غاړه او سینه یې معاینه کړل، بیا یې ورته د ټوخی د
دارو نوم په پرچه ولیکلو او داروخانی ته یې ورواستوله.

داروګانو د جوړولو کوټه د هرې ورځې نه زیاته مصروفه وه، د
جلسي د ټیپانو لپاره ملهم جوړیدو، برنډو یوې خوا ته د اوسپنې په
نو کې لګیدلی پردې ودرول شوی وې او کمپوډر نثار هلته
په یو میز مریضان لیدل. ښاپیرۍ څو ښځې پخپله ولیدلی، نورو ته
یې د کیناستو اشاره وکړه، بیا ولاړه، د پردې نه یې سر ور ښکاره
کړه او نثار ته وویل، " ځې مریضانې په انتظار دی" نثار د
ستی مریض کاغذونه یو فایل کې اینودل، پدې خبره یې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته کړ او پردې ته يې وکتل، يو څو شېبو له حيرانه پاتې شو، په
پين اوږد کميس، جرابو او بوټانو کې لکه د يوې ماشومې دا
ـبينۍ نرسه نه ښکاريده. د هغې په سر سپينه وړې ټوپۍ د هغې
ـره ويښته پوره نه وو پټ کړې. د ښاپيرۍ اسماني سترګې چې د
ـ سترګو ته ور برابرې شوې نو هغه وشرميده. د اکرام نه د
بيليدو وروسته هغې د رام چند نه علاوه چرې بل پردي سړي
سره خبرې نه وې کړې او نه يې چا نه په ډکه سترګه کتلې وو. د
نثار په کتلو د هغې په زړه کې لـ ـه د سمندر د څپو شور راپورته
شو. ـې د نثار ځواب ته انتظار ونه کړ او بېرته معاينه خانې ته
ـړه، يوې ښځې ته يې لاره ورسمه ـړه او پخپله د ډاکټرې سيتا
ـه کرسۍ غلې کيناسته. مازديګر وروسته به مريضان کم شول،
ـار شتمن خلک به کله ناکله راتلل، خو دوی به د راتلو نه
ندې ځواب راوليږلو چې ډاکټر به ورته وزګار وي او که نه،
داسې کسان به د رام چند او د سيتا خاص مريضان وو او بل چاته
د دوی د مرض حال هم نه و معلوم.

ار د ټولو مريضانو له ليدلو وروسته اوس کلينک ته مخامخ د
سړک پورې غاړې ته په يو چای خانه کې ناست و. مخې ته يې
ورځ پاڼه ايښې او د شنو چايو پياله يې خولې ته نيولې وو. نثار د
کلي د هغو څو ځوانانو څخه وو چې په لومړی نړيوال جـ ـک
ـې د انګريزانو ملازمت يې کاو. ده د يو ـوځي ډاکټر سره موټ
چلوو او د هغه په ملاتړ ـه سبق يې ووېلو او ـ څلورم امتحان پاس
کـ ـ. انګريزې ژبه يې هم د کار په وخت کې زده کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کې مور ورله خپله وريره شاترينه واده کړه او دی د اوولسو کالو په عمر کې د لور پلارشو. خو د ده د کلي ژوند نه و خوښ ځکه د انګريز ډاکټر په کور کې د ژوند بل اړخ يې ليدلی و. چې د کمپوډري امتحان يې هم پاس کړو نو د پوځ د ډلګيو سره به په ټول هندوستان کې ګرځيدو. يوه ورځ دی په غسل خانه کې راپريوتو او پښه يې ماته شوه نو پوځي روغتون نه لرې کړی شو. ړې پيسې يې ورته ورکړې او نثار پدې پيسو د ښار په زړه برخه کې کور واخيستو. د ده درې زامن اوس ښوونځو ته تلل او شاترينې ته يې ډير ويل چې ښار ته راکډه‌شي، خو هغه په کلي کې خوشاله وه. د نثار د مور د مړينې نه وروسته اوس دا په کلي کې د يوشتمن سړي د ښځې په توګه اوسيده. دريو او دريو زامنو زيږول ورته دا ډاډ ورکړې وو چې د هغې ژوند پوره دی. ار نه غوښتل چې زامن يې په کلي کې له تعليمه بې برخې پاتې شي، هم دا وه چې دوی ې د ښار کور ته راوستل. شاترينه لږ وخت لپاره ار ته راغله خو ډير ژر بيرته ولاړه.

نثار درې واړه زامن پخپله ښوونځي ته رسولی وو. هغه له دې خبر وو چې په کور کې د اخلي پخلي لپاره زمان موجود وو، د هزارې اوسيدونکی زمان ډير تکړه و خو د نثار لپاره په کې داسې څه نه وو چې دې ورته تللی وای.

"صيب نورې چای درته راوړم؟" نثار د خپل ژوند د روان فلم نه راووتلو او د چای خانې دروازې ها خوا د رام چند کلينک خوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وکتل. ای والا ته يې په نفی سر وخوځاوو او پیسې يې ورته میز کېښودې، بیا هغه د کلینک په لورې روان شو. هلته يې غوږ يې د يو غږ د اوريدو په تمه ږ په کلينک کې هر څه ورته لسما ې ښکاریدل.

ـ پخپل کرسۍ ناست وو، انتظار يې کاوه چې ښاپېرۍ به راشي خو هغه بیا رانغله. ،اکټر رام چند یو څو کسان ورته و ولیږل، ده معاینه کړل او نسخه يې ورته ولیکله. ۍ پنځو بجو به خدای خبر ـې نثار هاغه پردې ته کتلي وي چې د برنډې سره جوخت کوټې په دروازه لګيدلې وه، خو د هغه د زړه مراد پوره نه شو. د ینک یو څوکیدار ورته وویل چې د ښاپېرۍ خور په کلي کې سخته ناروغه وه او هغه د خپل ورور سره د کلي په یوه ټانګه کې د وختـه تللی وه.

ېرۍ د شفا په ناروغۍ اوس لړه لړه پوهیده. هغې ته دومره احساس شوی وو چې شفا هم ـکه د نورو خویندو له موره ګیله منه وه، هغې لیک و لوست وغوښتل، شعر سره يې مینه وه...خو مور به ورته کتاب نه ورکاو. ا خبره عامه وه چې جینکۍ شعر نه وايي، د خوشال ديوان چې به په کوم کور کې موجود وو، هغه به د لوستو جینکو نه پټ ساتل کیدو. ـنفا د رحمان بابا ځینې شعرونه یاد کړې وو. و څو د پښتو کتابونه ورته عابدې راغوښتې وو خو په هغې کې به زيات ټکي د فارسي و او د دې د پوهې لپاره شفا ـوک نه لرل چې ورته مانا وښايي. اعظم به کله ناکله ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولوستل خو په ډېرو خبرو هغه پخپله نه پوهیدو. د هغه د ښوونځي زیات کتابونه په اردو ژبه نور په انګریزي وو.

شفا د وجود د ناروغۍ علاج کیدو خو د هغې د ماغو د رنځ علاج د چا سره نه و. ډاکټر رام چند ورته ویلي وو چې د شفا د بې شۍ چپې کیدای شي ژور خفګان وي. خلکو به ورته (میرګي) ویل. ناپیرۍ نه غوښتل چې خلک خبر شي. په کومو جینکو ې د میرګي دورې راتلی، خلکو به ورپورې ملنډې وهلې چې دا میره غواړي. ناپیرۍ کلي ته په لاره په ټانګه کې د شفا د میرګي علاج لټاوه. ثار ورته په سترګو کې وډریدو، "هغه لوستی سړی دی مور ته به وایمه .. شفا به ښار ته راولو." ېر ځلي هم هغې مور سره د شفا د واده خبره کړې وه، د نثار په هکله یې ورته ویلي وو زهره په لومړی ځل احساس وکړو چې د هغې د ملاتړ لپاره اوس یوه لور لکه د نارینه ورسره ولاړه وه. ناپیرۍ پخپل تصور کې شفا ولیده چې ناوې شوې وه. د هغې واده په ښار کیدو، دې پخپله هم ځان جوړ کړې دی او نثار ورته ګوري.

ټانګه اوس د کلي په کچه لاره روانه وه خو ناپیرۍ تر هغې هم د شفا د واده په تصور کې ډوبه وه. د کلي د جینکو سره یې تمبل وهلو او د نکریزو شمع یې بلولې. خو یو وخت پدې سندرو کې د ژړا غږ هم شامل شو. هغې د مور ژړا واوریده او بیا ورسره د کلي د نورو ښځو ماتم هم ګډ شو. ناپیرۍ نه پوهیده چې دا د هغې تصور و او که حقیقت. ه د شنډ توت لاندې ولاړه وه، اعظم ترې پ کړی وو او خپل کور کوڅې ته یې منډې وهلې. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ د تصور دنیا رنګه وه، د کلي خلک د هغې د کور په لوري روان و و تر څو چې هغه رسیده، دشفا د کټ چاپېره د ځو ویر کاو. د هغې د قبر کیندلو لپار ، د کلي یو څو تنه په حجره کې ټولېتول وو. خو په حجره کې د دې مرګ نه علاوه د واده د ډوډۍ تابیا هم کیده.

کرام په ښار کې واده کړې وو او نورجانۍ غوښتل چې ټول کلي ته د واده ډوډۍ بیا ورکړي. اکرام د دی سخت مخالفت کړې و. هغه ه ښار کې ډېرې پېسې د ښاریا و د واده په دودونو خرڅې کړې وې او اوس یې دومره توان نه لیدو. خو ورجانۍ ورته واښ وکړو چې که دې ډوډۍ ونکړه ، هغه به خپل ټول کالي او که خرڅه کړي او د کلي خلکو ت به وښایي چې د هغې زوی بد نه و.

د تېرو څو میاشتو راهیسې هغې انتظار کا ، ښار کې د اکرام یو ملګری ورله د بل واده انتظام کړې و. ه ورجانۍ لکه د مېلمنو هغه واده ته ړه او د ښاریانو کړه وړه یې چې ولیدل نو هوډ یې وکړ چې په کلي کې به ارو مرو مېلمستیا کوي. د هغې نوی انږور غسې ښایسته نه وه لکه ښاپیرۍ، خو د جامو کالو فیشن یې برابر و. نورجانه د شفا د ناروغۍ نه خبره وه، ولې بیا یې هم هره شپه په کور کې جینکو تمبلونه وهل او د واده سندرې یې وئیلي.

د شفا د مړینې سره د کلي مشران ول شول او دوي اکرام او جانۍ ته نصیحت وکړ چې دا به ناروا وي چې د ځواني مرګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا د خلویښتی نه وړاندې دوی د واده خوشالی وکړي. د
ورجانی ارمان په زړه کې پاتې شو.

یوولسم باب

۱۹۴۵

د شفا د مړیني دوه میاشتې پوره شوی وو، زهره خپله کډه بېرته
ښار ته اوړی وه. ظم او ښاپېرۍ یو وارې بیا د مور او وړې
خور سره ژوند پیل کړې و او ، زهره په سر کې ناخاپه د سپینو
ویښتو شمېر زیات شوی و. ځان د کندلو په ماشین اخته کړې
، خو هیڅ کار ته یې ډېره نه لګیده. کور ټول کارونه به ورته
جانی کول غه ډېره نرۍ او په ونه جګه وه خو خبرې یې اوس
هم د ماشومانو په شان کولې. عظم د سکول(ښوونځي)
وستی څو میاشتې پاتې وې، د لسم امتحانونه نږدې وو، خو هغه
ه کتاب ته ګوتې هم نه ور وړلی. په دې نوي کور کې د پخوانو
اوسیدونکو نه د کوترو یوه ځېرګې پاتې وو، اعظم ځان له یو څو
رې له بازاره راوړې او مازدیګر به یې لکه د نورو ځوانانو په
کوټه تیراو.

پیرۍ به اوس د ډاکترۍ سیتا سره هغو کورونو ته هم ورتله چې
اشوم د ولادت لپاره ورپسې ځواب کیدو. ه ښار کې جلسې
سونه ډېر شوې وو، په لارو کې به کله خدایي خدمتګار، کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاکسار او کله مسلم لیګیان ښکته پورته کیدل. س له ښاره لرې
ځینو کلو باندوکې هم درملتونونه پرانیستل شوی وو. به ځینو
کې به ډاکټران نه وو او له ښاره به ورته په اوونۍ کې یو یا دوه
ې مسلکي ډاکتران او نرسان ورلیږل کیده. رام چند روغتون ته
هم دنده سپارل شوی وه چې دوی به خپل نرسان او کمپوډران کلو
ته ورلیږي او ماشومان ته به د چیچک (حکو کو) ستنې لګوي.
د دې کار پیسې اضافه وې و د ښاپیرۍ په شان هر چا د نورو
پیسو لپاره خپل نومونه ورکړې وو چې دوی به د چوټۍ په ورځ په
سرکاري ګاډو کې کلو ته ورځي. د زهره دا خبره خوښه نه شوه،
لې ښاپیرۍ پوهیده چې یوه ورځ په کور کې تېرول هغې ته هیڅ
ګټه نه لري. ر به یې ټوله ورځ یا ژړل او یا به یې د شفا خبرې
کولې. رکاري ګاډۍ کې به ډېر کسان وو او دوی به په لاره
کې پخپل خپل منزل کوزیدل. ، وروستۍ کلي کې به ګاډې د ډلې
سره تم شو، او بیا به یې مازدیګر خپل سفر پیل کاوه. او بیا داسې
ل چې د وروستۍ کلي په ډله کې به یوازې نثار او ښاپیرۍ
ې شول او مازدیګر ببرته راوګرځیدو پر وخت به ښاپیرۍ په
اندوینۍ سیټ ناسته وه، یو څو اونۍ چې تېرې شوې نو د
کاري ګاډۍ ډرایور به کله کله شا ته ناست ولیدل شو او نثار به
پخپله اډۍ چلولو.

اعظم په زوره زوره د پاکستان زنده باد په چیغو په کوڅو کې د
نورو هلکانو سره منډې وهلې. ده بسته په سر اېښې وه او د نورو
هلکانو په شان یو کاغذ یې په لاس کې نیولی وو. ده چې د کور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوازه خپرې ولګولی نو دروازه ورته انی له وړاندې خلاص کړی وه. ا د جانی مشغولتیا وه چې د کور له کاره به وزګاره شوه نو کوڅې په لورې کړکی به یې خلاصه کړه او له هغې به بې ښکته تلونکو ته کتل. د نورو کورونو په باریو کې هم کله نا ه ښځې او جینکی راښکاره شوی او د محلت مجلس به پدې کړکیو کې تود شو. ډېرو جینکو ته له کوره بهر د ورتلو اجازه نه وه، نن هم هغې د کړکی نه کتل او چې د هلکانو په ټولی کې یې ور ولیدو نو د دروازې زنځیر یې ورته راښکلو.

اعظم په یوه ساه بره وخت او جانی ته یې کاغذ ښکاره کړو. نن په ک ګم پارک کې جلسه وه، اعظ هم د خپلو ملګرو سره ورغلی و دا پانې یې راوړې وې. ـانی ته د سپین کاغذ پرمخ تور ټکي ې معنا ښکاریدل. هغه نه پوهیده چې ورور یې ولې دومره په جوش کې و، ژر ژر یې هغه ته ډوډی په یو پتنوس کې راوړه او کاغ بې د تخت تر څادر لاندې پټ کړوچې د مور له قهره وېرېده. عظم له ښوونځي ورو ه بې پوښتنې بل ځای ته تللی و او د زهره لپاره دا لوی جرم و خو هغه نن غرمه د محبوبې کور کې وه. د چا د واده ښه ډېرې جامې د ګنډلو لپاره دوی ته ورکړې شوی وې او زهره به هره ورځ هم هلته کار کاو. اعظم ډوډی خوړله او خور ته یې د خدایي ـدمتګارو او د مسلم لیګ د جلسو کیسه کوله. د جانی لپاره دا ټول ټکي نا اشنا وو خو هغې ورور ته غوږ ایښي وه، " اوس به پاکستان جوړیږي." اعظم ورته وویل، " ـګه به جوړیږي؟ ک به یې جوړوي؟" اعظم ورته خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومات ورکول، |هندوان به په هندوستان کې اوسيږي او
مسلمانان به په پاکستان کې. ‌هندوانو پاچا به ګاندي وي او د
مسلمانانو پاچا به جناح وي."

جا ی سره وخوځو او پرېشانه شوه. ورور نه وېريده چې د دې
ه پوښتنو ورسره په جنګ نه شي. بيا يې زړه ښه کړو او وې
ويل، " مولا خو يهوده ده...د هغوې پاچا به څوک وي؟...او د
ګيتا پ به څوک وي، هغه خو سکه ده...؟ هغې لا د خاکروب
(موسلي) سليم په هکله هم فکر کاوه چې د هغوې پاچا به څوک
وي، خو اعظم ډوډۍ خوړلی او د د پوښتنو د ځواب پرځای
بره په کوټه خپلو کوترو ته دانه اچولو لپاره وروختلو. جانۍ ته دا
ې خبرې حيرانونکې وې، هغې خو د يو پاچا څيره ليدلي وه چې
په سريې اج ايښې وو او ورسره د هغه مليکه ولاړه وه، نګرېز
پاچا. هم د ې انګرېز پاچا د جشن په ورځ عظم د خپل ښوونځي
نه د شيريني (مټايی) يوه ړه ټوکړی راوړې وه. مور يې وويل
چې پکې پوره يو پاو بالو شاهی ايښې وه. اعظم . هغه يو رنګين
تصوير هم راوړې و او ورته د هغه نوم م ښودلی وو، جارج
ځم...او جانۍ ته به د هغه غوږونه د هغه د مخ نه ډېر غټ
ـکارېدل.

ـاښام ناوخته ښاپيرۍ له کاره راغله، هغه نن ډېره خوشاله
معلوميده، ډوډۍ يې هم سمه ونه خوړه او په کټ څملاسته. جانۍ
ډېره موده وروسته د هغې پ ، شونډو ګلابي رنګ ليدلی و. د واده

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرخي پوډر هغې پخوا د بکس په تـ ـې ورک کړې وو خو له څو
رځو راهیسې یو یو شی بیا دهغه وړوکی هنداري په چوکاټ کې
ښکاریدو چې د د ـې د کوټې په یو دېوال ځوړنده وه. ـه جانۍ دا
هر څه ډېر ښه لګیدل، د شفا د مړینې وروسته ددوی په کور کې
یوې ـ ی خاموشۍ خپل څادر غوړولی و. زهره به ډېرې لږې
برې کولې، خو اوس به ښاپېرۍ کله ناکله د جانۍ سره ټوکې
وکړې. اعظم به د دې له لاسه شی وتـ تولو...شوخي به یې وکړه
او ـناپېرۍ به له خندا شنه شوه.

ه ورځ جانۍ په کور کې یوازې وه، زهره د هرې ورځې په شان
محبوبې کره وه، ښاپېرۍ نابېره ـ کوڅې دروازه وټکوله. جانۍ له
ـکړکۍ ـلیدل چې ښاپېرۍ سره یو سړی هم و. دوې بره کور ته
ـاوختل او ښاپېرۍ بورقه لیرې کړه، بیا یې هغه سړی ته وویل، "
دا زما تر ټولو کشره خور ده، جانۍ."

ـانۍ ته مور ویلي وه چې مېلمانه راشي نو سمدستي د چایو لپاره
اوبه په نغري باندې کېږدي. هغې ـ داسې وکړل، ښاپېرۍ د خپلو
ـاروګانو بکس په کور کې هیرکړی و، هماغسې راغلی وه. د
ـناپېرۍ د خولې نه ـ ـ ته د سړي نوم څرګند شو. جانۍ په
ـنځي کې اخته وه، خو له دروازې یې لیدله چې خور یې هغه
سړی له لاسه ـنیوله او لویې کوټې ته یې بوتلو چې د پاچا انځور
ـرته وښایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زخو جانۍ چای جوړولی، مېلمه د هغې خوږ سره همله ته په لویه کوټه کې ناست و. جا ی وارخطا وه، د هغې په کور کې چېرې پردې سړی نه و راغلی. د عابدې خاوند صمد خان هم د دوی کور ته راتلو نو په برنده کې به یې په تخت ډوډۍ وخوړه او بیا به په ار کې ورک و ښاپېرۍ به له هغه مخ پټوو. خو نن ښاپېرۍ د دوی د کور قانون مات کړې و. روازې زنځیر چې وکړنګیدو د جانۍ زړه جوړ شو، زهره پاس راوختله نو وې لیدل چې نثار تخت ناست وو او ښاپېرۍ د جانۍ سره د چایو شیان برابرول.

ر زهره ته راپاڅیدو، ښه تود سلام یې ورته واچوو او هم هغه خبره یې ورته وکړه چې له ښاپېرۍ د دارو بکس په کور کې پاتې شوې و. ا ښاپېرۍ د چایو پتنوس په خت کېښود او مور ته یې وویل، " ما ویل چارسدې ته لاره ډېره ده، چای به وڅښو نو بیا به روانیږو" زهره ترې نورو نرسانو پوښتنه وکړه نو نثار ورته وویل چې " په سرکاري ګاډي کې تللي دي، موږ به اوس په ل ګاډي کې ځو." زهره نور هیڅ ونه ویل ..ښاپېرۍ او نثار چای وڅښلې او د خدای په امان په ویلو له کوره ووتل. جانۍ لوښې راټولول چې مور ورباندې غږ وکړو، " ی څه مهال راغلې وو؟" جانۍ په انګڼ کې د لمر او د سیورې لیکې ته ودریده، بیا یې په یو ځای پښه کېښوده، " نمر په ې ځای کې و."

زهره د سیورې پلن والی ته کتل او تندی یې ګونځې شو. جا ی وهه شوه چې ښاپېرۍ راګیره شوې وه. هغه اوس د مور په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهیده   ا زهره چې نورې پوښتنې پیل کړې نو جانی وارخطا شوه.   اپیری په هغې ډېره ګرانه وه او ذ ، یې غوښتل چې مور ورسره شر وکړي. د ځان د خلاصولو لپاره یې مور ته وویل، " زه نه یم خبره.   ټول وخت په نغري کې اور بلولو، لرګي لامده ، څه به مې کړې وای؟"   ماښام لمونځونه شوي وو چې ناپیری کور ته را ورسیده.   هره غوښتل چې ورسره خبرې وکړي ځو د ښاپیری په اوږدو نریو ګوتو د قلم نښې او د هغې په ورو بوټانو سپینې دوړې ورته د هغې د روزګار حال په چیغو ویل.   نې ورته د وړاندې نه اوبه تودې کړې وې. ناپیری چې ځان وو   ځلو او مور ورته ډوډۍ راوړه نو دې بیا په بالښت سر ې او د خوب په وادۍ ورکده شوی وه.

ږ د زهره خوب تښتیدلی وو. د شفا مړینه یې هیره وه او ښاپیری کړو وړو ته زیاته وارخطا وه. هغه خبره وه چې نثار واده شوې دی، لوی لوی اولادونه لري، یوه لور یې هم واده کړې وه. خو هغه میخ ډول داسې نه ښکاریدو چې د ډېر عمر به وي. د هغه جامې به د ډاکټر   ام چند د جامو نه ښایسته وې. کوټ او پتلون به یې د صدر د یو اوچت درزي نه جوړول، بوټان به یې د څرمنې او د زمانې د فیشن سره سم برابر وو.   سیګریټ به یې د هندي فلمونو ټر پرتوی راج په شان په لاس کې نیولو، د کوټ د لاندې د واسکټ په جیب کې به یې طلای ګړی ایښی و، چې زنځیر به یې بهر ځوړند وو.   ِس خو یې موټر هم اخیستی وو، او زهره ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله لور معلومه وه، د هغې سترګې به تل اسمان ته وې، د کلي نه
ـياته په ښار کې خوشاله وه.

ـخر ځو ورځې چې ډېره نارامه شوه ، يوه ورځ ډاکټرې سيتا ته
ولاړه. هغه د مريضانو سره بوخته وه، د ډوډۍ په وقفه کې يې
زهره خپلې کوټې ته دننه کړه او تر ډېره وخته يې ورسره خبرې
وکړې. زهره چې له هغې کوټې راوتله نو داسې ايسيده لکه چې
يو جوارګر خپل هر څه ی وي، سترګې يې په ژړا سرې او
ک يې ژېړ تبنتيدلی وو.

زهره په برنډه کې دوي ـاتول وو، محبوبه هم راغلی وه. ښاپيرۍ
دننه په کوټه ، او جانۍ په پخلنځي کې بندې وې. دواړو د
برنډې خبرې اوريدې. نن په مجلس کې دلاور خان نه وو، يوازې
ـمد خان ناست وو، عابدې څلور اولادونه په کلي کې پريښې وو،
يو يې په خېټه ې ځان سره راوړی و. ډاکټره سيتا او رام چند هم
غلل او د ښاپيرۍ د واده خبرې پيل شوې. او بيا فيصله پدې
وشوه چې بل اتوار ته به نثار د خپلو څو ملګرو او خپلوانو سره
ـاځي او د نکاح نه ور ـسته به ښاپيرۍ خپل کور ته بيايي. فيصله
هم وشوه چې د زهره له خوا به يو څو مشران پدې نکاح کې
ـښيني او د محلت خلکو ته به په بله ورځ شيريني وېشل کيږي.

ـه ورځې وروسته محبوبه او جانۍ ولاړې چې د نثار کور
وګوري او د ښاپيرۍ د ځای ځايګي اندازه ولګوي، خو هلته د نثار
ښځه شاترينه ناسته وه او محبوبې ته يې صفا وويل چې د نثار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويمه ښځه به د دې په مړي راتېرېږي. زهره وارخطا شوه او نثار پسې يې ږاب وکړو. ښام بيا د برنډې پر تخت د محبوبې، زهره او د نثار خبرې وشوې. غه ورله ډاډ ورکړو چې ښاپېرۍ ، بل کور اخلي، سودا شويده او په دوو ورځو کې به کيلي (کنجي) د ده په لاس کې وي. زهره يو څه تسله شوه خو د ښاپېرۍ بخت ته حيرانه وه. په لومړۍ واده يې کور و، خاوند يې نه و، اوس په دويم واده کې خاوند لري او کور يې نشته. د وتن لمونځ کې يې ښه په چيغو چيغو وژړل، جانۍ او ښاپېرۍ دواړه ورسره په مصلا کيناستې او دوی هم ژړل. اعظم په کټ کې ملاست وو او د کړک ۍ د شيشو نه بهر اسمان ته يې کتل. هغه ټولو ته په قهر وو، مور ته، ښاپېرۍ ته، جانۍ ته، نثار ته. . . . که د پلار ټوپک يې په کلي کې نه وی، نو س به يې ټول وژلی وی او پخپله به د محبوبې خپلوانو سره کابل ته تښتيدلی وی، خو داسې ونه شول. ښاپېرۍ په دويم ځل واده شوه او د نثار سره د هغه وړوکی کور ته ولاړه. د دی کور په لاندينی برخه کې لا پخوا د نثار ورور او ورينداري د خپلو شپږو اولادونو سره کډه کړې وه.

ه ته يې وويل چې دوی د ښاپېرۍ خدمت ته راغلي دي، خو د نثار ټولو خپلوانو په لو ی ځل دا احساس کړی و چې هغه شتمن و او د هغه د دولت وارثان يوازې هغه اولادونه او ښځې نه دي.

هره به اوس کلي ته ډېره نه ورتله، د ښاپېرۍ د واده نه ټول خبر شوی وو. کلي ښځو ورته د مبارکۍ په بانه ډېره تسلي ورکړې ه چې د ښاپېرۍ کور بيا اباد شو. خو زهره خبره وه چې په هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د خبرو موضوع زهره او د دې لور وه. د هغې د شپې ب هسې هم تښتیدلی و، اوس یې د نسوارو عادت اخیستی و. د غرمې او د شپې د ډوډۍ نه وروسته به یې چې نسورا په خوله کې ونیول نو دمه به شوه. ځانی سره اوس د لوبو لپاره د عابدې دوه اولادونه وو، ماه جهان د ښار په ښوونځي کې سبق ته ښینول شوې او کوثر به ورسره په تانګه کې تله راتله، ورځ به یې نیا کره تېره کړه.

زهره تر ډېره وخته د ښاپیرۍ کور ته نه ورتله، خو نثار به خپله ناوې هر ماښام مور کره راوستله. د اتوار ورځ به یې ټوله ورسره واړوله او پداسې یوه ورځ چې عابده او صمد هم د ماشومانو سره راغلل نو د زهره په کور کې به ښه ګڼه ګوڼه شوه. د ماشومانو خندا او منډو ترړو د زهره د کور سکوت مات کړو او هغې ته به خپل اندېښنې ځایه ښکاره شول.

دولسم باب

اعظم د تخت نه سپینه تولیه او پاکې جامې را واخیستې، او له پړنو ښکته کوڅې ته ورکوز شو. انی هم دغسې د تخت سره نږدې ولاړه وه، هغې یو لاس پخپل اننګي ایښې وو، د بل لاس ګوتو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیر وه، چې په او ـ د صابونو پر ځګ چودیدلی وې. په غوړونو کې یې اوس هم د اعظم یوه جمله بیا بیا آوریده!

" که بیا مې په کوټه ولیدې نو پښې به درله ماتې کړم." اعظم نن هغه په ځپېړه وهلې وه. خو جانۍ نه د مخ، د لاس او د زړه درد هیر و. ې په تخت ایښې د چایو پیالی د تنور دوډۍ او د پیروی کاسې ته کتل. ورور یې بې له چایو له کوره وتلی و. هغه حیرانه ه چې مور ته به څه وایي، زهره پدې محال د محبوبې په کور کې یوې بړستنې ګنډلو ته ناسته وه او د خپل زوی اعظم د بد خوی فریاد یې کاو. دي په لسم کې کامیاب شوې و. خو نمبرې یې ـمره ښې نه وې چې د ډاکټرۍ په کالج کې یې داخله اخیستې وی. پېړۍ هڅه کوله چې ورور ته په رام چند کلنیک کې کار پیداکړي، نثار ورله د کمپوډري د امتحان لپاره کتابونه هم ـاغوښتي وو.

اعظم به نیمه ورځ ویده و، ماسپښین به یې کوترې الوزولې او ـاښام به د یارانو سره کله سینما او کله کیسه خانې او صدر کې ـځیدو. کوټه یې د فلمي ستورو له عکسونو ډکه وه. نن چې له خوبه را ویښ شو، نو د ده د لمبا لپاره اوبه نه وې. جانۍ له سهاره د کور ټول څادرونه او میز پوښونه وینځلی وو. . کوځې مشکی ـهم نه ښکاریدو چې دوی ته یې یو مشک اوبه راوړی وی. پدې حال کې به اعظم د بازار سقاوې ته لاړو. ـجانۍ ورور ته جامې ـ تولیه پر تخت کیښودل او پخپله د کنګال شـ ـ څادرونو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالتي سره کوټې ته وختله. اعظم ښه ډېر وخت هم هلته پر تخت ناست و، مور ورله په لسم کې له کامیابیدو وروسته د لاس ګړۍ اخیستې وه. ده به هر شیبه خپلې ګړۍ ته کتل او اخر یې صبر تمام شو. دی خبر و چې د خواو شا کورونو کوټر بازان کله کله د غرمې هم په کوټه ګرځیدل، او جانې چې ډېر وخت واړولو نو دی ورپسې غلی بره وختلو. په کوټه ټوله تناوونه له تکو سپینو، شنو او ... اني رنګه څادرونو ډک وو.

جانۍ تش بالتۍ د پړونو سره ایښې او د بازار په لورې د دیوال د سوریو نه یې ها خوا په لو ... سړک د لاریو موټرو ننداره کوله. ... غه له دې خبره نه وه چې د هغې ښې لاس ته، درې کوره لرې د ... وبه دار سلیم ځوی شهباز، ... وتره په لاس د خپل کور د بنۍسره ولاړ او دې ته یې کتل. هغه له دې هم خبره نه شوه چې ورور یې ... یو ویړ شوی څادر شا ته ولاړ، ... ه شهباز او کله دې ته سترګې برندې کړې وې. جانۍ خو هغې موټر ته ځیر وه چې د پاسه پرې سپیـ ... او زرغون رنګه جنډې رپیدې ... خواوشا ترې خلک راټول وو.

موټر چې د ... ی له سترګو پناه شو نو دا ښکته راکوزه شوه، تش بالتۍ یې ایله پر ځمکه ایښې وه چې اعظم ترینه په سخته لهجه ... ښتنې پیل کړې. ... نۍ یو څو ځوابونه ورته ورکړل او ژر تر ... یې لوښې راټولول چې د غرمې کټوۍ برابره کړې. خو اعظم ... پاڅیدو له کمڅې یې ونیوله ... په مخ یې ورله څو څپېړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړې. هغه هک پک پر خپل ځاې ولاړه وه او خبره نشوه چې ډرور يې څه وخت توليه اخيستې او سقاوی ه تللی او مور يې څه وخت کور ته را دننه شوې وه.

زهره چې د جانی پر مخ د ګوتو نښې او هغې د سترګو اوښکې اوليدې نو په سر يې اور بل شو. نن په لومړي ځل د هغې له ولي اعظم ته ښيره راوتلې وه، د سيد کرم د مرګ پرهر يې تازه شو. ظم ورباندې ګران و، خو پخپلو لونو يې د چا لاس اوچتول نه شو زغملی. عابدې خاوند صمد د زهره د ګواښ نه وروسته عابدې ته بدې ردې وئيلې خو له وهلو نه به يې ډډه کوله. د زهره ې ژبې ته يوازې ښاپيرۍ او اعظ ټينګيدی شول. جانی د خدای مظلومه وه، ټولو به ويل د دې خبرې نه دي زده. د عابدې لور کوثر به ترينه زياتې خبرې کولی شوی. زهره د اعظم په انتظار وه او کله چې دی له سقاوی بيرته راغلو و د مور وينا ته يې هيڅ پام ونه کړو. جامې يې بدلې کړي او چې زهره ورته مخې ته وريده نو ورته يې وويل، "د کومو لونړ ميندې چې ټوله ورځ له کوره بهر وي، ورڼه يې د وهلو حق لري." پدې خبره زهره په واړو لاسونو خپل مخ په څپيړو ووهلو، خو اعظم په منډه له کوره او بـ له کوځې هم پناه شوی وو.

په ښار کې لويه شوی وه اوپه خوی عادت کې له خپلو خويندو نه څه بل شان وه. ه هر کار يې سليقه له ورايه ښکاريده، زهره نه غوښتل چې دا لور يې هم د نورو په شان وړه واده کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عظم لپاره به یې جینکۍ کټلې، جوړې جامې به یې اخیستلې چې
هغه په کار ولګي نو په کال کې دننه به ورله واده کوي. خو اوس
اعظم چلن او د جانۍ ړدو وریښمینو ویښتو ورته ندښنه پیدا
کړې وه او د ې حل د جانۍ په واده تمامیدو. د دوی پخوانۍ
حلت کې د شفا او د ښاپیرۍ د ډېرو ملګرو کورونه اوس تش وو.
رمولا کورنۍ یوه ورځ ناڅاپه ورکه شوه، چا ویل دوی فلسطین
ته تللی دی. شیاما پلار په کراچۍ کې دوکان خلاص کړې او
دوی کډه وړی وه. د هر چا په خوله د پاکستان د جوړیدو خبره
وه. اعظم به اوس ډېرو جلسو ته ورتللو او زهره د هغه له خولې
اوریدلی وو چې د هندوستان ویش به کیږي.

عابده به اوس یوازې د اختر په ورځ مور کره راتله د هغې پنځم
اولادشوی و او د دلاور خان په دې لوی کور کې به هره ورځ په
دسترخوان کاسې اوړیدې. یو دوو ماشومانو به د میندو نه وهل
وړل، یو دوه به پکې په ژړا وو او یو دوو ښځو به پخپلو کې
خبرې بندې کړې. میوه او شیرینی به په کوټو کې د بندو دروازه
شا ته خوړل کیده و اخر دلاور خان مجبوره شو چې د ټولو زامنو
ټوۍ او نغرۍ بیل کړي. ې فیصلې دوه ورځې وروسته ددې
ر په انګړ کې شپږ چوترې او د خاورو نغرې جوړ شول.

زهره ډېره هڅه کړه چې د عابدې لور کوثر نږدې کلی کې د
جینکو ښوونځي کې سبق ووایي، خو د دلاور خان د کور ټولو
ړو او ښځو په یوه خله د دې مخالفت وکړو. "د خانانو لونه سبق

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وايي." دا د هغې کور دستور و. عابدې پخپله د پلار نه په کور کې ښتو کتابونو لوستل زده کړه کړي و، خو اوس دومره وخت او توان يې نه لرلو چې خپلې لور تهسبق نودلی وی.

ره اوس پخپلو ټولو حواسو سره ځان سره کرل ريبل چې د انی د واده لپاره چا سره زړه خواله وکړي؟ محبوبه ورته په انو کې يو څو کورنی ښودلی وی خو نن هغې د ښاپېری لاره څارله. ښاپېری لور شوی وه او دوه مياشتې په کور کې د تېرولو نه وروسته هغې يو وارې بيا په رام چند کلنيک کې کار پيل کړې و. ه کلی کې ښځو لا د ښاپېری د دويم واده په خبرو نه وې سترې شوي چې د هغې د ماشوم خبر يې واوريدو. هرې يوې به گوتو شمېرل چې د هغې د نکاح او د ماشومې د زېږيدو ترمنځ څومره موده تېره شوی وه. شمی دايې پدې خبره چا باور نه کاو چې ماشوم د نهو مياشتو نه وړاندې هم زيږيدلی شي. اوس تازه وضوع د ښاپېری دا چلن وو چې د دوو مياشتو لور به يې خپلې مور ته پرېښوده، خپل ى (شوده) به يې نه ورکولې او د شيشې په بوتل يې ماشومه غلی کيده. هغې ښځې چې د زهره په کور کې د ماشومې د پيو د شيشې بوتل ليدلی و، ټولو ته يې د دې خبر ورکوو. دا چې هغه ږتل د کشتی په شان جوړ دی، دواړه مخه خلاص دی او د ربړ تې پرې لگيدلی وو.

ناپېری نن پخپل کور کې وه او زهره خبره وه چې پداسې ورځ به دا د ننثار او د ماشومې سره ماښام مور کره راتله. هر په کوڅه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د موټر غږ په ا ریدو جانی دروازه خلاصه کړه او پخپله پړخلنځي ته ولاړه، د هغې سترګې په ډېرې ژړا پړسیدلې وې او نه ې غوښتل چې نثار یا ښاپیرۍ یې وګوري. ښاپیرۍ راتلو سره اعلان وکړو، " ړې موږ فلم کتلو ته ځو." خو مور یې ولیده چې پر تخت ملاستە او سر یې په سور رومال تړلی و نو پرېشانه شوه. هم هلته په تخت کیناسته، نثار هم راغلو او چې د زهره نه یې د ورځې حال واوریدو نو دواړه غلی کیناستل. د فلم پروګرام یې په ځای پرېښودو او د زهره سره یې خبرې پیل کړې. د شپې ناوخته پیرۍ او نثار بیرته خپل کور ته ولاړل او زهره ته یې ډاډ ورکړو چې په بله ورځ به د اعظم سره خبرې کوي.

زهره خبره وه چې اعظم به ناوخته کور ته راتلو، هغه تر نیمې شپې په مصله ناسته وه، نفلونه یې کول. خو داسې ښکاریده چې اعظم په هغه شپه د کور لاره هیره کړې وه. جانی ویده وه او د ملا د بان غږ سره یې د مور ژړا هم واوریده. زهره کرۍ شپه د اعظم په انتظار تېره کړې وه، او اوس یې صبر تمام شوی و. په کوڅه کې بې خرخونکي به سهار ناره کوله. نن هم د هغه د نارې سره سم زهره بورقه په سر له کوره ووتله. محبوبه خبره شوه او و ورو ټول محلتیان هم خبریدل، ښاپیرۍ نثار ته په ژړا وه چې د ورور درک یې معلوم کړي. د اعظم د ټولو معلومو او نامعلومو ملګرو په کورونو کې لټه پیل شوه، پولیس خبر شو. ر ماښامه ده شوه چې اعظم د خپلو دریو نورو ملګرو سره یو ځای د ار د اورګاډو استیشن کې لیدل شوې و. دوي سهار وختې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یی په ګاډي کې سپاره شوې وو. ښاپیرۍ زړه تسله کړې و، خو مور ته یې نه وو وئیلي.

اوس چې مور کره راغله نو هغې ته یې ټول حال تېر کړو او ژوند واري بیا پخپل ډګر روان شو. زهره ټول توان لګه چې په یوه شپه کې اوبه شوې وو. غې اوښکې اوس وچې وې او کله کله به یې سلګۍ وکړې، بیا به یې اسمان ته کتل او د هیچا خبرو واب یې نه وئیلو. عابده د یو څو ورځو لپاره کلي ته راغله او ټوله ورځ به یې مور سره په خبرو تېره کړه.

ځانی به د محبوبې په کور د مور نیمګړی کارونه پوره کول. د هغې لاس صفا وو او محبوبې ورته تارکشي او د سیلمۍستارو کارهم ښودلی و. سږ کال زهره وریژې کرلې وې او فصل یې په ښه بیه خرڅ کړو. نه د ډوډۍ له غمه یو څه بې غمه شوی وه، خو اعظم ورته په زړه دومره لوی پر ر پرېښودو چې د رغیدو نه و. یوه میاشت چې تېره شوه نو نثار ته چا خبر راوړو چې د پېښور هغو ځلورو هلکانو د بمبیی په فلمونو کې د کار لپاره ځانونه وړاندې کړې وو. بیا اعظم کور ته یو لیک راولیږلو چې مور نه یې ښښنه غوښتې وه او دا چې ډېر ژر به دی په یو هندي فلم کې ښکاره شي. د دې لیک سره هغه یو ښکلی عکس هم و.

ښاپیرۍ چې خبره شوه نو مور سره یې ټوکې پیل کړې، چې دا به م بمبۍ ته لاړه شي او د دلیپ کمار سره به ووینې. زهره یو څه ارامه شوه چې زوی یې ژوندی او روغ و. د هغې وسوسې ختمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې د ورځې ژوند یې بیا سم شو. خو د شپې به یې ټول فکرونه د زوی په هکله وو، "خدای خبر سمه ډوډۍ به یې خوړلی وي که نه؟ جامې خو یې هم نه دي وړی...پیسې ورسره نه وې، په کوم حال کې به ژوند کوي."

په بل سهار زهره د خپل خاوند د پینشن د پیسو اخیستو لپاره کچرۍ ته ولاړه نو په دفتر کې نوی منشي ناست و. زهره د یوسف پوښتنه وکړه نو خ ه شوه چې د هغه ښځه مړه شوې وه او دې د لسو ورځو لپاره په چوټۍ و. زهره خپلې پیسې واخیستې او کور ته روانه شوه. ز په لومړی ځل هغې ته احساس وشو چې د یوسف د کور اوکلي درک معلوم کړي، د ده په غم کې شریکه شي. د خپل زوی خبرې ورسره وکړې. د شفا د مړینې نه وروسته سف ځو وارې د دې کور ته راغلی و. ځومره کارونه یې هم ورته کړې وو، د ډېرو جنجالونو نه یې دا راویستې وه.

ورځې نورې تېرې شوې نو زهره بیا د پنشن دفتر ته ولاړه. د هغې هیڅ کار نه و خو یوسف سره یې لیدل غوښتل. هغه خپل ځای ناست وو او چې زهره یې ولیده نو ورته د احترام لپاره ودرېدو. هغه یوې خوا ته کیناسته او انتظار یې کاو چې یوسف له کارونو ا زګار شي نو دا ورسره خبرې وکړي. یا ښه ډېر وخت زهره ورسره خپلې خبرې کولې. هغه د ښځې په مړینې یې ومره ژړا ونه کړه ځومره چې د اعظم په کیسه یې اوښکې تویولې. یوسف ورته تسلي ورکوله او د اعظم په رویه یې افسوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم کاو. ي ورته د خپل يو ملګري پته ورکړه چې د تجارت
لپاره به کلکتې او بمبيی ته تلو راتلو. د هغه په نوم يې يو ليک
ورله ورکړو چې پکې د اعظم درک او د هغه سره د مرستې خبره
ليکلی وه. د زهره زړه ډاډه شوه، کور ته را غله نو جانی ته يې
ول حال وويلو. اپيری هم خبره شوه، په بله ورځ دوی د اعظم
پاره د جامو او د وچې ميوې يوه غوټه برابره کړه، ښاپيری د
ورور په نوم يو ليک وليکلو او د بمبيی تجار ته يې ورسول.

ديارلسم باب

۱۹٤۷

اوس په بمبی کې څلور مياشتې تېرې کړې وې. ه جنګي
مونو کې به ده د جنګيالو په ډلو کې کله توره بريښوله، کله به يې
دسـ ، او ځپيړې جنګ کاوه او يو نيم وخت به يې يوه جمله
ډايلاګ هم ووئيل. ورځې ، ورته يوه روپی ورکړې کيده، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه ورته سم کار نه وو پیدا شوی. ده د پیښور د یوسف خان (د لیپ کمار) او د راج کپورغونډې بخت نه لرلو. دهسره ورغلي درې ملګري دوه میاشتې په خوا بیرته خپلو کورونو ته ورغلی وو. اوس به اعظم کله نا کله خپل کور پسې خپه شو. د مور د لاس وده ډوډۍ، د ښاپیرۍ سره خبرو، د کلي مازدیګرۍ به ورته ترګو ته ودریدل، خو تر اوسه یې دومره پیسې نه وې ګټلې چې خپل کلي ته هسکه غړۍ ورغلی وی. خپل فلمونه به یې څو څو ، پخپلو پیسو کتل چې ځان پکې وګوري. خو هغومره کار چې ده به پکې کړې و، په فلم کې نه ښکاریدو. تر اوسه هم د ده د مخ له نږدې عکاسي نه وه شوی او دې پدې سخت خپه و. خو س پکې راګیر و نه پوهیدو چې څه وکړي.

د ده سره راغلو ځوانانو ک یو تن قیوم په څو فلمونو کې د هیرو د ملګري رول لوبولی و. د فلمونو د اعلانونو په لویو پوسټرونو د ده نوم هم لیکل کیدو. اعظم به ماښامي د خپلو نورو ملګرو سره ځای د قیوم په هکله خبرې کولې ځکه قیوم اوس دوی سره نه اوسیدو. دی د یوې ډېرې نومیالۍ فلمي ایکټرسې سره د هغې په کور کې مېشت و. د هغه په اړه یو خبر تود و چې ډېر ژر به دواړه واده کوي. ظم به پدې خبره نور هم کړیدو، ځان به یې هر وختې هنداره کې لیدو و د قیوم او ځان ترمنځ به ورته هیڅ وپیر نه ښکاریدو. ولې په ده تر اوسه کومه مشهوره ښځه نه وه مئینه شوی؟ د بمبۍ په فلمي سټوډیو ګانو کې د ده په شان د ښه رول او چانس په ظار ډېرې ځوانې جینکۍ هم راتللی و یو څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم ته ډېر نازونه هم ورکړې وو. خو د هغه سترګې اسمان ته
، او په اسمان کې ځلیدونکی ستوري د ده لاس ته نه راتلل.

د کور نه ورته د جامو او د وچې میوې سوغات را رسیدلی و، د
رو ملګرو لیکونه به هم راتلل. س د هند د وېش خبره ښه
تودهشوې وه. ځپانې به هم پدې خبرونو ډکې وې. یوه ورځ
اعظم د نورو ډېرو ځوانانو سره په یو جنګي سین کې د توري
نګ کاو. ریهرسل وشو، خو په فلمبندۍ کې به څه غلطي وشوه.
ډایریکټر به "کټ" یلو او ټول به بېرته خپلو ځایونو ته ولاړل.

اعظم د فلم د مرکزي کردار جامې اغوستې وې، صل جنګ ده
ورته کوو، او کیمری د ده شا او اړخونو ته ودرول شوې وې. دی
خبر و چې په فلم کې به ، داسې ښودل کېږي لکه چې هیرو
له جنګ کوي. نیمه ورځ تېره شوه خو تر اوسه د ډایریکټر په
خوښه سین نه و لوبول‌شوی. اعظم ستړی و، مایوسي هم ورسره
وه، پدې وخت کې ډایریکټر قهر شو او د مور ښکنځله یې ورته
وکړه.

عظم توره وغورځوله، د یو میز نه یې دشرابو ټش بوتل را
واخیستو او د ډ ریکټر یې پرې ووهلو. د فلم ټینګ ند شو، ټول
په زخمي ریکټر راټول وو چې د سر نه یې وینې دارې وهلې.
اعظم په منډه د سټوډیو نه ووتلو، شاته یې نه کتل. ه خپله ځایه
یې ټول بان ژر ژر راټول کړل، کوځې په سر کې یې ډاګې
ولیدو چې د ده په نوم یو لیک ورسره و. اعظم په تادي کې لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترې واخیستو ه لوی سړک یې تش سایکل رکشه کې ځان ور واچووو. ه خپله ښاره را وتلو پر وخت چې کومه تلوسه ورسره وه هم په ه تلوسه اوس د بمبی له ښاره په تېښته وو. و دا ځلې م اورګاډې لکه چې د ده په انتظار ولاړ و. ده د لومړۍ درجې تیږ ټ واخیستو او ګاډي ته ور وختلو. ده سره په لاره کې ځینې کسان مل شول، خو د اعظم زړه له خبرو تور و. سترګې یې پټې نیولې وې ټول فکر یې دې ته وو چې په لاره کې یې پولیس ونه نیسي. دا وهم ورسره وو چې د بوتل ګوزار سخت و، که ډایریکټر مړ وي نو د قتل د سزا نه به څنګه تښتي.

اعظم ، ورځې په لاره کې تېرې کړې او لاهور ته چې رانږدې شو نو زړه یې و څه ارامه شو. په لاهور کې یې یوه ورځ دمه وکړه او چې یې جامې بدلولې نو د کوټ په جیب کې هاغه لیک وموندلو چې د بمبی نه د را و لو پر وخت یې ډاکې نه اخیستې و. د لیک په لوستلو یې زړه بیا نارامه شو. ښاپېرۍ ورته د جانی د واده خبره کړې وه. د هغې واده د جمعې پر ورځ و، د اعظم نه ځې او تاریخونه خطا شوی وو. د سرای واله ن‍ه یې پوښتنه وکړه نو هغه ورته وویل صبا د زیارت ورځ وه.

ظم سهار وختي له هوټله ووتلو په زړه کې یې هوډ کړې وو چې د جمعې په سه ه ارو مرو پېښور ته ځان رسوي. ګاډي ټکټ یې واخیستو او پخپله په انتظار کیناستو. په ټیشن کې یو کس نورو ته لګیا و چې په هندوستان کې د مسلمانانو وژنې پیل شویدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم ، اخبار خرخوونکي نه يوه ورځپاڼه واخيسته او بيا ټولي پاڼې يې ولوستلې. د .ه ګاډې چې د ډېلي نه راتلو په لاره ځنډيدلی و.

د عابدې زوی شاجهان چې له کوره وتلو نو مور ورته يو ليکلی غام په جيب کې کېښودو او ورته يې وويل، " ښاپيرۍ ترور ته يې په لاس کې ورکړي." اه جهان به داسې ځينې کاغذونه ی ته وړل، ځينې به ترې هېر شول. پدې کې به عابدې د وې يا د بلې ښځې ناروغي ليکلی وه او ښاپيرۍ به يې په ليدو ورته دارو درمل برابر کړل.

اه جهان د تانګې کوچوان ته د رام چند کلنيک ته د ورتلو وويل، ېې هلته ورسيدل نو ځه ګوري چې د کلنيک مخې ته په يوې لوی لارۍ، د رام چند د کور شيان باريدل. شاه جهان ترور پسې لته وکړه خو هغه له کوره نه وه راغلی او چا ورته وويل چې نثار او رام چند کچرو ته ورغلی دی چې دا کلنيک به اوس د نثار شي. اه جهان بېرته تانګې ته ورمنډه کړه، کوچوان اسپې ته چابک راخلاص کړو او شاه جهان چې پخل ځای کيناستو نو ورته يې وويل، " زه د خيره...کانګريسان روان شول." داخبره هغه په کلينک کې د چا له خلې اوريدلې وه.

و څو ورځې وروسته د رام چند کلنيک بورډ لرې شو او د هغې پرځای په شنو او سپينو رنګونو يوه نوی لوحه خلکو ولوستله.

" نثار کلنيک برای زنانه و مردانه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نثار لومړۍ ښځې شو ړینې اوس د ښاپیرۍ وجود منلی و. یو څه
ږده د ښار لوی کور ته تلله راتلله خو اخر یې فیصله وکړه چې دا
به په کلي کې اوسیږي. ښاپیرۍ او نثار خپله کډه لوی کور ته
یوړه نو زهره هم خپل کور لوښي لرګي راټول کړل. د هغې په
کور کې ډېر شیان نه وو، خو څه چې یې په تېرو کلونو کې په
ښار کې اخیستي وو، هغه یې د جانۍ لپاره کېښودل. د کلي کور
یې بارانونو وهلی و هغې په جوړولو یې ډېرې پیسې ولګېدې.
ښاپیرۍ به ورته وویل چې هاغه کور کې دې زمیندار کینوي چې
ور ورله ساتي، خو زهره پخپل کور کې پردي کسان نه غوښتل.

بیا یوه ورځ چې یوسف د دې کور ته راغلو نو خپله ورینداره یې
هم راوستله. زهره یو څه شک منه شوه او د ډوډۍ نه وروسته دا
شک یې په باور بدل شو کله چې د یوسف ورینداره ترینه د جانۍ
غوښتنه وکړه. زهره لږه حیرانه پاتې شوه، یوسف په عمر کې د
جانۍ نه ډېر مشر و، خو سپین ږیری نه و. د دوو دیرشو کالو و،
نوکري یې پخه وه او تنخواه یې دومره وه چې په ښار کې یې ښه
ژوند کولې شو. زهره ورته وویل چې دا به د لونړو او زوی سره
صلاح کوي.

ښاپیرۍ او عابدې دواړو د دې مخالفت وکړو چې دوی دواړو ډېرې
وړې واده شوې وې. دوي نه غوښتل چې جانۍ هم د ژوند ښه
برخه د سخرګنی په خدمت تیره کړي. ښاپیرۍ خو لا تر اوسه
جانۍ ماشومه ګڼله او ورته به یې نانزکې راوړلی. محبوبې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ته نصيحت پيل کړو ېې يوسف تر جانۍ ډېر مشر و. خو زهره اوس د اعظم نه ناهيلې شوې وه. ځان ورته ډېر زوړ ښکاريدو، داسې يې ګڼله چې جانۍ واده کړې نو دا به بېرته کلي کې ژوند پيل کړي. يوسف يې را وبللو او ورته يې وويل، " که په ښار کې کور اخلې نو زه درله لور درکوم، ما لور په ښار کې لويه شوې ده او د کلي د کارونو نه ده." يوسف ورته غاړه ېښوده، نو زهره ټول خپلوان خبر کړل.

جانۍ د لويې کوټې د ديوالونو نه د فلمي ستورو تصويرونه لرې ل او ښکته پر ځمکه يې ايښودل. رګي په يو لوی صندوق ، يې د اعظم شيان راټول کړې وو. ېرو ځو مياشتو راهيسې هغه بره په کوټه (چت) نه وه ختلی، په سخته ګرمۍ کې هم هغه ښکته په برنډه کې به اوده کيده. اعظم چې کله راهيسې بمبۍ ته تللی و، جـ ی به شپه او ورځ هم دا فکر کاو ېې که دې په کوټه سيل نه کولی نو اوس به يې ورور په کور کې وی. ـ مور ويښته به يې داسې په يو مخ نه وی سپين شوی.

اوس د هغې د واده لپاره تيارې کيده. مور يې د دی نيم شيان لا وا د يوسف کور ته استولی وو، د اعظم د لرګي صندوق به د ېبوبې په کور کې ايښودل کيدو او زهره ورته ويلی وو چې تر ازديګر دې د ورور ، شيان پکې کېږدي چې مزدوران يې يوسي. ی ته په ديوال لګيدلی د ټولو ستورو نومونه معلوم وو،" نسيم پرې چهره" د هغې ډېره خوښه وه. پدې تصوير کې هغه سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر پښو ښکاريده، شهزادګۍ جامې يې پر غاړه وې او په اوږه يې
يوه کوزه نيولې وه. يو ستورى "بهارت بهوشڼ" نوميدو، يو
"سهراب مودې" و يوه ښځه "ګيتا بالى" نوميده چې د اعظم په
نظر جانۍ ته ورته وه. و جانى به تر ورسره جنګ کاوه چې هغه
دومره بدرنګه نه ده. د فلمونو دا بـ تان اوس جانۍ ته په سجده وو
د " لال پاچا سيګريټ" سره ښاپيرۍ هم له ديواله راوالوتله او د
ترګو په رپ کې د لړګي د صندوق په خيټه کې ورکه شوه.
جانۍ ته د هر يو تصوير سره د خپل ژ ند ښې شيبې په وركيدو
ښكاره شوې. د صندوق سر يې بند كړو او د هغې د پاسه كيناسته.
د هغې د سترګو اوښکې چې تر اوسه يې په خاموشۍ څپې وهلې،
نابېره په شور شوى. جانى له خولې بې واره د اعظم نوم راوتلو
او هغې خپل مخ په دواړو لاسونو پټ کړو. يا تر ماښامه د دې
سترګې وچې نشوى، د نکريزو جيګو ورسره ټوکې او ملنډې
وهلې خو هيڅ د ـې د زړه غوټۍ ګل نه کړې شوه. ـاپيرۍ او
عابده له موره دومره خپه وې چې نکريزو ته هم رانغلى. محبوبې
د زهره سره پټ پاللى و او د تل په شان ورسره ولاړه وه. د
يوسف مور مړه وه او پلار يې ډېر بوډا و.، دواړه خويندې يې واده
وې.

هغه له کوره جانۍ ته په يو صندوق کې څو ـړې جامې راغلې
، چې د محبوبې په نظر ټول بې ډوله وې. ګلابي کمخواب د
ړې سره دوه بنارسي لوپټې وې، يو زرغون او بل اودې رنګه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین کمیس سره ژېړ پرتوګ او نارنجي لوپټه وه. زهره یوسف
ه کلکه ویلي وو چې د مړی ښځې جامې او کالي به د هغې لور
ته نه راوړي. نو ځکه یوسف پخپله د ښار په بازار کې هر څه
چې مناسب ولیدل اخیستي وو. زهره اوس پدې غم کې نه وه چې
ور جامې یې ځنګه وي، هغه پدې خوشاله وه چې د اوږ.و پیټې
به یې سپک شي. یوسف چې کوم کور په کرایه کړې و، هغه د
دي له کورغټ او پاک و، دوه کوټې یې ښکته او دوه بره وې. د
ربو پمپ پکې لګیدلی و او فرشونه یې هوار وو. یوسف پدې کور
ې کرسی میزونه او دوه غټ پالنګونه هم ایښي وو. زهره د
پېری په دویم واده کې له کلي هیڅوک نه وو رابللی، خو اوس د
جانی په واده کې یې ټول خبرکړې وو.

اور ، ښار ته رانږدې و، یوسف خپل وړوکې صندوق لا پخوا
تیار دروازې سره جوخت ایښې وو. تلوسه یې دومره ډېره وه
ې له خدایه یې وزرې غوښتلی. خپلې ګړی ته به یې بیا بیا کتل،
. جمعې ماسپښین و، دوه بجې وې، اورګاډی د ټیشن ـه په تانګه
کې د دوی تر کوره لږ لار وه او د ده پوره باور و چې جانی به
پله په ډولۍ کې کینوي. ـغه ته د ښار د ودونو دود معلوم و. د
شپې لسو بجو نه وړاندې چا ډوډۍ نه خوړله، تر څو چې میلمنو
ډوډۍ خوړله، ناوې به تیاره وه. د شپې ناوخته به یې په ډولۍ کې
کینوله او د ورا خلک به په پښو ورسره تر کوره تلل. هغه ته د
خپلو ځینو مـ ـرو د خپلوانو ودونه را یاد شول. ـاډی چې لږ نو
ـم ورو او د تم ځای ځمکې ته برابر شو، نو اعظم یو قلي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړه چې په سور کمیس او خر پټکي کې له پلیټ فارم نه ده ته کتل. ـيې څلور نور قلیان ورو ورو ګاډی ته ور نږدې کېدل.

عظم د ګاډی د ودریدو نه وړاندې دروازه پرانیستۍ او ټوپ یې وهلی و، تر څو چې قلی د صندوق تانګې ته رساوه، دې د کوچوان سره مخامخ سیت کې ناست او هغه ته یې د خپل کور لاره ښودله. ـه په منډه شوه نو کوچوان د اعظم نه پوښتنې پیل کړې، ـيې ترینه د هغه ګاډی پوښتنه وکړه چې له امرتسره لاهور ته په لاره لوټ، او ټول مسافر یې وژل شوی وو. اعظم ورته وویل، " نه یم خو پرون د لاهور نه ټول ګاډي بند وو. زه پرون دول جې پدې ګاډي کې سپور شوی وم."

اعظم درې بجې د خپل کور په کوڅه ور دننه شو او په لاره کې ـاتو پټاسو او د ژېړو ګلونو پاڼو ورته په چیغه چیغه فریاد کاو چې ـانی پدې لاره تللی وه. ـر سره جوخت په میدانی کې دیګ ـونکو خپل لوښې را ټول کړې وو، ټولی سکروټې ایرې شوې او د کوڅې یو څو ماشومانو یو بل پسې منډې وهلې، هغه د خپل کور دروازې ته ودریدو نو زړه یې یو درز وکړ، هلته جرنده څوړنده وه. اعظم دا جرنده وپیژندله، دا د هغوې نه وه، دا د کور د خاوند وه. عظم هم هلته پښه نیولی ولاړ و او پخوا د دې چې د دروازې سره یې ډغرې وهلې وی، چا د هغه په اوږه لاس کینښودو، دا محبوبه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انۍ په سور پالنګ ناسته وه، کله کله به يې له خولې سلګۍ راوتله، چې د اعظم نوم به ورسره مل وو.

زهره د مناف په تانګه کې کلي ته روانه وه. د لور ژړا يې اوس وريده، جانۍ د ناوې په شان نه ژړل، هغې چيغې وهلې، ورور پسې يې ژړل، د مور له غيږې، نه جدا کيده. صمد او نثار په زوره ډولۍ کې کينولې وه. زهره ته اوس د خپلو اوږو پيټۍ نور هم دروند معلوميدو. ګه چې کلي ته ور نږدې شوه نو مناف ې پوښتنه وکړه، "هديره کې به ايساريږو؟"

هره په زړه لکه چې چا نوکاري لګولی وي، هغې مناف ته مخ وګرځوو او ورته يې وويل.

"اوس ناوخته دی...کلي ته ور درومه."

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library